

35 *Ja.*

SÖGUSAFN HEIMSKRINGLU.

Konuhefnd

EFTIR
A. CLEMMENS

Arnljotur B. Olson

PRENTSMÍÐJA HEIMSKRINGLU

1906

Arnljotun B. Olson

Arnþjotur B. Olsen

I. KAPÍTULI.

Brúðkaup í Schwarzwald.

“Nú erum við regluleg hjón, Ernst?”

“Já, við erum það í sannleika, góða mín”.

Ungi maðurinn laut að ungu og fallegu konunni sinni og kysti hana, það var eins og hann hefði gaman af efanum, sem sjá mátti í efnismikla augnatillitinu hennar.

“Við erum eins réttmæt maður og kona, eins og við hefðum verið gefin saman frammi fyrir altarinu”.

“Já, en —”

“Já, en — hvað áttu við, góða mín?”

“Að mér finst það svo undarlegt, að við erum ekki gefin saman frammi fyrir altarinu í kirkjunni af prestinum, eins og ég hef alt af haldið að ætti að vera”.

“Já, og mundu líka eftir því, að engin brúðarmær var til staðar”, sagði ungi maðurinn hlægjandi. “En hjónavígsla var það þó, elskan mín. Borgaraleg vígsla er jafn gild kirkjulegri vígslu. Ég hef í viðurvist áreiðanlegra manna lýst því yfir, að þú værir konan

nín, og þú, að ég væri maðurinn þinn. Það er nóg. Spurðu fólkið í húsinu, hvort það sé ekki. Við höfum fengið fullkomið vígsluvottorð, sem vitnin hafa undirskrifað — alt er í reglu, litla, hrædda konan mín”.

Samtal þetta átti sér stað í litlum bæ í Schwarzwald, maðurinn átti heima í höfuðborginni og unga konan, sem hét Adela Stahr. Af gildum ástæðum hélt hann giftingunni leyndri, en ást hans til Adelu var hreinskiliu, hann vissi að móðir sín mundi ekki samþykka giftinguna, því hann var af æðri stöðu, en hann hafði gefið ungu konunni sinni í skyn, af svo hárrí stöðu, að henni hefði aldrei komið til hugar að bindast neinunum jafn hátt settum manni.

Meðan hann var að biðla til ungu stúlkunnar, sagði hann henni, að hann væri skrifari á stórrí skrifstofu, og væri svo efnum búinn, að hann mætti leyfa sér að ferðast stutta skemtiför með henni. Hann var í raun rétturí ekki ríkur án aðstoðar móður sinnar, en þó svo efnum búinn, að hann gat séð um vellíðan konu sinnar í framtíðinni.

“En ef þú trúir mér ekki, þá geturðu spurt góða, gamla gestgjafann, sem kemur þarna”, sagði hann í spaugi. “Hann mun segja þér sannleikann”.

Þessi orð áttu við gamlan mann, sem var að nálgast þau.

Hann tók eftir því, að þau höfðu séð sig, og kom til þeirra með húruna í hendinni.

“Get ég gert nokkuð fyrir tignarfólkið?” spurði hann.

Adela leit bænaraugum á mann sinn.

“Þakka yður fyrir, já, ef þér viljið færa okkur eina flösku af áfengislitlu víni, gleður það okkur”, sagði hann.

Gestgjafinn fór.

“Þú vildir sjálf fá vissu, barnið mitt, því mátti ég þá ekki spyrja hann?”

Ég vildi ekki láta ókunnugan mann vita um minn efa", sagði Adela lágt, "en ég vildi þó —"

"Ég veit hvað þú vilt, og þér skal líka veitast það undir eins og kringumstæðurnar leyfa. Vertu að eins þolinmóð, seinna skaltu fá þinn vilja í öllu. Áður langt um liður skaltu giftast mér í kirkjunni, ef þú að eins treystir orðum mínum".

Ég treysti orðum þínum, Ernst. Frá því ég var barn hefi ég lært að meta hina kirkjulegu blessun, og hefi líka séð á heimili foreldra minna hve mikla þýðingu það hefir, svo er líka svo skemtilegt, að fá heilla óskir frænda og vina, Ernst".

Þú skalt fá þetta allt saman, litla flónið mitt, kirkjugifting og heillaóskir, það getur þú reitt þig á. Hve margar heillaóskir heldurðu nú til dæmis að Nani láti þér í té, þegar þú kemur heim?"

"Hún góða, gamla Nani mín", sagði Adela innilega. Mér finst ég hafi gert rangt í að yfirgefa hana".

"En þú getur ekki verið alla æfi þína hjá gamalli konu, góða mín. Ég hefi ekki náð hylli Nani gömlu að minsta kosti".

Unga konan lagði hendi sína ástúðlega á öxl manni sínum.

"Það er af því hún þekkir þig ekki", sagði hún, síðarmeir hlýtur hún að elska þig og virða".

Ungi maðurinn gretti sig skringilega og sagði:

"Nei, nei, hamingjan gefi, að það komi ekki fyrir það fer hrollur um mig að hugsa til þess, að Nani leggi handlegginn um hálsinn á mér, eða gefi mér koss með vörum, sem farið er að votta fyrir yfirskuggi á. Nú, settu nú hattinn upp, Adela mín, við skulum ganga upp á hæðina okkur til skemtunar; þar er gott útsýni".

Þau leiddust upp hæðina og töluðu um framtíðina eins og elskendum er títt.

Ernst Valdau, svo hét hinn ungi maður, lofaði

henni ekki neinni framúrskarandi framtíð. Hann kvaðst verða að fara aftur til skrifarastarfanna, og hún yrði að láta sér nægja lítið en laglegt hús í útjaðri borgatunnar; hann kvaðst vel vita að hún væri ekki heimtufrek, og sagðist ætla að reyna að búa alt svo vel út sem hann gæti.

Adela hūstaði brosandí á hann.

Hún var ánægð með myndina, sem hann lagði fram fyrir hugskotsaugu hennar. Þetta nýja heimili skryddi hún ástarinnar og vonarinnar björtu litum, sem henni kom ekki til hugar að nokkru sinni mundu fölna.

Meðan þau héldu áfram inn á milli klettanna, kom ungur maður í veiðimanna búningi á móti þeim. Í tösku sinni bær hann tvo fugla.

Hann tók ekki eftir þeim fyr en hann var rétt kominn að þeim.

Þá stóð hann alt í einu kyr og horfði hissa á unga manninu.

“Ég bið afsökunar”, sagði hann, “ég var nærri búinn að reka mig á ykkur, ég gekk hugsandi og — en hvað sé ég! Þetta mega kallast viðbrigði. Eruð það ekki þér, Valdimar Heideck?”

Adela fann, að handleggurinn, sem hún studdist við, skalf, en á andliti manns hennar sást að eins undrun.

“Yður skjátlast, herra minn”, sagði hann kuldalega.

“Skjátlar mér? — nei, það er ómögulegt”.

“Það hlýtur þó að vera — þér álítið mig annan manni en ég er”.

“Það er þá í fyrsta skifti á æfinni, að ég þekki ekki mína eigin kunningja. En, ef þér hafið einhverja ástæðu til að leynast, þá —”

“Ég endurtek að yður skjátlar”, sagði ungi maðurinn einbeittlega.

Hann tók nafnsmiða úr vasa sínum og rétti ókunna mannum hann.

“Eins og þér sjáið, þá er nafn mitt Ernst Valdau”, sagði hann.

Veidimaðurinn starði á ungu hjómin á víxl.

“Ég fer að efast um mín eigin augu — eruð þér í raun rétttri ekki Valdimar Heideck?” sagði hann.

“Nei, alls ekki”.

“En þér hafið röddina hans, andlitið hans, göngulagið hans og vaxtarlagið. Það er í kring um ár síðau ég sá hann síðast, en eitt ár breytir ekki miklu. Hafi mér skjátlað, bið ég yður að afsaka töfina á skemtigöngunni, sem ég hefi valdið”.

Þau kváðust ekki vera honum reið.

“Ég vona að eins, að ég sé ekki of líkur þessum manni, sem þér nefnduð,” sagði Valdau í spaugi, “það er ekki skemtlegt, að vita af tvífara sjálfs sín röltu um heiminn hér eða þar”.

“Ég get ekki hughreyst yður — þið eruð svo líkir að maður getur haldið yður vera vofu Heidecks”.

Valdau hló og bauð konu sinni armlegginn = ókunni maðurinn kvaddi og fór.

Ernst og Adela hlóu að viðburði þessum, og Ernst lét í ljósi ótta sinn fyrir því, að Adela kynni sjálf að villast á þeim.

Þegar Adela fór að hugsa nánar um þetta, þótti henni það ekki eins skemtlegt eins og í byrjuninni.

“Ég hefi einusinni lesið undarlega sögu um tvífara”, sagði hún, “en eftir marga vafninga, sem ollu bæði smán, sorg og ógæfu á nokkrum heimilum, sannaðist að tvífarinn var einn og sami maður. Þekkir þú nokkurn mann með því nafni, sem maðurinn nefndi kæri Ernst minn?”

“Ég tók ekki vel eftir. Hvað nefndi hann hann?”

“Valdimar Heideck eða von Heideck”.

Ernst hugsaði sig um.

“Nei, ég þekki engan með því nafni”, sagði hann, “en það kemur oftast fyrir en menn ætla, að mönnum svipi saman”.

Adela horfði rogginn á hann.

“Þeir eru naumast margir, sem líkjast þér, Ernst” sagði hún, “enginn getur verið líkt því eins fallegur og þú”.

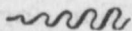
Enda þótt Adela gerði heldur mikið úr fríðleik Ernst, var hann samt fallegur maður, með dimm blágrá augu, hvelfdar augnabrámir, eðallyndan andlitssvip og dálítið skegg, sem var dekkra en hárið. Og göngulagið var reglubundið og tíuglegt, svo ýmsir álitu hann vera herforingja í borgarabúningi, að minsta kosti áleit gestgjafinn það, sem hann átti nú heima hjá.

“Það kemur af leikfimisæfingum, gamli vinur”, hafði Valdaú sagt, “mér þykir gaman að leikfimi, skylmingum og öðrum líkamaæfingum. Göngulag mitt er því að þakka”.

Gamli maðurinn var þó ekki ánægður með þessa skýringu.

“Hann getur sagt þetta”, sagði hann við konu sína, “annað er það, hvort menn trúu því. Það er eitthvað bogið við þessa giftingu; svo sannarlega, sem ég er gestgjafi í ‘Ljóninu’, þá fáum við seinna að heyra um það”.

En það leið langur tími þangað til ‘Ljóns’-fólkið fékk að heyra um Ernst og Adelu Valdaú.

2. KAPÍTULI.

Útskúfuð og yfirgefin.

Adela þurfti ekki eitt einasta^a augnablik að iðrast þess, að hafa gefið Ernst hendi sína. Að sönnu hafði hann ekki látið prestlega vígslu fara fram, eins og hann hafði lofað, og hann hafði enn ekki þorað, að láta móður sína vita um giftinguna, en hann gat fært Adelu svo góðar og gildar ástæður fyrir þessu, að hún var róleg.

Gamla Nani var eina manneskjan, sem mintist á, að ekki væri alt sem skyldi, en Adela gat enga aðfinslu þolað um mann sinn.

“Ernst hlýtur að vita það betur, Nani. Hann getur ekki gert órétt, og því síður tælt mig til þess”, svaraði hún ávalt.

Heiðarlega kerlingin þagnaði við slík svör, en athugaði framferði Valdaus því betur.

Ernst var vingjarnlegur og kurteis við Nani, og hún sýndi honum aftur tilhlýðilega lotningu, án þess þó að þykja vænt um hann. Henni þótti hann of sjaldan heima. Hann afsakaði sig með því, að heimili þeirra væri svo langt frá skrifstofunni, og að hann yrði svo oft að borða hjá móður sinni, svo hún fengi engan grun um þetta heimili hans. Af því Adela var ánægð með þetta ásigkomulag, lét Nani það vera afskiptalaust.

Þegar ár var liðið frá því Adela giftist, ól hún sveinbarn, og gleymdi öllu öðru af þessari ánægju.

En þetta var að eins stundar ánægja; fáan mán-

uðum síðar varð hún því á bak að sjá.

Sonarmissirina fékk Adelu svo mikillar sorgar, að hún veiktist líka.

Sjálfur var Ernst þögull og sorgbitinn, sem virtist eiga rót sín að rekja til fleira en sonarmissisins.

Konu sinnu til hressingar fór hann með hana til baðstöðva nokkurra, þar sem fáment var; og einn daginn, sem Adela sat niður við sjóinn og starði á hann, meðan Ernst var að leita að betra útsýni, kom hugsunin um sonarmissirinn til hennar með fullum styrk, augu hennar fylltust tárur, og svo breyttist gráturinn í bitran ekka.

Alt í einu var lögð hönd á öxl hennar mjög hlýlega.

Hún sneri sér við og sá skrautklædda gamla konu standa bak við sig, með vingjarnlegt og, að því henni fanst, kunnuglegt andlit.

“Þér hafið þunga sorg að líkindum”, sagði gamla konan.

Adela sagði henni frá missi barns síns, og að maðurinn sinn hefði farið með sig hingað sér til afþreyingar.

Í þessu bili kom Ernst gangandi í hægðum sínum.

“Þarna kemur maðurinn minn”, sagði Adela og bentu á hann.

Sólin skein á myndarlega andlitið og hárið á Ernst Valdau.

Þegar gamla konan leit á hann, hrökk hún við, og svipurinn var harður og kaldur.

“Er þetta maðurinn yðar — eiginmaður yðar?” spurði hún.

“Já”.

“Hafið þið verið lengi gift? Hvað heitir hann?”

Adela varð hálf hrædd við spurningarnar.

“Hann heitir Ernst Valdau”, sagði hún, “viljið

þér ekki spyrja hann um hitt annað, sem þér viljið vita?"

Kot an sneri sér undan.

"Nei, nei, ekki hérna — seinna!" sagði hún, og gekk burtu áður en Valdau gat séð hana.

Adela sagði homum frá því, að kona þessi hefði fundið sig, og kvaðst álíta hana sinnisveika.

"Hún gengur þarna", sagði Adela, um leið og hún benti á hana.

Ernst Valdau sneri sér skjótlega við, svo að kona hans sæi ekki hve fögur hann varð.

"Sinnisveik!" tautaði hann, "já, það er mjög líklegt; skyni gædd manneskja hefði ekki hagað sér þannig".

Skömmu síðar sagði hann:

"Við verðum að fara til borgarinnar í kvöld, Adela, það er óumflýjanlegt. Ég hefði viljað mega vera hér lengur, elska mín, en ég fékk bréf í morgun, sem neyðir mig til að fara í burt um tíma, og þá vil ég helst vita af þér heima".

"Þú átt að fara í burtu, Ernst — þú átt að yfirgefa mig?"

"Já, góða mín, ég get ekki komist hjá því, hvað feginn sem ég vildi. Ég er ekki minn eigin húsbóndi, eins og þú veizt".

"En þú verður þá ekki lengi í burtu?"

"Ég veit það ekki; ég ræð því ekki — ég verð eins lengi og húsbóndinn vill, því ég á að fara með herum".

"Ó, Ernst, þetta er óttalegt!"

"Ég hef vitað þetta nokkra daga, en vildi ekki hryggja þig fyrir en ég mátti til".

"En þú skrifar mér þá á hverjum degi?"

"Á hverjum degi, góða mín? Það held ég verði ekki

hægt, en svo oft sem ég get. Nú vil ég biðja þig að undirbúa alt til heimferðarinnar”.

Adela hlýddi.

Hún var sorgmæddari en hún gat sagt, og meir en ástaða virtist til; Lún hrygðist einkum af því, að Valdau vildi ekki tala um tilefni ferðarinnar.

Hún hélt manni sínum föstum og vafði sig upp að honum, þegar þau kvöddust, eins og það væri í síðasta sinni að þau sæust.

Hún leit framan í hann með tárin í augunum og sagði:

“Geturðu ekki tekið mig með, Ernst?”

Hann var mjög klökkur.

“Ég vildi að það væri mögulegt”, sagði hann innilega, “en það er alveg ómögulegt, elskan mín. Vertu nú hugrökk og hraust, og gerðu mér ekki skilnaðinn of þungan. Nani, gættu konunnar minnar, huggaðu hana, vertu henni góð, þangað til — þangað til ég kem aftur”.

Þegar vagninn ók á burt með Ernst Valdau, tók Nani hendi sinni um mittið á Adelu og sagði:

“Meðan ég lifi, skal ég aldrei yfirgefa yður, kæra frú”.

Adela lagði höfuðið á herðar Nani og grét hátt.

“Mér finst það á mér, Nani, að ég fái aldrei að sjá hann aftur. Ó, guð minn góður, Nani, ef ég lefði nú kyst hann í síðasta sinni”, sagði Adela í vonlausum róm.

Nani huggaði hana eins vel og hún gat, en það kom skjótt í ljós, að í þeim efnum hafði hún engin áhrif haft á Adelu. Hún varð æ þöglari og þöglari, og sorg og greinja virtist ætla að gera út af við hana.

Hihar myrku grunsemdir hennar áttu bráðla að rætast.

Nekkrum dögum eftir burtför manns síns, fékk hún langt bréf.

Hún gekk inn í herbergi sitt til að lesa það.

Nokkrum stundum síðar kom Nani þar inn af tilviljun, og fann húsmóður sína föla og skjálfaði.

“Hvað gengur að?” sagði Nani.

“Ég fæ ekki að sjá hann aftur, hann liggur dauðveikur heima hjá móður sinni, og þangað fæ ég ekki að koma. Hann er dauður nú — ég á engan mann, Nani — ég vil fara til hans! Ó, guð!”

Hún rak upp hljóð og féll í dá.

Sorg Adelu var svo mikil, að hún gleymdi öllu umhverfis sig, en Nani hugsaði um alt og gerði alt. Huggaði húsmóður sína, útvegaði henni sorgarbúning og sá um, að forvitnir nágrannar gerðu henni ekki ónæði.

Þeir, sem spurðu um ástæðuna fyrir sorg Adelu, fengu það fáorða svar, að maður hennar væri dauður, langt, langt í burtu.

Sá orðrómur kom upp í nágrenninu litlu síðar, að hr. Valdau hefði dáið heima hjá ættingjum sínum, sem ekki skeyttu mikið um ekkju hans, en borguðu samt allar skuldir hans frá samverutíma þeirra hjónanna. Hvaðan þessar fregnir komu, vissi enginn, enda gerðu menn sig alment ánægða með að fá skuldir sínar borgaðar, og lofuðu Adelu að gráta í friði.

Þegar þessi unga ekkja fór að skilja ógæfu sína til fulls, feldi hún ekki tár sorgarinnar heldur gremjunnar, og þegar loks tórin hættu að renna, virtist öll bliða og viðkvæmni horfin af andliti hennar, harðir drættir mynduðust í kring um munninn og augnatilítið varð kalt og djarflegt. Hún var orðin föl og hörð kona, með ákveðinni hugarstefnu.

Þrem dögum eftir að hún hafði fengið vitneskju

um dauða manns síns, fékk hún bréf frá lögmanni hans, þar sem hann bað um leyfi að mega tala við hana.

“Viðvíkjandi ættmönnum hans”, var sagt í bréfinu.

Þegar Adela las þessa setningu, brosti hún þeisklega.

“Er ekki réttara að neita honum”, sagði Nani, “það eru máske að eins óþægindi sem hann hefir að segja”.

“Ég ætla að taka á móti honum, Nani, og heyra, hvað þeir kafa að segja mér”, sagði Adela. “Ég er ekki lengur jafn ístöðulaus og ég var. Fyrst ég hefi ekki lengur ást hans að styðjast við, verð ég að læra að standa á eigin ramleik”.

“En þér þolið það ekki, hjarta yðar springur”, sagði Nani, “þér hafið reynt svo mikið síðastliðna daga”.

Frú Valdau tók andlit Nani milli lófa sér og kysti það.

“Nani”, sagði hún, “ég vildi að þú segðir satt, að hjarta mitt springi, þá gæti ég fengið frið í grófinni. Ég er svo þreytt, svo þreytt!”

Hún lagði höfuðið á öxl Nani, en gat ekki grátið, Nani huggaði hana og bað hana að háttu snemma, svo hún yrði hressari að tala við lögmanninn.

Horn lögmaður kom morguninn eftir og leiðbeindi Nani honum inn í gestastofuna.

Hann lafði aldrei séð frú Valdau, og meðan hann beið hennar, var hann að hugsa um, hvernig hún mundi lita út.

“Án efa daðurkvendi”, hugsaði hann, “ég vildi líka svo væri, þá ætti ég hægra með að koma öllu í lag”.

En hvernig sem hann nú hafði ímyndað sér að

Adela væri, þá gleymdi hann því og spratt upp úr stólnum, þegar hún kom inn.

Inn kom falletgur, fökur kvennmaður í skrautlegum en laglegum sorgarbúningi. Hún var falletgri en nokkur kvennmaður, sem hann hafði séð. Drættirnir í kringum munninn bentu á hugraunir og daufu augun á svefnskort.

Adela hneigði höfuðið ögn til að heilsa gesti sínum.

“Hr. Horn”, sagði hún.

“Það er ég. Og þér — eruð þér virkilega frú Valda?”

“Já, ég er það. Eruð þér hissa á að sjá mig? Má ég spyrja, hvers konar kvennmann þér bjuggust við að sjá hér?”

Hr. Horn var ögn vandræðalegur.

“Í öllu falli ekki dömu eins og yður”.

“Ég get ekki tekið þetta sem neitt skjall fyrir mig, en sleppum því. Ég syrgi eiginmann minn, og þér komið fyrir hönd ættingja hans”.

“Að eins móður hans”.

“Hvað lefir hún að segja ekkju sonar síns?”

“Hún vill hjálpa yður”.

“Að hverju leyti?”

“Með peningum. Ég hefi fimm þúsund dali í vasanum, sem ég má afhenda yður með því skilyrði, að þér ónæðið ekki þá fjölskyldu oftast. Henni þætti vænt um, ef þér skiftuð um bústað, og vill helst að þér færuð algert úr landinu, þar eð fundir ykkar kynnu að baka óþægindi á báða bóga, samt er þetta ekki beint skilyrði.

Adela brosti biturléga.

“Ég veiti peningunum móttöku”, sagði hún, “af því ég hefi heimild til þess. Jafnvel þessi upphæð tvöfölduð mundi ekki borga þá sorg, sem stráð er yfir mína ólifudu æfi. Segið þér móður Ernst, að ég skuli

ekki gera henni ónæði. Ég ætla að nota þessa peninga til að fullkomna mig í söng og hljóðfærslætti — þér vitið máskæ, að ég hefi verið kenslukona við hljóðfærslætti? Með aðstoð þessara peninga á ég hægra með að koma fram hefnd”.

“Hefnd?”

“Já, ég ætla að hefna óréttar þess, sem mér hefir verið gerður, hr. Horn; segið þér þeim, sem hafa sent yður, að þeir megi reiða sig á, að ég muni eftir þeim. Það er einn guð til, hr. Horn, — hann er réttlátur og strangur —, hann mun hjálpa mér til að endurgjalda það — það, sem gert hefir verið þessa daga”.

Hr. Horn yfirgaf Adelu hálf vandræðalegur, og heimsótti strax konuna, sem hafði sent hann.

Hann hafði ekki búist við slíkum erindislokum og þessum, hafði ekki búist við að finna jafn reglubundið heimili, roska og tryggja þermu og unga og alvarlega frú, sem virtist að þekkja sitt eigið gildi og talaði hiklaust og djarflega.

Frú von Heideck beið óþolinmóð eftir sendimanni sínum.

“Nú, hr. Horn, eruð þér kominn aftur?” sagði hún.

“Eins og þér sjáið, náðuga frú”.

“Fáið þér yður sæti og lofið mér að heyra hvað þér hafið gert, og hvar þér funduð — — hana”.

“Ég laun hana á heimili hennar, í borgarjaðrinum P., heimili, sem er nærri því eins fallett og vel fyrir komið eins og yðar eigið”.

“Nú, og hún — þessi manneskja, sem vesafings sonur minn —”

“Þessi manneskja, náðuga frú, gæti hvað yndisþokkann snertir, verið dóttir yðar eða hveðrar sem helst annarar hefðarkonu; hún er fögur, mentuð og tíguleg í framkomu”.

“Hún hefir líka fært höfuðið á yður úr lagi”, sagði frúin hæðilega.

“Nei, alls ekki, ég vildi að eins gera yður skiljanlegt, að það er kona, sem ekkert verður sett út á með réttu”.

“Hún hlýtur þó í öllu falli að vera daðurkvendi”.

“Alls ekki. Hún er mjög einbeitt og jafnframt stílt kona. Hún neitaði að tala um hr. Valda, þar eð hann, sem framlíðin persóna, gæti ekki komið til greina í viðskiftum. Að öðru leyti nýtur hún almenningar virðingar hjá öllum, sem þekkja hana”.

“Al því þeir þekkja hana e k k i”.

“Náðuga frú, í þessu efni kemur okkur ekki saman, við skulum þess vegna halda okkur við aðalefnið. Þessi unga kona ætlar ekki að ónáða yður í framtíðinni. Það var aðaltilgangur farar minnar. I

Drambsamt og háðslegt bros leið um varir frúarinnar.

“Á”, sagði hún, “hún ætlar þá að fara í burtu?”

“Nei — hún ætlar að vera kyr í landinu og fullkonna sig í sönglist. Hún hefir áður verið kenslukona í söng og hljóðfærslætti, sem hún kvað hafa mjög góða hæfileika fyrir”.

“En það má hún ekki, hún verður að fara”.

“Þér getið ekki þvingað hana til þess, náðuga frú”.

“En ég vil ekki líða hana hér!”

Frú von Heideck stappaði niður fótunum af vonzku.

Hr. Horn hélt áfram með kaldri kurteisi:

“Þér getið ekki þvingað hana til þess, náðuga frú. Hún hefir tekið á móti peningunum, sem þér buð, uð henni, og sem ég veit að hún hefir fullkomna heimild til að halda; segist ekki skuli ónáða yður á neim hátt, þar eð fundir ykkar væru jafn óþægilegir fyrir

hana og yður. Meira getum við og megum við ekki heimta”.

“En þá er, ég ekki fullviss um, að sjá hana ekki oft. Það er hræðilegt, óttalegt! Ó, hr. Horn, í þessu efni eru þér ekki samþykkur mér”.

“Nei, en ég hefi framkvæmt erindi yðar eins vel og mér var unt. Skuldir sonar yðar, sem hvíldu á þessu sérstaka heimili hans, eru borgaðar. Það er séð fyrir þessari konu, að þér segið, ríkulega, en ég segi það ekki. Ef yður sýnist, þá skulum við ekki tala frekar um þetta efni. Að öllum líkindum mun unga konan aldrei verða á vegi yðar framar —”,

En í raun réttir var hr. Horn á alt annari skoðun.

Hann grunaði, að Adela mundi oftast en einu sinni verða á vegi þessarar drámsömu Heidecks ættar, en þar eð hann enga samhygð átti í sambandi við hana, áleit hann ekki skyldu sína, að tala um þenna grun.

Peningana, sem Adela fékk hjá hr. Horn, lét hún í skrifborðið sitt, og fór að hugsa um, hvernig hún ætti að haga sér í framtíðinni.

Hún sagði gamla vin sínum, Korn forsöngvara, að hún ætlaði fyrst um sinn að halda áfram með söngkenslu, seinna, þegar hún væri orðin rólegri á geðsmununum, ætlaði hún að leita ráða hans með framtíðina; og þetta var án efa það hyggilegasta, því eftir því sem tíminn leið, gat hún hugsað með meiri ró um forlög sín.

Hún kendi sönginn eins og áður fyr, og talaði rólega við börnin, mintist aldrei á ástæður sínar, og notaði frítímana til að kynna sér söng og hljóðfæraslátt enn betur.

Þrátt fyrir þessa rósemi á yfirborðinu, sá Korn að gagnstæðar tilfinningar hreyfðu sér í huga hennar.

Morgun nokkurn mætti hann henni, sér til stórrar

undrunar, langt frá heimili hennar, í heldra parti borgarinnar.

“Hvernig skeður það, að ég mæti yður hér?” spurði hann.

“Ég þarf ekki að kenna núna, fyrri partinn, og fór því língað til að vera viðstödd hjónavígslu”.

“Hjónavígslu?”

“Já, ég hafði alt af gaman af að sjá þessa viðhöfn, og nú vil ég vita, hvort það hefir sömu áhrif á mig og áður.

Körn horfði fast á hana.

Svipur hennar benti á annað en orðin.

“Í yðar sporum færi ég ekki þangað. Ég er hræddur um, að alt slíkt hafi sárandi áhrif á yður”.

Adela hristi höfuðið, og sagði svo með þessum sama einkennilega róm:

Þessa hjónavígslu verð ég að sjá. Að því er sagt er, verður það eitt af hinum viðhafnarmestu brúðkaupum á þessu ári, — ég held ég muni nöfnin: Valdimar von Heideck og Erna, einkadóttir Biankendorff. Alt heldra fólkið verður í kirkju; haldið þér það sé ekki vert að sjá?”

Gandi maðurinn sagði hálfhræddur:

“Komið þér heldur heim með mér. Þér eruð tauga veikar, yður getur orðið ilt í kirkjunni”.

Fólkið var að þyrpast að kirkjunni, og einn skrautvagninn kom á fætur öðrum.

Gamli maðurinn tók hendi Adelu og vildi leiða hana heim, en hún vildi ekki.

“Ég hef ásett mér að vera við þessa hjónavígslu”, sagði hún.

“Leyfið mér þá í hamingju bænum að vera hjá yður. Komið þér, við skulum fara inn. Nei, ekki um þessar dyr, þá lendum við í þrengslunum. Við skulum fara inn um hliðardyrnar og upp til organistans, hann er góður kunningi minn”.

Adela sat úti í horni hjá orgelinu og sá þaðan alt sem fram fór, og var hin rólegasta. Þegar vígslunni var lokið, segir hún við Körn.

“Þetta eru falleg hjónaefni, er það ekki? Nú skulum við koma ofan og sjá, þegar þau koma út”.

“Nei, nei, bezta Adela, þetta er nóg”.

“Nei, ég vil sjá brúðurina betur. Hún hefir tígulegt andlit, er það ekki? Hún lítur út fyrir að vera kona, sem ekki lætur taka af sér ráðin, sýnist yður það ekki? Ég held hún sé hentug fyrir hann — haldið þér það ekki?”

Þau voru nú komin ofan og að kirkjudyrnunum, til þess að sjá brúðhjónin koma út.

Um leið og nýgiftu hjónin gengu fram hjá þeim, misti brúðurin, sem klædd var hvítu þykksilki, blóm úr blómavendi sínum.

Adela laut niður og tók það upp.

“Og hvaða takmark er það?”

“Svona”, sagði hún, “ég þakka yður nú fyrir, Körn, nú hefi ég séð nóg. Þetta blóm ætla ég að geyma, til endurminningar um það, sem ég hefi séð í dag. Nú byrja ég nýtt líf, góði, gamli vinur minn. Nú hætti ég að syrgja, og þér skuluð verða ánægður með mig. Viljið þér verða mér samferða heim og borða miðdagsverð hjá mér? Ég hefi mikið að segja yður, og mikið að spyrja yður um. Við skulum bera ráð okkar saman um framtíðina”.

Brúðkaup Valdimars og Ernu var á allan hátt svo skrautlegt og skemtilegt, sem kostur var á, og Valdimar var því í góðu skapi þegar hann leiddi konu sína út úr kirkjunni.

“Flsku, góða kona mín”, hvíslaði hann að henni, “ég lofa þér því, að gera alt sem ég get, til þess að þú verðir gæfusöm”.

Hún þrýsti hendi hans og laut niður höfðinu, svo enginn skyldi sjá roðann, sem kom í kinnar hennar.

“Blómvöndurinn minn lefir verið illa bundinn”, sagði hún, “ég hefi mist fallegasta blómið”.

“Þá hefir einhver af aðdáendum þínum það í hnappagatinu á jakkanum sínum núna”, sagði hann brosandi, “sé það ekki troðið í sundur í manngrúanum”.

“Nei, ekki er það, ég sá að það var tekið upp”, sagði hún.

“Á -- af hverjum?”

“Af ungri konu í sorgarbúningi! Ó, hún var svo ung og svo falleg, en augun svo tryllingsleg. Hún fylgdist með gömlum manni, en svo leit hún við og á þig, eins og hún vildi gróðursetja mynd þína í hjarta sínu um alla eilífð”.

“Ég sá ekkert”, sagði Valdimar kæruleysislega.

“Nei, ég get skilið það, því þú hefir aldrei getað gleymt andliti hennar, ef þú hefir séð það. Ég get ekki gleymt augunum, sem hún horfði með á okkur”.

“Mig furðar, að þú skulir hugsa svona mikið um einkisvert atvik”, sagði Valdimar.

Á sama augnabliki kom vagninn, svo hún gat ekki svarað.

Tveim stundum síðar var búið að drekka brúðhjónaskálinu í freyðandi kampavíni, og þau óku af stað í skrautlegum vagni í sælu-daga ferðina.

3. KAPÍTULI.

Hún hóf baráttuna.

Þegar Körn gamli var kominn heim til frú Valda, sagði hann:

“Ég vil ráðleggja yður, að vera aldrei oftari til staðar við hjónavígslu. Þér hafið ekki gott af því”.

“Það hefir ekki gert mér mein. En þér megið vera rólegur; ég kæri mig ekki um að sjá fleiri giftingar. Þetta voru kenjar úr mér, en ég ætla ekki að eyða tímanum til þess að fullnægja kenjum mínum; ég ætla nú fyrir alvöru að byrja á lífsstarfi mínu”.

“Já, og þér reynið það, að vinnan færir yður huggun og gleysku”, sagði Körn. “Tíminn gerir furðuverk”.

“Furðuverk”, endurtók Adela eins og dreymandi. “Eitt furðuverk mun hann ekki gera. Hann mun aldrei geta komið mér til að gleyma”.

Körn gamli var á annari skoðun, en lét hana ekkert í ljósi.

Nani kom inn í stofuna, sjáanlega í þeim erindum að seðja forvitni sína, hún hafði verið óróleg yfir þessari löngu fjarveru húsmóður sinnar.

“Heyrðu, Nani”, sagði Adela; “Körn ætlar að borða miðdagsverð hjá okkur. Honum þykir vænt um góðan mat, og þú verður að hjálpa mér til að geta gert honum til geðs”.

Hún gekk út með köldu brosi og benti Nani að koma.

En Nani hlýddi ekki í þetta sinn. Hún vildi fá að vita ástæðuna fyrir látalætiskæti Adelu, og fór að tala við Körn.

“Ég er svo glöð yfir því, að sjá Adelu káta. Ég var orðin hálf hrædd við, að hún yrði sinnisveik. Hún ætti ekki að vera hér. Henni yrði hollara að fara eitthvað”.

“Það er einmitt það, sem ég ætla að benda henni á”, sagði Körn, “ætlíð þér þá með henni?”

“Já, þó það væri til heimsendans. Hún á engan vin í heiminum, nema yður, veslings barnið”.

“Ég vil reyna að vera henni góður vinur, því ég

dáist að læfileikum hennar. En, á hún þá engan vin, Nani? Á hún enga ættingja?"

"Hún stendur alveg einmana. Móðir hennar misti suemna ioreldra sína, eins og hún, svo hún vann fyrir sér sem kenstlukona; þá fékk hún ást á söngkennara, sem Stahr hét, og giftist honum, en hann misti brátt konuna sína, veslings maðurinn. Hann kendi sjálfur litlu dóttur sinni söng og ljóðkeraslátt, en svo dó hann þegar hún var 14 ára gömul. Ég lofaði móður hennar og sömuleiðis föður hennar, að yfirgefa hana aldrei, og ég hefi heldur ekki gert það. Adela hélt áfram söngnámi sínu í því skyni, að geta síðar lifað af því að kenna söng, og þá var það, að hún kyntist yður. Eins og þér vitið, þá hefir Adela alt af verið óíramfærin, en sökum stöðu sinnar varð hún oft að vera á götunni og þar sáu ungu mennirnir hana. Margir af þeim vildu kynnast henni, en hún gaf þeim öllum í skyn, að hún vildi ekki aðhyllast þá, nema einum, og ég er hrædd um að hann hafi verið óheppilegastur af þeim, að minsta kosti geðjaðist mér ekki að því, að gifting þeirra skyldi haldið leyndri. Ég vildi fara frá henni, en þegar hún bað mig að vera kyrra, gat ég ekki neitað henni".

"Þér hafið þá ekki verið til staðar við vígsluna?"

"Nei, og ég veit einu sinni ekki, hvar þau giftust. Nú er hann dauður, og þá hefir þetta minni þýðingu. En þarna kemur hún, svo ég verð að þagna; ég vil ekki yfa hugarsár hennar svo þau fari að blæða að nýju".

Við máltíðina var Adela hin rólegasta. Hún sagði Körn frá þessum fimm þúsund dölum, sem hún fékk hjá Horn, og auk þeirra kvaðst hún hafa grætt átta hundruð dali.

"Þér eruð þá nógu ríkar til að ná því takmarki, sem ég átla að benda yður á", sagði Körn alveg hissa.

“Ég ætlaði að benda yður á, að fá yður reglubundna tilsögu í söng; þér hafið eins góða rödd og Jenny Lind. Söngkenslan, sem þér veitið, getur ekki fullnægt listagáfu yðar né metorðagirnd. Rödd yðar er margra þúsunda virði, en það þarf að æfa hana og laga. Þér verðið að læra hjá einhverjum af hinum miklu söngfræðingum. Með þeim efnum, sem þér eigið yfir að ráða, er hægðarleikur fyrir yður að hefja yður til þeirrar stöðu, að nafn yðar verði nefnt með aðdáun og virðingu”.

Adela leit þakklátlega til hans.

“Mér þykir vænt um, að heyra yður tala þannig. Sérhvert orð yðar endurómar í huga mínum. En ég þarf hjálp. Viljið þér ráðleggja mér og hjálpa mér?”

“Ég er fús á að hjálpa yður, en er því ver ekki fær um sjálfur, að veita yður tilsögn. Mágur minn, prófessor Max í Wien, er sá maður, sem ungar stúlkur leita helst eftir tilsögn hjá, er ætla sér að syngja opinberlega. En ég skal fyrirfram geta þess, að hann er harður maður, sem heimtar hlýðni, iðni og þolgæði af nemendum sínum. Nú hefi ég sagt yður, hvað mér sýnist, en þér ráðið hvort þér fylgið því”.

Adela samþykkti þessa uppástungu með ánægju.

Það var afráðið, að Körn skyldi fylgja Adelu og Nani til Wien, til þess að mæla með henni við próf. Max og heyra álit hans um rödd hennar.

Adela var í nokkrum efa um sönghæfileika sína, en Körn hughreysti hana.

“Ég skal ábyrgjast yður, að þér verðið með tímanum nafnkona söngkona”, sagði hann, “ef þér að eins eruð iðnar og ástundunarsamar”.

Adela brosti dálítið biturt.

Hún hafði meira en eina ástæðu til að keppa upp á við. Ekki eingöngu vegna metorðagirndar, ekki eingöngu til að sýna ættmönnum manns síns hvað hún gæti, varð hún að keppa áfram; hún hafði líka skyldu

að gæta, fyrst og fremst að sjá um framtíð sína, og svo varð hún að hugsa um aðra, litla persónu, sem eun var ekki búin að sjá ljós dagsins, en sem að nokkrum mánuðum liðnum mundi gera harðar kröfur til hugrekkis hennar og ástar.

Að fjórtán dögum liðnum var alt búið undir burtför Adelu.

Áður en hún færi, áleit hún skyldu sína að kveðja einn nemenda sinna, unga samsöngsstúlku í tónleikaflokk leikhúss nokkurs, sem gerði sér vonir um síðar meir, eins og Paulina Lucca, að vinda sér út úr hópi samsöngsmeyjanna upp í sæti æðstu leikhússöngmeyjarinnar. Vegna þessa var hún ein af kappsömustu nemendum Adelu, dálítið léttúðug en hjartagóð. Adela lagði einnig mikla rákt við að gera hana sem fullkomnasta í söng. Nafn stúlku þessarar var Rosca Minona.

Þegar Adela kom til hennar, var hún í klæðnaði samsöngsmeyja, og ætlaði að fara að skifta um fót. Undir eins og unga stúlkan heyrði, að hún varð að missa Adelu, greip hana örvilnan, þó tókst Adelu að hugga hana með því, að lofa að heimsækja hana, þegar hún kæmi aftur.

Adela var sjálf dálítið hnuggin á heimleiðinni, en ferðahugurinn fékk brátt yfirhönd.

Ferðin gekk eins vel og mögulegt var.

Körn forsöngvari var kyr í Wien þangað til hann var búinn að útvega Adelu góðan bústað, og Max próf. búinn að reyna rödd hennar.

Prólessorinn sagði:

“Ef alt gengur vel, mun þessi unga stúlka að svo sem tveim árum liðnum gera heiminn hissa. Það er langt síðan ég hefi heyrt jafn góða rödd og hennar”.

Ánægður yfir framkvæmdum sínum sneri Körn aftur til faðingarstaðar síns.

Þegar þangað var komið, fór hann að finna Horn

lögmann, samkvæmt beiðni Adelu, og tjáði honum að Adela væri farin úr borginni fyrir óákveðinn tíma. Lögmaðurinn sagði hinni dramb sömu frú Heideck frá burtför Adelu.

“Ég vona, að hún komi aldrei aftur”, sagði tilfinningarlaus konan, “ég vona, að hún verði að engu í einum eða öðrum afkima heimsins”.

Lögmaðurinn ypti öxlum.

Það var sjáanlegt, að hann var ekki á þeirri skoðun, að Heidecksættin slyppi við Adelu með svo hægu móti.

Arnjotur B. Olson

4. KAPÍTULI.

Tveir erfingjar.

Valdimar Heidec var kominn aftur úr ferðalagi sínu ásamt ungu konunni sinni.

Oft voru ungu hjónin á samkomum heldra fólksins, og að ytra álitu virtist Valdimar vera umhyggjusamur eiginmaður. Þó kviknaði brátt sá orðrómur, að ekki mundi alt vera eins og æskilegt væri, en hvað an sá orðrómur kom, vissi enginn.

Hefði þerna frú von Heidecks viljað, gat hún frætt menn um, að þetta sundurlyndi hjónanna byrjaði daginn eltir að þau komu heim, þá fann frúin á borðinu hjá sér bréf með mynd, sem orsakaði það, að hún féll í dá. Enginn var til staðar nema þernan, og þegar frúin rankaði við sér aftur, bannaði hún þernunni að minnast á þetta, og hún hefði líka harla

lítið getað sagt, því hún vissi ekkert um þetta annað en að myndin var af von Heideck. Sama daginn heyrði hún hjónir rifast, en vissi enga ástæðu til þess Gamla frú von Heideck var allforvitin um gremju þá, sem hún sá í andliti tengdadóttur sinnar, en sonur hennar reitaði að vita nokkurn hlut um það.

“Þér skjátlar, mamma”, sagði hann, “á milli Ernu og mín er enginn misskilningur”.

“Ekki trúi ég því, sonur minn, ég sé gremjuna svo greinilega í andliti hennar og hún er orðin kærulaus gagnvart þér. Gættu þín, að aðrir sjái ekki það sama”.

“Ég skeyti því engu, mamma. Við Erna skiljum hvert annað. Gerðu mér þann greiða, að hætta að tala um sorgir, sem ekki eru til. Ég hefi uppfyllt óskir þínar og gífst ríkum tízkukvennmanni — meira getur þú ekki heimtað af mér”.

“Ég væri líka ánægð með það, góði Valdimar, ef þú —”.

“Hvað heimtarðu fremur af mér? Ég geri skyldu mína sem eiginmaður, meira getur enginn dauðlegur maður gert. Tíminn mun kenna okkur að halda betur saman. Við komum til með að skilja hvort annað. Erna er ekki frísk um þessar mundir, en það batnar, vona ég”.

Móðir Valdimars vonaði, að fæðing barnsins, sem í vændum var, lagaði allar misfellur, og svo sá hún að sonur sinn hafði tekið aðvörun hennar til greina.

Stórkostlegur undirbúningur átti sér stað í Heidecks húsinu, undir þennan markverða atburð, sem í vændum var.

Það var ákveðið, að fjölskyldan færi til Fichtenau, sem Heidecksættin átti, til þess að erfinginn sæi þar fyrst dagsins ljós.

Barnaherbergin á Fichtenau voru sett í notkunar-

hæft ásigkomulag. Því stundin nálgast óðum, að þeirra yrði þörf.

Nokkru áður en þetta var, sá annað barn ljós dagsins í Wien. Adela Valdaus barn var laglegur ljósharður drengur, sem alls ekki líktist móður sinni, en var lifandi eftirmynd Ernst Valdaus.

Einu sinni ætlaði Nani að bera saman mynd föðursins við andlit barnsins, en þá fann hún hvergi myndina og vildi ekki spyrja Adelu um hana.

Þegar Adela sá son sinn, brutust út óstöðvandi kveinstafir hjá henni, sem gerðu alla í kring um hana hrædda. Hún var í nokkra daga svo veik, að það varð að fá lækni til hennar, en loksins sigraði hinn öruggi vilji hennar yfir veikinni.

Nokkrum vikum síðar las hún í blaðinu heiman- að, að nýfæddur var erfingi að hinum sameinuðu Heidecks og Blankendorffs eignum.

Sama daginn skrifaði Adela Körn gamla á þessa leið:

“Góði virur minn!”

Nani er reið við mig af því, að ég skuli skrifa svona snemma, þar sem ég hefi verið veik um langan tíma, og heldur að þessi áreynsla skaði mig, en ég veit betur. Ég tel víst, að minn mikilsvirti kennari, próf. Max, muni hafa sagt yður frá fæðingu litla sonar míns. Þar eð hann er frískur, mun þetta atvik ekki hindra nám mitt til lengdar. Ég ætla að leyfa mér að kalla drenginn nafni yðar, og bið yður að vera guðföður hans, auðvitað í fjarlægð. Læknirinn minn verður í stað yðar við skirnarathöfnina. Ég vil ekki kalla hann nafni föður síns.

Blaðið að heiman segir mér, að frú von Heideck hafi eignast son, það gleður mig.

Gleymið þér ekki að segja mér fréttir að heiman. Ég skal í staðinn segja yður, hvernig námi mínu miðar áfram. Nú verð ég að hætta. Nani stendur við

hliðina á mér með stóra skál, sem ég á að drekka úr og hætta við skriftirnar, annars verði ég veik, segir hún. Mér líður vel hérna, þó ég geti ekki sagt, að ég sé ánægð, sárið er of djúpt til þess að geta gróid strax, en ég hefi sett starf og skyldu í stað ástar og trygðar. Verið þér nú sælir og minnst mín. Nú á ég líka drenginn minn.

Með kærri kveðju frá mér og honum.

Yðar

Adela Valdau".

Bréfaskiptin glöddu Körn innilega.

Hann elskaði Adelu sem dóttur sína og tók innilegan þátt í kjörum hennar. Hann svaraði bréfinu strax, og sendi kára kveðju ásamt dálitilli gjöf til guðsifjasonar síns, sömuleiðis sagði hann henni ýmsar fréttir, þar á meðal um viðhöfnina við skírn unga barnsins á Fichtenau.

Þegar Adela las um þetta í bréfinu, datt henni í hug mismunurinn á kjörum þessara tveggja barna. Viðhafnarmikla skírnarathöfnin hins barnsins og hin kylráta skírn síns eigin barns, og þrýsti þá syni sínum grátandi að brjósti sér.

5. KAPÍTULI.

Söngkonan.

Ljómandi fagran vordag nokkurn var Adela að ganga fram og aftur um einn af sínum uppáhalds gangstigum.

Gæfan var farin að brosa gegn henni upp á síð-

kastið, hún var heilbrigð og fjörug, röddin orðin skær og sterk, svo hún gat með fullkominni vissu vænst þess, að hún næði takmarki því, sem hún þráði, að verða framúrskarandi söngkona.

En próf Max vildi hafa heiður af nemanda sínum, hann áleit að hún ætti enn eitt ár að láta líða áður en hún kæmi opinberlega fram, sagði að hún hefði tímann fyrir sér, innan skamms mundi hún uppskera nóg gull og virðingu — fyrst um sinn skyldi hún bíða, hann vildi að sigurinn væri fyllilega viss.

“Að ári liðnu”, sagði prófessorinn, “eruð þér að eins tuttugu og fjöggra ára gömul, og þér lítið út fyrir að vera átján ára. Þér hafið langa framtíð fyrir yður, bíðið þér, barn, farið þér að mínu ráði og bíðið”.

Reinhart litli Valdau var nú orðinn 6 mánaða gamall, rjóður í kinnum og röskur eftir aldri. Hann var Nanis augasteinn og dekrað við hann á allan hátt

Adela lékk ekki að sinna dreng sínum eins mikið og hún vildi. Læknirinn bannaði henni að gefa honum brjóstið, sömuleiðis að bera hann, kraftar henmar leyfðu það ekki, hún hefði þjáðst of lengi til þess, að þau áhrif hyrri strax, og stöðug varkárni væri því nauðsynleg. Prófessorinn var ekki barnavinur, og kvaðst vera hræddur um að það spilti fyrir henni sem söngkonu, ef það vitnaðist að hún ætti barn, og ráðlagði henni því að koma því í fóstur.

En það mátti Adela ekki heyra nefnt.

“Ég skal í eitt skifti fyrir öll segja yður sannleikanní”, sagði hún. “Þrátt fyrir löngun mína til að verða söngkona, og öðlast það hrós og þann heiður, sem þér spáið mér, vil ég þó heldur yfirgefa þá stöðu en sleppa barninu.

Eftir þetta mintist prófessorinn aldrei á barnið.

Adela var ennþá sorgarklædd, og prófessorinn gat ekki fengið hana til að hætta því. Ýmsir horfðu með-

aumkunaraugum á þessa ungu fögru sorgarklæddu konu, en Adela virtist ekki veita neinu eftirtekt.

Morgun nokkurn var Adela sem oftast að ganga fram og aftur skuggaríkan skemtistig, þá vildi svo til að hún mætti tveimur þernum, þar önnur þeirra barn, en hin sjöl og klúta. Þær voru aðkomandi og töluðu sama mál og Adela, svo hún skildi alt sem þær sögðu.

“Sjáðu, þarna kemur fallega ekkjan aftur”, sagði önnur, “mér þætti nærri gaman að vita hver hún er”.

“Hún lítur unglega út til að vera ekkja”, sagði sú, sem barnið bar. “Heldurðu ekki, að við megum setjast á þenna bekk, ég er þreytt með þetta þunga barn, og gamli kötturinn kemur líklega ekki strax”.

“Já, ef hún kemur, þá lítur ekki vel út fyrir okkur að sitja, hún mundi strax segja, að prinsinn hefði orðið innkulsá. En börn verða ekki svo fljótt innkulsá, að minsta kosti ekki annara manna börn, en við skulum setjast samt, það heldur enginn út að röltu um þenna gang aftur og fram endalaust”.

Adela sat einmitt á bekknum, en gerði strax autt pláss fyrir þernurnar.

“Það er þreytandi að bera börn”, sagði hún, “þið þurfið að hvíla ykkur”.

“Það er satt”, sagði önnur, og hin bætti við:

“Og þessi drengur er líka stór eftir aldri, ég hef aldrei séð jafn stórt barn”.

“Má ég sjá hann?” sagði Adela.

“Velkomið”.

Stúlkan dró blæjuna frá andliti drengsins.

“Er hann ekki laglegur, litli herrann?” sagði hún hreykin.

Adela leit á andlit þessa sofandi barns og hrökk við.

Hverjum var það líkt?

Hver á þetta barn?" spurði hún og stóð á öndinni.

"Frú von Heideck frá P. Við erum á ferðalagi til skemtunar".

Adela var vön að stjórna geði sínu, og því sáu stúlkurnar ekki geðshræringu hennar, þegar hún sagði:

"Ég hef heyrt þessarar konu getið, og var í kirkjunni, þegar hún giftist. Má ég taka barnið í fang mitt? Mér þykir gaman að smábörnum. Ég á sjálf útið barn heima".

Adela var mjög föl.

Hún horfði augnablik á barnið, laut svo að því og kysti það.

"Hvaða augnalit hefir hann?" spurði hún.

Það var rétt eins og barnið skildi þessa spurningu, það lauk upp tveim stórum, bláum augum og leit á hana. Hann líktist ekki móðurinni — alls ekki.

Stúlkurnar rðu hissa, þær höfðu aldrei séð neinn veita litlu barni slíkt athygli.

"Hann er vissulega fallegur", sagði Adela.

Hún fékk stúlkunni barnið aftur, þakkaði henni fyrir og fór.

Þegar Adela kom heim, sagði hún Nani frá því, að hún hefði séð dreng frú von Heidecks, sem ekki líktist móðurinni neitt. Að þau HeideckshjóniJ væru á ferðalagi til heilsubótar fyrir hana, og að stúlkurnar sögðu samkomulag þeirra gott.

Um jólaleytið var litli Arthur von Heideck farinn að geta staðið sjálfur. Foreldrar hans og þjónustufólk þeirra var í höfuðborginni, til þess að taka þátt í vetrarskemtingunum. Frú Ernu hafði verið ráðlagt,

að skilja barnið eður á Fichtenau, svo sem tveggja mánaða tíma, en hún daufheyrðist við því, og áleit drænginn eins óhultan í borginni undir sinni yfirumsjón.

En um yfirumsjón hennar gat naumast verið að tala, því hún slepti sér alveg við skemtanirnar. Maður hennar þar á móti forðaðist skemtanirnar eftir megni.

Einu sinni neitaði hann Ernu algerlega um, að fara með henni á tónleikhúsið.

“Ég skil þig ekki, Valdimar”, sagði hún, “þú kærir þig ekkert um hljóðfærslátt lengur, sem þér þótti svo gaman að”.

“Ég er líklega að byrja að verða gamall”, sagði hann brosandi, “þegar ég kem í leikhús, gleymi ég strax hljóðfærslátti og öllu, og gef mig að eins við mínun eigin hugsunum og draumum”.

“Hvað dreymir þig þá um?”

“Ó, — um allt mögulegt — um mínar ækusuindir til dæmis”, sagði hann með uppgerðarhlátri. “Auk þess er aldrei neytt nýtt að sjá eða heyra nú um stundir. Gömla tónleikhúsin hafa ávalt sömu mennina, sem áheyrendur eru löngu orðnir leiðir á, og sönnu lögin. Nei, ég get ekki hlustað á þessar eilífu endurtekningar”.

“Máske þér líki þá betur að vera til staðar við sansöng? Ungu söngkonan, sem allir hrósa, kemur í fyrsta sinni opinberlega fram í kvöld. Hún syngur, ef til vill, eittlívert af þínum uppáhaldslögum. Rödd hennar og söngur kvað vera óvenjulega fagurt. Við skulum fara þangað, góði Valdimar, þú ert orðinn of einbúalegur”.

“Ó, mig langar alls ekkert til þess, en ef þú vilt það endilega, þá vil ég ekki segja nei. Ég er nú samt hræddur um, að þér bregði í brún, allar þessar nýju stjörnur eru í reyndinni ekki himnesk ljós, heldur föln-

andi lampalog. Nú man ég að ég hefi heyrt Lennar getið. Heitir hún Stern?

“Já, og af því svo mikið er um hana talað, þá er maður til neyddur að hlusta á hana, til þess að geta myndað sér sjálfstæða skoðun”.

6. KAPÍTULI.

Hefndin.

Söngsalurina var troðfullur.

Blöðin höfðu básúnað hrósið um þessa ungu söngkonu, og eftirvænting almennings var á voðalega háu stigi.

Erna von Heideck skoðaði þessa ungu söngkonu í gegn um leikhúskikirinn sinn.

“Húu er sannarlega falleg”, sagði hún, “og svo ung og fjörleg”.

“Hvernig lízt yður á hana, Heideck?” spurði kammerherra Gyssing, sem var einn af vinum Valdimars og sat hjá honum.

Á þessu augnabliki var söngkonan að syngja “Ferðamaðurinn” eftir Schuberts, með listafðum framburði og yndislagurri röddu.

Heideck svaraði ekki, svo Gyssing spurði aftur.

Heideck starði á söngkonuna með því útliti, sem næstum gerði konu hans hrædda.

“Hvað gengur að yður, Heideck, þér eruð náföluur”, sagði kammerherrann.

Lófaklappið og viðurkenningarópin, sem gullu við að söngnum loknum, leiddu athygli Ernu frá þessum tveim herrum.

“Mér varð ilt”, hvíslaði Heideco, “ólukku hálskrampi, sem ég fæ oft, en vil ekki láta Ernu vita um, af því hún er taugaveik. Við skulum koma út, hér er svo heitt”.

“Nú hvað sýnist yður svo um frú Stern?” spurði Gyssing.

“Viðunanleg. Hún söng ‘Ferðamanninn’ vel”.

“Það er efalaust. Mér finst ég hafi séð hana áður — hvar, man ég ekki. Ævisögu Lennar heyrði ég á leiðinni hingað.

“Trúið þér ævisögum söngkvenna? Það geri ég ekki. Þær eru vanalega tilbúnar af þeim, sem fyrst kynnast hæfileikum þeirra”.

“Nei, þessi saga á að vera sönn, og það er eitt hvað skáldlegt við hana. Hún kvað vera ekkja”.

“Ekkja?”

“Já, hún er skjólstæðingur gamla Körns for-söngvara. Hún kvað áður hafa verið kenslukona í söng, og mist mann sinn hastarlega. Samkvæmt til-löguin Körns fékk hún tilsögn hjá ágætum söngkenn-ara, sem hefir gert hana að því sem hún er. Það er langt síðan ég hef heyrt jafn fagra rödd”.

Heideck brosti lítið eitt.

“Þér eruð eldmóðsmaður, herra Gyssing”, sagði hann, “hafi þér ekki heyrt neitt meira um þessa söng-drottningu?”

“EKKI MIKIÐ Hún kvað vera dygðauðug og býr út af fyrir sig með gamalli þernu. Sér varla nokkurn mann, naumast barnið sitt”.

Heidec hrökk við.

“Barnið sitt — á hún þá barn?”

“Já, svo er sagt”.

“Hún lítur of unglingslega út til að vera móðir”.

“Mér er sagt, að hún hafi komið barninu fyrir í fóstur, svo hún væri frjálssari við söngiðkanir sínar”.

“Barnið hefir væntanlega verið byrði fyrir hana”, sagði Heideck biturt.

“Nei, ekki kvað það vera, hún á að elska það mjög innilega, en menn halda að hún hafi einhverja hulda ástæðu fyrir breytni sinni. Auðvitað kvikna ýnsar getgátur um konur, sem eru framúrskarandi, en þetta hefir við eitthvað að styðjast, því Körn sagði mér þetta sjálfur, sem er framúrskandi hrifinn yfir velgengni frá Stern”.

“Þetta er skáldlegt mjög. En nú verðum við að fara iun, ég er hræddur um, að konan mín álíti mig hirðulausan eiginmann af því, að ég yfirgef hana svona lengi”.

Frú von Heideck var í raun rétttri bálreið, en þegar hún sá hið föla, trúfaða útlit manns síns, hætti hún við allar ásakanir, og spurði um liðan hans með hluttekningu.

“Nú er það búið, kæra Erna mín”, sagði hann, “ég var dálitla stund hálfvesall, en nú er það búið. Gyssing hefir sagt mér ævisögu þessarar nýju stjörnu. Hún hefir verið söngkenslukona, finst þér það ekki lversdagslegt?”

“Mér er alveg sama, hvað hún hefir verið, nú er hún fullkomin söngkona; það segja fleiri en ég. Settu þig nú niður, Valdimar, ég er hrædd um að þú verðir veikur aftur”.

Þjáningar Valdimars voru heldur ekki eins hverfandi, eins og hann vildi láta konu sína halda.

Honum fanst eins og augu söngkonunnar horfðu á sig, og eins og orðin, sem hún söng, væru ætluð sínum eyrum:

“Þér ég ei reiðist, þó að hjartað bresti,
þú ert minn horfni, fyrrum kærstur vin!”

Ég veit það glögt, þitt vil er veganesti,
 vellíðan þir er að eins yfirskin!
 Ég veit að myrkur hugurinn þinn hýsir,
 hjartað er marið sárri ángurs kvöl!
 Ég reiðist ekki, en oft mig gráta fýsir.
 Aldrei skal myrkva hug þinn líðið böl”.

Honum lá við að stynja hátt, en með því að beita öllu hugarafli sínu, hepnadist honum að dylja geðshræringu sína fyrir Ernu í þetta sinn.

Upp frá þessu kveldi var sigur frú Stern algerður. Hún var hvað eftir annað kölluð fram á söngpallinu, þar sem blómum rigndi yfir hana í hundraðatali.

Hún komst mjög við, var fól og þakkaði að eins með fáum orðum.

Hún hélt sér fastri við handlegg Körns og sagði:

“Farið þér í burtu með mig frá öllum þessum manneskjum. Ég get naumast ráðið við mig. Mér finnst ég þurfi að opinbera það, sem hefir gert mér þetta kvöld svo þungbært”.

“Hafið þér ekki hátt!” hvíslaði Körn. “Þér verðið að varðveita sjálfstjórn yðar. Fyrstu reynsluna hafið þér staðisi ágætlega. Gefið þér ekki þessum forvitnu manneskjum ástæðu til að ímynda sér, að það sé annað en leikhúsgeigur, sem amar yður”.

Adela brosti biturt.

“Já, ég heyrði það”, sagði hún, “þeir sögðu að ég væri taugaveik, en það voru orð kvæðisins, sem hrifu mig. Þeir vissu ekki, að orð kvæðisins áttu við mig — og svo — kom ég svo —”

Körn sá, að forvitin augu hvíldu á Adelu, hann grcip því hendi Lennar og sagði:

“Fyrir guðs skuld, talaðu ekki!” Afsakið herrar mínir”, sagði hann við þá, er næstir stóðu; “frú Stern er ekki vel hraust núna, og það er síst að

undra eftir slíkan sigur. Á morgun verður hún búin að ná sér".

Hann leiddi hana út að vagninum og ók heim með hana.

Nari beið þeirra í dyrunum og leiddi Adelu strax að legubekknunum.

"Vesalings barnið", sagði hún, "ég hefi verið hræddari fyrir þessu kveldi, en ég get lýst. Ég var hrædd um, að hún myndi ekki endast".

"Hún var rösk og dugleg", sagði Körn, "nú er það versta afstaðið. Hjálpaðu henni í rúmið, góða Nani. Ég kem snemma í fyrramálið. Ef hún heldur heilbrigði sinni, þá brosir gæfan við henni eftirleidis".

Það, sem Gyssing hafði sagt Valdimar um þessa nafkunuu söngkonu, var að flestu leyti satt. Adela hafði rækt list sína betur en áður og sett drenginn í fóstur. Hvers vegna hún gerði það, var það að eins Nani sem vissi — og hún vissi meira en það. Adela hafði gert hana að trúnaðarkonu sinni, og sagði henni allt eins og var, og nú var henni huggun að, að tala við hana.

Þá sjaldan að Adela sá litla drenginn sinn, tók hún hann í faðm sinn og grét lengi og biturt, svo Nani varð hálf hrædd um hana.

"Hættið þér við það, kæra frú", bað Nani inni-iega, "látið þér það veltast eins og það vill. Hugsið þér ekki oft um liðna tímann".

"Nei, nei, Nani", sagði Adela með ákafa, "ég get ekki hætt við það. Ekki fyr en ég dey. Eins oft og ég sé kórúna, sem völd er að ógæfu minni, og sem var nógu osvífín að halda, að hún gæti fyrir peninga keypt heimild mína til að gremjast yfir þeim rangind-um, sem mér voru sýnd, eins oft og ég sé hana, Nani, lofa ég sjálfri mér að hætta ekki fyr en ég geti hefnt mín. Það sem ég nú ætla að gera, er að eins fyrsta

sporið. Ég ætla ekki að gefa einn þumlung eftir fyrir en ég hef náð takmarkinu”.

Orðstír frá Stern sem söngkonu var nú orðinn óbifandi, og samsöngsfélag eitt í borginni bauð henni rífleg laun fyrir að syngja þrisvar eða fjórum sinnum í mánuði, ásamt öðrum afbragðssöngvörum.

Erna von Heideck sá oft Adelu, og var hrifin af henni. Litla drenginn hennar Ernu sá Adela einnig mjög oft, einkum þegar vora tók og barnið fékk að koma oftast út.

Hún tók eftir því, að sömu þernurnar önnuðust barnið nú og í Wien. Sömuleiðis sá hún, að önnur þernar passaði barnið ekki jafnvel og Lin, sökum þess að hún þurfti oft að tala við ungan mann, sem oft var á gangi um þetta svæði. Hún huggaði sig sjáanlega við það, að það væri nægilegt, að önnur þeirra liti eftir barninu með köflum.

Stundum kom það líka fyrir, að að eins önnur stúlkanna ók barninu, og ef það kom fyrir þá trúlofuðu, heiði getað skeð að Erna, ef hún hefði vitað það, hefði ekki verið sem allra ánægðust með eftirlitin. Við slík tækifæri ók hún barninu inn á einhvern hinna skuggaríkustu stíga, yfirgaf svo vagninn við og við til að tala við unnusta sinn.

Dag nokkurn ók hin trúlofaða barninu um skemti stiguna, og í þetta sinn yfirgaf hún vagninn í tíu mínútur, en svo kom hún líka hlaupandi, og sá sér tíu undrunar háa, dökkklædda konu sitja hjá vagninum.

“Hvað eruð þér að gera hér?” spurði hún.

Hinni varð ekki bilt við.

“Nú þessi vagn tilheyrir þá yður”, sagði hún. “Þér ættuð að lita betur eftir honum. Hefði mig ekki borið að, mundi barnið hafa oltið út úr vagninum, af því önnur spennan á ábreiðunni var opin. Ef þessi falletgi hvíti búningur hefði nú orðið óhreinn”.

Drengurinn var hvítklæddur, eins og móðir hans

vildi vera láta. Allstaðar voru hvítir borðar og bönd og hatturinn var tízkuskrautsins snildarverk, með ótal fjöðrum og silkilykkjum.

“Ég þakka yður”, sagði þernan angurvær.

Hún hafði oft séð þessa háu konu í garðinum, og þóttist hafa veitt því eftirtekt, að það var eins og hún vildi gleypa Heideck litla með augunum.

“Ég vildi að fólk vildi að eins passa sitt eigið”, hugsaði hún á heimleiðinni.

Þegar hún kom heim, fann yfirumsjónar barnaþernan alvarlega að við hana.

“Nú kemurðu aftur of seint heim”, sagði hún, “ég hefi þó nokkrum sinnum sagt þér, að frúin vill ekki láta drenginn sofa úti. Undireins og hann fer að sílja, áttu að aka honum heim”.

“Þá verð ég að aka heim og heiman, því hann sofnar tíundu hverja mínúru”, sagði þernan.

Yfirbarnaþernan laut að drengnum.

“En hann er svo fögur og sefur svo fast, eins og það væri hinn síðasti svefni. Réttu mér hann hingað”, sagði hún við hina þernuna.

Alt í einu sagði hún:

“Í kamingju bænum, María, hvað hefirðu gefið barninu inn?”

“Ekkert!”

“Ekkert? Heldurðu að þú sért að tala við barn, sem trúi því, að það sé eðlilegur svefni, sem barnið sefur? Þú hefir gefið konum eitthvað inn til að hafa frið fyrir konum, komdu nú strax með mér til frúarinnar, til að segja henni, hvað það er.

Árangurslaust vitnaði þernan til allra heilagra, að hún hefði hvorki yfirgefið lann, né gefið honum neitt inn, en kringumstæðurnar vitnuðu á móti henni. Barnið svas ekki náttúrlegum svefni, og gamla barnaþernan þaut út til að segja móðurinni, hvar komið var.

Undireins og þær voru einsamlar, fór sú sem fyrir ásökuninni varð að gráta.

“Ég hef ekki gefið barninu neitt inn”, sagði hún við stöllu sína. “Mér þykir vænt um litla stúfinn, þó hann auki okkur stundum erfiðismuni og óróa. Aldrei hef ég gefið honum neitt, sem gat skaðað hann — gamla ófreskjan hefir aftur drukkið meira en hún þolir”.

Tilfellið var, að gömlu þernunni þótti helzt til gott í staupinu.

Hin þernan laut nú að rúminu, þar sem drengurinn lá.

“Hann lítur undarlega út”, sagði hún, “Gunnhildur gamla segir satt. Honum er þungt um andardráttinn og vaxlitur á andlitinu”.

María hristi höfuðið óttaslegin.

“Hvað seint fyrir kemur, þá hef ég ekki geað barninu neitt inn og veit ekkert um það. Ég mætti unnusta mínum í garðinum, og talaði við hann eitt augnablik rétt hjá vagninum. Það er allt. Barninu hefir ekkert verið gefið inn, nema ef gamla nornin hefir gert það til að koma skömminni á mig”.

Gunnhildur kom nú aftur í allillu skapi, frúin hafði farið til stórbúsins ásamt manni sínum, og var ekki væntanleg fyr en næsta dag, svo ekki var hægt að krefjast ábyrgðar strax af Maríu.

“Ég verð að fresta, að segja frá því”, hugsaði hún, “en ég skal ekki gleyma því; það má þessi óhappastelpa reiða sig á”.

Þegar hún kom aftur inn í barnaherbergið, varð henni lítið á hatt drengsins, sem hún skoðaði með undrun.

Hatturinn leit út fyrir að vera nýr, og þó hafði hún um morguninn, þegar hún lét hattinn á drenginn, tekið eftir því, að farið var að bera á ofurlitlu skara hjá skygninu.

“Þetta er þó merkilegt”, sagði hún, “það er sami hatturinn. Hér er rósin sem losnaði og ég festi aftur, og hér er nafn skartsölukonunnar ofið í; en nýr er hann; ég þyrði að sverja, að þessi hökubönd hafa aldrei fyrir bundin verið. Ég má gæta betur að hér eftir”.

Og til þess, gegn vilja sínum að sanna, að orð og gerðir fylgjast ei ávalt að, tók hún rommflöskuna og helti svo miklu úr henni í teið, að hún innan skams blundaði vært, og vaknaði ekki aftur fyrir en löngu eftir að háttatími barnsins var liðinn.

Hinar þernurnar urðu því að annast um það. Enda kom það ekki að бага, því barnið svaf jafn vært og áður.

“Hafir þú ekki gefið drengnum neitt inn, María”, sagði hin þernan, “þá hlýtur einhver annar að hafa gefit það. Hann er ekki vanur að sofa þannig”.

“Ef engin veiki býr í honum”, sagði María, “bólusóttin geysar nú svo megn, hann getur ef til vill verið sýktur”.

“Væri ég í þínum sporum, María, skyldi ég færa barnið úr fötunum og baða það, þá gæti skeð að því batnaði og það yrði frískt, þegar sú gamla vaknar og ketur”.

Það var starf Maríu, að baða barnið að gömlu konunni viðstaddri, og hin þernan hjálpaði þá til. Hún bjó til baðvatnið og lagði fram næturklæðnað drengsins, svo gekk hún til Maríu og horfði á hana afklæða hann.

Það var varla, að barnið hreyfði sig, en María starði svo forviða á það, að hin stúlkan gat ekki skilið í orsökinni til þess.

“Hvað er að? Af hverju ertu svona? Heldurðu að nokkur hafi gert honum mein?”

“Nei -- nei — það er ekki það”.

“En hvað er það þá? Þú sýnist vera dauðhrædd?”

“Ég er það líka, ég er svo hrædd, að ég held ég deyji af hræðslu”.

“Deyjir af hræðslu! Guð minn góður, hvað er það þá?”

Hina svarið hennar var, að hún slepti drengnum, sem hefði dottið á gólfið, ef hún hefði ekki samstundis gripið hann.

Hún stóð með barnið í fanginu og starði ráðalaus á Mariu, sem engdist sundur og saman eins og hún hefði krampa, og orgaði svo hátt, að Gunnhildur kom þjótandi inn, blóðrjóð í framan, og sagði:

“Hvaða hávaði er þetta? Hvað ert þú að gera með barnið, Súsanna? Legðu það strax niður.”

“Það var ekki ég, sem hávaðann gerði, ungfrú, það var María, hún segist vera veik og verða að deyja”.

“En það bull. Hvað er að henni?”

“Ég veit það ekki. Hún sat undir drengnum og horfði svo undarlega á hann, þangað til hún fór að hljóða hástöfum. Og, sjáid þér nú drenginn, ungfrú, hann horfir svo undarlega í kringum sig og virðist ekki vera vel friskur”.

Drengurinn var nú vaknaður og orgaði afskaplega, hann reyndi hvað hann gat, að losast úr faðmi Súsönnu.

“Fáðu mér hann”, sagði Gunnhildur reið, “og heltu úr vatnsglasi yfir höfuðið á þessum heimskingja. Það mun gagna henni”.

Hún tók drenginn, sem orgaði enn hærra hjá henni en Súsönnu.

“Hvað gengur að stráknun?” kallaði hún, hann er orðinn vitlaus. Guð almáttugur”, æpti hún, og

varð eins fól og rauða andlitið hennar gat orðið, svo Súsanna hélt að hún mundi falla í dá eins og María.

Gunnhildur áttaði sig strax, en var jafn fól sem áður. Svefnaukandi áhrif tesins voru horfin.

“Þvoðu höfum og klæddu hann svo”, sagði hún við Súsönnu, “en farðu varlega”.

“Já, ungrú”.

Súsanna varð hrædd af að horfa á hana. Reiðin í andliti Gunnhildar var horfin, en í hennar stað var kominn megn ótti.

María var ögn að jafna sig, en stundi enn þá þungah.

“Stattu upp”, sagði Gunnhildur hörkulega, “vertu ekki með nein skrípalæti. Komdu með mér í mitt herbergi, ég þarf að tala við þig”.

María reyndi að standa upp, en féll aftur á bak í stólnum, hálf meðvitundarlaus.

Gunnhildur skvetti vatni framan í hana.

“Komdu nú strax”, sagði hún, “þú færð nægan tíma til að falla í dá, þegar ég hef talað við þig og lögreglan hefir tekið við þér”.

7. KAPÍTULI.

Hræðsla ungrú Gunnhildar.

Með hálfgerðu valdi dró Gunnhildur Maríu með sér inn í sitt herbergi og læsti því.

“Segðu nú frá öllu áður en ég sendi boð eftir lögreglunni, hvað hefir þú gert?”

Stúlkan féll á kné grátandi.

“Ekkert, það get ég svarið, ekkert”, sagði hún, “annars mætti ég vera trufluð — ó, guð! hjálpaðu mér, aunum vesaling”.

“Stattu upp”, sagði Gunnhildur hörkulega, “ef þú getur ekki staðið, þá sittu”.

Hún ýtti henni ilskulega ofan á stólinn.

“Segðu mér nú allt, sem skeð hefir, frá því þú fórst og þangað til þú komst aftur”.

Stúlkan hafði ekki frá mörgu að segja. Hún hafði ekið barninu hingað og þangað, svo mætti hún unnusta sínum af tilviljun, og talaði við hann í tvær mínútur í lengsta lagi. Kvaðst alt af hafa gætt vel að barninu, — þér getið látið kalla á unnusta minn, ef þér ekki trúið mér.

“Nei, ekki vil ég það. Ég er sannfærð um, að þessi unnusti þinn tilheyrir þjófafélagi, og að þú ert í sambandi við þá. Nú veistu mína skoðun. Ég sé engin önnur ráð, en að senda strax eftir lögreglunni — það verður óumflýjanlegt”.

María hljóðaði hátt við hugsunina um lögregluna.

“Æ, nei — í guðanna bænum, gerið þér það ekki, elsku, bezta ungrú Gunnhildur. Finnið þér einhverja aðra aðferð. Ég hefi sagt yður hreinan sannleika”.

“Þó ég vildi þegja um það, hvernig eigum við að þegja um það gagnvart frúnni?”

“Ó, reynið þér það, reynið þér það, elsku, bezta ungrú —”

“Hún saknar þess, María. Ef hér væri að tala um nýjan klæðnað, eða eitthvað annað, sem mögulegt væri að bæta úr, kynni ég máskæ að þegja — en þenna ómetanlega menjagrip ættarinnar — þessa innu-dælu, hröttóttu gullhnappa”.

Á meðan á þessu stóð, var Súsanna búin að koma

dreugnum í rúmið, en hann vildi ekki þegja, heldur orgaði og orgaði unz hann sofnaði eðlilegum svefni af áreynslunni.

“Ég skil ekkert, hvað að barninu gengur”, sagði hún hugsandi. “Honum hefir þótt vænt um mig og vildi vera hjá mér, en nú finst mér hann ekki þekkja mig. Eitthvað gengur að honum. Guð veit, hvað frúin kann að segja um þetta allt saman”.

Hún var búin að taka til í barnaherberginu, þegar María kom aftur grátandi, en hún fékk ekki annað að vita hjá henni, en að skift hefði verið um kjóla drengsins, og þessi kjólinn væri að öllu óvandaðri, og svo vantaði gullmenið. Þetta gullmen var merkur gripur, frá dögum langömmu frú Ernu. Það var búið til úr óholum gullhnöttum á stærð við baun, sem stækkuðu því meir sem neðar dró og nær miðju mensins, svo að þeir stærstu voru á hálsinum framanverðum. Þrátt fyrir þyngslin, varð barnið ætíð að bera menið, því Lina áleit, að meninu fylgdi gæfa, — en nú var það horfið, horfið ásamt kjólnum.

Það leit út fyrir, að Gunnhildi væri runnin reiðin, því hún bauð þernunum að passa barnið meðan þær færu ofan að sækja kveldmatinn, og sagði þeim ekki einu sinni að flýta sér.

Þegar hún var orðin ein eftir, lokaði hún dyrunum og gekk að rúmi drengsins.

Hún lyfti ábreiðunni til hliðar, færði drenginn úr náttklæðunum og skoðaði kroppinn nákvæmlega, hún opnaði munninn og leit á tennurnar og lypti upp augnalokunum til að sjá augnalitinn. Drengurinn vaknaði og orgaði hátt, en af því barnaherbergið var afsíðis, þá heyrði það enginn, enda ætlaðist Gunnhildur til, að hann vaknaði, svo hún gæti heyrt rödd hans.

Svo klæddi hún hann aftur, setti hann á kné sér og lék við hann.

Drengurinn var nú orðinn rólegur.

"Enginn blettur, ekkert sjáanlegt að honum að finna", tautaði hún. "Tennur, hár, augu, allt er það sama. Hvað þýðir þetta? Hvað hefir komið fyrir barnið eða augu okkar? Mér liggur við að halda, að hér séu galdrar bak við, eins og þerman segir. Bara að frúin yrði nú lengi í burtu í þetta sinn, svo við fengjum menið aftur. Þetta er sem vondur draumur, þegiðu, litla tröll, orgaðu ekki svona, það gerir þér enginn neitt ilt".

Hún hafði aldrei talað þannig við litla erfingjann að mikla auðnum — hvað meinti hún með þessu? Hvers vegna breyttist framferði Lennar við barnið þannig? Hún gat ekki skilið það, hún var viss um, að eitthvað hafði komið fyrir barnið, sem hún gat ekki skilið. Hún gekk hratt aftur og fram um gólfid með drenginn organdi, og reyndi af alefli, að þagga niður í honum grátinn, en árangurslaust. Drengurinn hafði oft brost við henni, en nú leit út fyrir, að hann þekti hana ekki. Loks fór hún að syngja vögguvísu, og við það kyrðist drengurinn, hann virtist kannast við hana. Hún söng hana aftur og aftur, þangað til hana loks lagði hendur um háls henni og sofnaði.

win

8. KAPÍTULI.

Óðalshöfðinginn.

Körn gamli forsöngvari var hugsandi um Adelu.

Hún var föl og þreytuleg, svo Körn bað hana að vera þarkára, hann kvaðst viss um, að hún skaðaði sjálfa sig með of mikilli áreynslu og lestri.

“Það gengur ekkert að mér”, sagði Adela, “ég hefú að eins sofú illa í nótt”.

Í þessari svipan kom Nani inn.

Adela þaut á móti henni í mikilli geðshræringu.

“Ertu loksins komin, Nani! ”kallaði hún, “ég hélt þú ætlaðir aldrei að koma. Hvar hefirðu verið?”

“Í heimsókn, frú. Góðan dag, hr. Körn”.

“Í heimsókn! — hvar? — hjá hverjum?” spurði Adela áköf.

“Í húsi hr. von Heidecks”.

“Þar — hvaða erindi áttir þú þangað — hvað vildi það þér?”

Nani sá, að Körn horfði undrandi á Adelu.

Hún flýtti sér að beina eftirtekt hans að öðru, og gaf Adelu um leið bendingu um að vera róleg.

“Húsmóðir mín ber mikla umhyggju fyrir frú von Heideck”, sagði hún, “líklega síðan hún var við hjónavígslu hennar.

“Já, ég veit það”, sagði Körn hikandi, “en það er svo langt síðan, að húsmóðir yðar hefði getað verið búin að slá því úr huga sér. Það eru sum atvik bezt geynd á þann hátt”.

Adela brosti beisklega.

“Þér skiljið mig ekki, góði Körn minn”, sagði hún, “þér skiljið þetta ekki af því þér eruð karlmaður. Við konurnar sláum sjaldan nokkru úr huga okkar, og þessa hjónavígslu vil ég muna. Alt var svo viðhafnarmikið, brúðurin fögur, brúðguminn tígulegur. Haltu áfram, Nani, hvað vildi Heidecks fólkið þér?”

“Í byrjuninni var ekki gott að átta sig á því”, sagði Nani, “ég var að röltast fram og aftur um garðinn mér til heilsubótar, samkvæmt ráðleggingu yðar, þá kom alt í einu ung þerna þjótandi til mín, og bað mig í hamiugju bænum að koma heim með sér og bera sér meðvitni um, að hún hefði ekki yfirgefið barnið, sem hún átti að passa, ég held hún hafi sagt, að einhverju hafi verið stolið frá sér — eða því um líkt; ég skildi það ekki til hlýtar, en þar eð ég hafði talað við hana daginn áður og setið litla stund hjá vagninum, þá vildi ég ekki neita beiðni hennar um að bera það, að engu hefði verið stolið á meðan, og fór ég svo heim með henni”.

“Sástu barnið — litla drenginn?”.

“Nei, en ég heyrði til hans. Hann getur orgað eins og börn fátæklinga”.

“Vesalings litla barnið!” sagði Adela með skjálftandi röddu. “Og frúin hefir væntanlega verið á ferð úti á landi”.

“Já, ég heyrði þær segja, að hún hefði ferðast til óðalseignarinnar”.

“Hvernig var umhorfs í barnaherberginu? Hvernig var barnaþernan í hátt?” spurði Adela svo forvitnislega, að Körn varð hissa.

Hann horfði fast á Adelu, sem stóð með blikandi augu og kinnar, rauðar af æsandi geðshræringu.

“Eruð þér svona hrifnar af börnunum annara manna?” spurði hann.

“Við konurnar höfum eðlilegar tilhneigingar til barnanna, hr. Körn”.

“En það lítur út fyrir, að þessi tilhneiging sé ekki til staðar, að því er snærtir yðar eigin son”, sagði Körn alvarlegur, “hvernig líður annars litla drengnum. Það er langt síðan ég hefi séð hann”.

Adela laut hálf vandræðalega ofan yfir nóturnar sínar.

“Litla Reinhardt líður vel”, sagði hún, “en talið þér ekki meira um hann í dag. Ég þoli það ekki”.

“Og hvers vegna ekki?”

“Má því mér þykir leitt, að geta ekki haft hann hjá mér, en ég get það ekki. Ég má ekki taka hann fram yfir list mína. Þegar ég hefi náð takmarki mínu, þá fyrst get ég skift athygli mínu. Við skulum ekki tala meira um drenginn minn, sem ég hefi orðið að senda burt”.

“Guð miun góður! Og hvert?”

“Ó, ekki langt, að eins til P., á næsta landi. Ég varð að gera það; barnið var vesælt, það skorti sveitaloftið. Það var orðið fölleitt hér inni í bænum. Er það ekki satt. Nani?”

Nani táfeldi.

“Jú, frú. En þar sem litli drengurinn er núna, þar líður honum vel. Nú skulum við hætta að tala um þetta við hana, hr. Körn”, sagði Nani lágt, “hún hefir liðið nog fyrir það, sem hún hefir gert, blessuð frúin”.

“En hvað hefir hún þá gert?” sagði Körn við sjálfan sig á heimleiðinni, “hún leynir mig einhverju. Ég verð að iara og sjá litla drenginn hið allra fyrsta”.

Nani sagði Körn, hvar drenginn væri að finna, svo hann fór og heimsótti hann þegar hann átti frídag.

Drenginn fann hann í litlu, laglegu húsi, hjá góðlegri og glaðlyndri konu, og var hann frískur og sjör-

legur. Þó virtist honum barnið vera nokkuð breytt. Það var ekki eins glaðlegt og áður, hafði ekkert stækkað og augun sljó eða dauf.

Hann setti drenginn á hné sér og dekraði við hann, en drengurinn sýndist ekki kannast við hann.

“Vesalings litla stífrið”, hugsaði hann, “yfir tilveru þinni hvílir dimt ský. Ég er hræddur um, að móðirin elski ekki þetta litla barn, eins og hún ætti að gera, þrátt fyrir það, hvað góð manneskja hún er. Það er ef til vill endurminningin um föður þess og ættingja hans, sem hamlar henni frá að þykja vænt um drenginn. En hvað hann er líkur föður sínum! Mér finst hann líkjast honum meira og meira því oft-ast sem ég sé hann. Guð veit, hvort þetta ættarmót verður þér til gagns eða ógagns, litli maður”.

Hann kysti á enni barnsins og fékk fóstru þess það aftur.

Frú Erna Heideck hafði orðið innkulsá á ferðalaginu, og neyddist því til, að dvelja lengur á óðalsjörðinni, en hún í fyrstu ætlaði.

Undir eins og hún kom heim þaut hún inn í herbergið til að sjá augastein sinn.

Drengurinn hafði aldrei verið frísklegri en nú, augun geisluðu af fjöri og mikill roði í kinnunum. Hún tók hann í fang sér og þrýsti honum að brjósti sínu.

En drengurinn orgaði og reyndi alt hvað hann gat, að losna úr faðmi hennar.

Frú Erna var alveg hissa.

“Hann hefir gleymt mér”, sagði hún hnuggin, “ó, góði drengurinn minn, hefi ég verið of lengi í burtu frá þér?”

Gunnhildur tók við barninu til að hugga það.

“Það eru raunar liðnir dálítið fleiri dagar núna síðan hann sá yður, en venja hefir verið, náðuga frú”, sagði hún, “og litli, góði drengurinn hefir heldur ekki verið vel frískur allt af, eins og ég skrifaði yður. En þetta liður strax hjá, eftir fáar mínútur er allt gott aftur”.

Hún settist með barnið við hliðina á frú von Heideck, og að fáum mínútum liðnum var litli herrann svo miskunnlausur, að leyfa móður sinni að taka sig. Hann brosti að gullkeðjunni við úrið hennar, sem hann lék sér að, en ekki framan í móðurina.

“Börn hljóta að hafa slæmt minni”, sagði móðirin og stundi við, “það lítur út fyrir, að hann þekki mig ekki”.

“Jú, það gerir hann, náðuga frú”, sagði Gunnhildur, “annars hefði hann ekki viljað fara til yðar aftur”.

“Ég hélt hann mundi verða feginn að sjá mig aftur, en í þess stað er hann feiminn og hræddur, og það var hann ekki einu sinni gagnvart okunnugum”.

“Það orsakast líklega af tanntökunni”, sagði Gunnhildur, “hann er orðinn svo viðkvæmur síðan”.

Þessa skýringu varð frú von Heideck að láta sér nægja, enda þótt hún með sjálfri sér þættist sannfærð um, að eitthvað annað og meira hefði komið fram við barnið, heldur en þær vildu segja henni.

Maður hennar hló að henni og kallaði þetta ímyndun, en karlmenn þekkja ekki smábörn eins vel og kvennfólk, einkum ef það eru mæður.

“Þú ert of kvíðandi, góða mín”, sagði Valdimar, “það er líklega eins og læknarnir segja, að það kemur kyrkingur í smábörnin, þegar þau verða veik. Sannaðu til, litli karlinn fær alla sína djörfung aftur.

Hann er að sjá hraustur og fjörugur og ósvikinn Heidecker".

Já, það var hann.

Reglulegur Heideck frá toppi til táar, og þó var eitthvað í litla andlitinu, eitthvað við hann allan, sem faðir hans skildi ekki.

Áður hafði hann líkst móður sinni að vissu leyti, ekki í andlitinu, heldur í augnatillitinu og ýmsu látæði, sömuleiðis brosunum, en nú var þessi ættarsvipur horfinn, og að því er Valdimar sýndist, annar ættarsvipur kominn í staðinn, sem vakti hrylling hjá honum.

Móðirin gat ekki séð þetta.

Það gladdi hana, að barnið líktist föður sínum æ meira og meira, eftir því sem tímarnir liðu, hana grunaði ekki, að drengurinn vakti alloft sára hugarkvöl hjá föður sínum, án þess hann gæti fundið ástæðuna til þess.

Arnþjotur B. Olsen

9. KAPÍTULI.

Auður og aðall á boðstólum

Tíminn eyðir öllum áhrifum, og fám vikum síðar hugsaði Erna Heideck ekkert um hina ókunnu tilfinningu, sem greip hana við að sjá barnið eftir löngu burtuveruna. Drengurinn fékk stöku sinnum tannkrampa, en að honum afstöðnum dafnaði hann ágætlega vel, varð svo frískur og fjörugur eins og framast var unt að óska sér.

Grátandi hafði María sagt húsmóður sinni frá hvarfi mensins, og fyrirgaf frú Erna henni það. Frú Erna var góð kona, sem ekki vildi gera þernu sína, er að öðru leyti var dygg og áreiðanleg, ógæfusama, fyrir ef til vill litilsvert skeytingarleysi, og taldi þess utan vist, að þetta mundi gera hana eftirlitsbetri um ókomna tímam. Þó áleit hún rétt, að gera eitthvað í því skyni, að geta fengið menið aftur, og tilkynti því lögreglunni um missi mensins, en enginn hafði neitt um það heyrt. Lögreglustjórinn hélt, að það mundi strax hafa verið brætt, þarð ólíklegt væri að sá, sem hefði fundið það, hefði þekt fornmenjagildi þess. Ef það kæmi fyrir, skyldi það verða sent heim hjónunum.

Ég er hræddur um, að útsaumskjöllinn komi ekki til skila", sagði lögreglustjórinn, — "þetta málefni —"

"Finst yður jgfmikil gáta og mér", sagði Valdimar Heideck, "sannast að segja, þá trúi ég þessari sögu ekki, annaðhvort er það ímyndun eða uppspuni úr þernunni, sem hefir týnt kjólnum. Nú um stundir stela menn ekki kjól af kroppnum á litlu barni um háljartan dag, og það í tíðsóttum skemtigarði. Stingið þér þessu málefni undir stól".

Málefni þetta var þannig látið afskiptalaust. Gunnhildur ergði sig yfir því, að hún fékk áminningu um, að vera eftirlitssamari framvegis, eins og hinar þernurnar. María var sannfærð um, að hér voru galdrar í spilinu.

Það leit út fyrir, að Valdimar Heideck hefði fengið óslökkvandi viðbjóð á hinn nafnkunnu söngkonu, frú Stern, því hann var ófáanlegur að vera til staðar á þeim samkomum, þar sem hún söng.

Frú Stern vann hvern sigurinn á fætur öðrum. Hún var friskari og leit betur út nú, en áður. Framkoma hennar var tíguleg og yndisleg, og ánægjan yfir

hepninni, ásamt áhrifum þeim, er efni kvæðanna, sem hún söng, höfðu á hana, gerðu sitt til að láta hana sýnast yngri og fegurri nú, en áður en hún ól litla drengirn sinn.

Þegar hún var ekki á söngsamkomu í húsinu, hafði fegurð hennar enn meiri áhrif. Dimma, bitra útlitið, sem áður var yfir svip hennar, var horfið, og í þess stað sást ánægja og gleði. Almennihgur vissi nú, að frú Stern var ung ekkja, og ótal getgátur lifuðu um það, hvernig framtíð hennar mundi verða.

Aftur og aftur fútti orðrómurinn nöfn ýmsra manna í samband við nafn söngkonunnar, og loks kom að því; að hann hafði rétt fyrir sér. Ungur aðalmaður, nýlega orðinn fullveðja, eigandi mikilla auðæfa og margra stórjarða, sem augu margra mæðra rendu vonargeislum að, sá Adelu, heyrði hana syngja - - og fékk ást á henni.

Adela þurfti ekki annað en rétta fram hendina, til að grípa eitt af hinum allra beztu númerum lífs- hlutaveltunnar.

Þó undarlegt sýnist, þá slapp Valdimar von Heideck ekki hjá því, að vera nefndur í sambandi við hina ungu söngkonu. Einmitt af því, að hann við sér- hvert atvik forðaðist hana, og kom aldrei þangað sem hún söng, vakti hann grun vina sinna á sér, og þarð því að hinu leytnu var haldið fram, að frú Stern væri æfirlega tilbúin að breyta umtalsefninu, ef það snerti Valdimar að einhverju leyti, þá fullviss- aði það almerning um það, að þau hefðu kynst meira en þau vildu viðurkenna.

Nú fékk almannarómurinn vængi; sumir sögðu, að hún hefði yfirgefið hann, aðrir, að hann hefði yfir- gefið hana. En um það kom öllum saman, að frú Stern væri hefðarkona með alveg óaðfinnanlegri hegð- un, og að hún ætti í alla staði skilið að njóta þeirr-

ar aðdáunar og tilbeiðslu, sem hinn ungi, myndarlegi barún Carl von Lebau veitti henni, og að hún, nær sem hún skifti um nafn sitt og hans, myndi njóta allmenningar samhygðar.

Eins og áður var sagt, var Carl barún nýlega laus við umsjón fjárhaldsmanns síns.

Móðir hans dó þegar hann fæddist og faðir hans tíu árum seinna. Fjarráðamaður hans var samvizkusamur maður, sem lagði alt kapp á, að fá skjólstaðing sinn sem bezt uppálinn, og þó einkum að sálaröfl hans og lífsskoðanir væru skynsamleg, hrein og óflekkuð, svo hann væri sem bezt hæfur til að taka á móti og stjórna eignum sínum, þeim er hann tók að erfðum eftir sinn mikilsvirta framliðna föður. Flekklaus, frjálsslyndur og alúðlegur tók hann þátt í samkvæmislífinu. Fjarráðamaður hans hafði sagt honum frá ýmsum veiðibrellum, sem mæður ungra kvenna væru vanar að nota við auðug ungmenni, til að ná þeim í tengdir við sig, og því var það, að hann með glæðlegu brosi veitti öllum þeim tilraunum athygli, sem gerðar voru til að þóknast honum og veiða hann. Hann lét það ótvírætt í ljósi, að hann ætlaði ekki að gifta sig fyrst um sinn; hann ætlaði fyrst að ferðast um heiminn og skoða hann. Samt sem áður tók hann öllum þeim stúlkum, sem honum voru kyntar, með aðdánlegri kurteisni, sömuleiðis því, þegar vinir hans voru að lýsa fegurð og innþæli þessarar, mannúð og lundernisgæðum hinnar og auðæfum þeirrar þriðju. Að hinu leytinu var sumum hallmælt, einni fyrir þetta, annari fyrir hitt. Faðir þessarar ungu stúlku stóð á völtum fótum í fjármunalegu tilliti; hin unga stúlkun var ekki af hreinum aðli; það var alræmi, að afi Lennar hefði giftst ráðskonunni sinni eða eldabuskunni, og því væri ógerningur að taka sér konu af þeirri ætt.

Lebau hiustaði á alt þetta og hló.

Hann þakkaði jafnvel fyrir heilræðin, en bætti ávalt við:

“Þegar minn tími kemur, þá ætla ég að velja sjálfur, en ég held, að það verði langt þangað til. Ég hef ekki séð svo mikla eftirsóknarverða ást á meðal ykkar, að það flýti fyrir löngun minni að giftast”.

En hans tími kom áður en hann bjóst við honum.

Hann fór á stóra góðgerðasamkomu, heyrði Adelu syngja og sá Lana, og um leið yfirumnu forlögin hann.

Um leið og hann leit á þessa fögru söngkonu, fann hann með sjálfum sér, að hann vildi alt til vinna að eignast hana — hann vildi leggja alt fyrir fætur hennar -- nafn, stöðu og auð.

Hver sein spurði hann um, hvernig honum hefði geðjast að söngkonunni, fékk ávalt þetta sama svar:

“Ég vil giftast henni”.

Margir álitu þessa yfirlýsingu vera spaug, en þeir, sein bæzt þektu lundarfar barúnsins, grunuðu hið sanna í þessum orðum, og gerðu hinum fyrverandi fjáráðamanni hans, en núverandi vin, leyndarráði Blak, aðvart um þessi orð Lebaus.

Næst þegar leyndarráðið fann barúniinn, mintist hann á þetta í spaugi við hann, en varð alveg forviða, þegar Lebau í fullri alvöru lýsti því sama yfir við hann og aðra.

“Þú ert líklega að gera að gamni þínu, góði Carl miun”, sagði hann hissa.

“Nei, alls ekki, hr. leyndarráð. Það sem ég hef sagt, það sten! ég við, nær sem vera skal. Ef þessi ástúðlega stúlka vill gefa mér hendi sína, þá er ég hjartanlega ánægður með að taka hana mér til konu. Hvers vegna horfið þér svo undarlega á mig? Furðar yður þetta? Ég varð líka dálítið hissa í byrjuninni, þegar ég varð fyrst var við þessa tilfinningu,

sem ég hafði að eins lesið um áður, en nú verður henni ekki breytt héðan af. Ég er af þeim flokki manna, sem naumast kynnist henni tvisvar”.

“Já, það getur nú vel verið, en — en — ástin dregur stundum slæm stryk í reikninginn og veldur manni ýmsra erfiðleika. Þetta má ekki eiga sér atað. Maður af Lebau-ættinni má ekki giftast vanalegri söngkonu”.

“Má ekki? Hvernig meinið þér?”

Gamli maðurinn brosti.

“Ég bið forláts”, sagði hann, “ég gleymdi eitt augnablik, að ég hefði ekkert vald yfir yður. Þér getið auðvitað gert það sem yður sýnist, án þess nokkur geti reynt að koma í veg fyrir það. En, sem gamall vinur hefði ég heimild til, að gefa yður heilræði, er ekki svo? Nú, góði Carl, farðu varlega í þessu efni, það er mitt ráð. Ég viðurkenni, að frú Stern er fögr, og ég veit það, að þrátt fyrir allt það skvaldur, ur, sem um hana gengur, þá er framkoma hennar og breytni í alla staði heiðarleg, en af borgaraættum er hún, og ef til vill af lágt standandi borgurum. Það vita menn ekki. Þér þekkið ekki umliðna ævi þessarar konu. Þér vitið einu sinni ekki, hvort hún muni hafa sömu áhrif á yður á götunni við dagsljósið, eins og í hinum ljósum skrydda söngsal. Þess vegna segi ég, gætið þér yðar, ungi vinur. Gætið þér yðar, það er heilræði en ekki skipun þetta.

Auðvitað leit þessi aðvörun út fyrir að koma frá reyndum manni, og leyndarráðið var líka reyndur maður — í öllu öðru en einmitt þessu efni, sem hann nú átti við. Hann var nefnilega gamall piparsveinn, sem aldrei hafði fundið til sterkrar eða innilegrar ástar. Bók ástarinnar var skrifuð á því máli, sem hann ekki skildi, svo hann áleit þessa tilfinningu Carl von Lebaus gagnvart hinni fögru söngkonu, eins konar strákapar, sem þurfti að koma í veg fyrir, af því

það bakaði hinu mikilsvirta Lebaus nafni eins konar vanvirðu, að kemast í samband við konu af borgaraættum, og það þar á ofan opinbera söngkonu. En hann fann með sjálfum sér, að hér dugði ekkert valdbod, þar sem hinn ungi maður nýlega var orðinn sjálfráður, og þó að karlinn óskaði sér, að hann væri orðinn að Austurlanda harðstjóra, til þess að geta hindrað þetta áform Lebaus, þá lét hann þessa hugsun ekki í ljósi, en kvartaði við kunningja sína um "hið heimskulega áform stóra barnsins". Kunningjarnir hlóu að honum og sögðu, að honum væri bezt að láta þetta alveg afskiftalaust, þessi ástarblossi, sem kviknað hefði svona skyndilega, myndi hjaðna af sjálfu sér, öll afskiftasemi væri að eins til þess að bæta olíu á eldinn. Hann kæmist að raun um það, að þessi ástaráhrif barúnsins yrðu að eins til þess, að hann klappaði í sundur tvenna eða þrenna glófa, og kastaði fáeinum blómvöndum til þessarar fögru frúar.

Við þessa hugsun huggaði leyndarráðið sig fyrst um sínu.

En þarín Carl von Lebau fleygði engum blómvöndum né öðrum gjöfum til frúarinnar upp á söngpallinn, eins og aðrir gerðu, hann sendi þar á móti fögur og lifandi blóm til hennar, tind úr hans eigin blómareitum og snyrtilega bundin, svo þau báru langt af hinum blómvöndunum og visnuðu ekki strax eins og þeir.

Adela hafði oft veitt þessum fögru lifandi blómvöndum athygli sitt, sem blikuðu eins og sólargeislur innan um hina hálfvisnu, ilmlausu blómvendi.

Einn morguninn sýndi hún Körn þá og sagði um leið:

"Mér þætti gaman að vita frá hverjum þessi blóm koma, kæri Körn minn, ég þori að veðja um,

að þau eru öll frá sama manni, en hverjum, það er mér hulið”.

Elómvöndurinn, sem hún benti á, og sem lá á borðinu fyrir framan hana, var bundinn saman af ljómandi fallegum, litsterkum og ilmrikum blómum, og á hvítu blómi, sem var í miðjum blómvöndinum, sat ofurlítið litabeltis fiðrildi, kroppurinn var úr demanti, en vængirnir búnir til úr roðasteinum. Gjöfin var smekkleg og fögur, en ekki gaf á neinn hátt til kynna hver gefandinn var.

Körn horfði undrandi á þetta.

“Þetta er sannarlega fögur gjöf”, sagði hann, “það er sá smekkelegasti og fegursti blómvöndur, sem ég hef nokkru sinni séð. Honum hefir fiklegra verið fleygt til yðar á söngsamkomunni í gærkveldi?”

“Nei, hann var sendur hingað. Ég er viss um, að allir þessir fallegu blómvendur, sem eru bundnir svona eðlilega, eru frá einum og sama manni, en mig grunar ekkert um, hver gefandinn er”.

Körn leit enn einu sinni á blómvöndinn.

“Það lítur ekki út fyrir, að þessi blómvöndur sé frá neinu tízkuflopi”, sagði hann, “hann er of smekkelega og listalega hnýttur til þess. Ég held þér ættuð að geyma fallega fiðrildið, þangað til þér finnið gefandann. Það getur hæglega týnt, ef það er látið verið

Adela tók fiðrildið og geymdi það.
þarna”.

Barún Lebau var á hverri söngsamkomu þar sem Adela söng, en gaf ekki ást sína til kynna á neini hátt.

Ást hans var sönn og alvarleg, hann elskaði konuna, en ekki söngkonuna listarinnar vegna, og hann vildi ekki vanhelga blómin, sem hann ætlaði konunni, með því að fleygja þeim til hennar í allra ásýnd, sem viðurkenningu fyrir sönglistina.

Hann var enn ekki búinn að fá tækifæri til að kynast frú Stern, en beið þess með ró og þolinmæði. Á meðan spurði hann sig fyrir nákvæmlega um alla hagi hennar, og þær upplýsingar, sem hann fékk um yfirstandandi tímann, voru allar góðar og ánægjulegar, það var því að eins liðni tíminn, sem var hulinn blæju. Það eina, sem hann fékk að vita um hana, var það, að hún var ekkja, sem átti lítið barn er hún hafði komið fyrir í fóstur.

Loks fékk hann að heyra, að Valdimar von Heideck og frú Stern væri kunnug frá fyrri árum, og þareð svo vildi til, að hann kyntist von Heideck skömmu síðar, sneri hann sér í vandræðum sínum til haus.

Hann hitti hann í gildisskála nokkrum, og af því svo vildi til, að þeir urðu tveir einir litla stund, notaði hann tækifærið.

“Mig langar til að biðja yður um upplýsingar, hr. von Heideck”, sagði hann.

“Ég er ávalt reiðubúinn að gera yður greiða”, svaraði Valdimar alúðlega.

“Það er viðvíkjandi heldri konu”.

Valdimar varð hálfhissa.

“Heldri konu?” endurtók hann, “Heldri konu, sem ég þekki?”

“Án efa, af því ég hefi heyrt menn segja, að þér þektuð hana”.

“Aðrir vita oft meira um okkar hagi, heldur en við sjálfir, kæri barún; en samt sem áður — hver er þessi heldri kona, og að hverju leyti viljið þér fá upplýsingar um hana?”

“Engar ákveðnar upplýsingar, ég ætlaði að eins að spyrja yður hvort — hvort þér þektuð frú Stern, áður en hún gerðist söngkona, og hvort þér vitið, hvað hún hét sem ung stúlka, í stuttu máli, hvort

þér þekkið nokkuð til hennar á umliðnum tíma”.

Heideck fór að gaula eitthvað við vindilinn sinn, svo ekki bæri á ráðaleyfi hans.

Loksins sagði hann:

“Hefir almannarómurinn sett mitt nafn í samband við Frú Stern?”

“Já”.

“Mér þykir leitt, að það er ástæðulaust, ég hefði ekki öðlast þann leiður, að þekkja frúna”.

“Þér þekkið hana ekki?”

“Nei, ég hefði aldrei talað eitt orð við frú Stern”.

“Það bæði gleður mig og hryggir”.

“Hvernig á ég að skilja það?”

“Það gleður mig, að orðrómurinn hefir nú sem áður rangt fyrir sér, og það hryggir mig, að ég get ekki fengið þar upplýsingar hjá yður, sem ég vildi fá. Að öðru leyti verð ég að segja yður, að sá, sem sagði mér, að þér þektuð frú Stern, bætti því við, að söngur hennar hefði fengið mjög mikið á yður, og frá þeirri stundu forðust þér hana, eins og þér væruð hræddur við hana. Ég segi þetta að eins til að réttlæta áleitni mína”.

Heideck var dálítið vandræðalegur.

“Fólkið er heimskara en maður skyldi ætla”, sagði hann, “ég veit ekki til, að ég sýndi neina aðra geðshræringu en þá, sem kann að hafa leitt af söngnum — annars er mér sama um þetta. En lofið þér mér nú, að endurgjalda yður með því að spyrja yður spurningar, hr. barúinn: Hvers vegna er yður svo umhugað um, að fá upplýsingar um téða dömu? Hafið þér nokkra ákveðna ástæðu til þess?”

Nú kom það fyrir barúinn að verða í vandræðum.

En það var ekki nema augnablik. Jafn rólegur og hann var vanur, endurtók hann áform sítt:

"Ég ætla að giftast frúnni, eða, sem réttara er, ég ætla að bjóða henni hendi mína".

"Hr. von Heideck fölnaði.

"Þér ætlið að giftast henni?" spurði hann.

Barúninn hneigði sig í stað svars.

"Hefi ég skilið yður rétt? Þér ætlið að giftast þessari konu? Þér eruð rétt kominn að því að giftast henni?"

"Ónei, fjarrí því. Ég meina, að mig langar til að fá hana fyrir konu. Nokkrir af okkar beggja kunningjum, sem vissu um þrá mína, sögðu að þér þektuð hana, það er alt. Þér eruð fögur, er yður ilt, á ég að kalla á hjálp?"

Heideck gaf neitandi bendingu með hendinni.

"Nei, nei, þökk — það er búið — það hefir ekkert að þýða. Ég fæ stundum ilt í hjartað, en það er nú afstaðið. Við skulum halda áfram með umtalsemið. Er þetta ekki vogun, góði, ungi vinur minn? Haldið þér ekki, að betra sé fyrir yður að ferðast eitthvað og reyna að gleyma þessari konu?"

Barún Leabau brosti að eins, og sagði honum með þeim ákafa, sem ástföngnum mönnum er eiginlegur, hvaða áhrif frú Stern hefði haft á hann, og hverjar tilfinningar hans væru til hennar. Öll hans framtíð — já, líf hans, væri undir því komið, að hann fengi að njóta hennar, hann yrði nú að láta kynna sig henni og fá að tala við hana, ef hann ætti ekki að verða brjáláður af löngun, — af þessu gæti Heideck skilið, að ekki væri til neins, að tala um ferðalag án hennar.

Heideck hlustaði á hann þegjandi.

Loks sagði hann:

"Það ætti að vera mögulegt fyrir yður að kynna henni, eigið þér enga vini, sem koma þar?"

"Ég held það, en ég hefi ekki þorað, að biðja neinu að kynna mig henni".

“Ég held það yrði líka gagnslaust”.

“Hvað eigið þér við?”

“Ég held, að frú Stern samþykki ekki að verða kona yðar”.

“Haldið þér hún vilji ekki skifta á stöðu sinni og nafni mínu og nafnbót?”

“Ég meina það ekki þannig — ég held, að kona þessi sækist hvorki eftir auð né metorðum”.

“Haldið þér þá, að hún elski annan mann?” spurði Lebau náfölnur.

Von Heideck hristi höfuðið.

“Ég veit það ekki”, sagði hann, “ég hefði ekki heimild til að láta slíkt í ljósi. Reynið þér gæfu yðar, ungi maður, ég skal ekki neyða mínum heilræðum að yður. Reynið þér gæfu yðar — en leyfið mér að efast um góða niðurstöðu”.

Síðan kvöddust þeir. Heideck var sjáanlega hryggur, þegar hann tók í hendi barúnsins í kveðju-skyni.

10. KAPÍTULL.

Bónorð og neitun.

Það lá heldur ekki vel á Lebau, þegar hann skildi við Heideck. Hann hafði astur orðið fyrir mótstöðu gegn sínu kærasta áformi, og þess vegna ásetti hann sér hér eftir, að breyta eftir eigin vild, og leita ekki annara manna ráða.

Tveim dögum síðar en Lebau hafði tekið þessa

stefnu var Körn á leiðinni heim til sín. Hann hafði verið upp í sveit, að heimsækja guðsifjabarn sitt, er nú var orðið heilbrigt og fjörlegt, og gláddi það hann innilega. Sömuleiðis þótti aonum vænt um, að Adela lét nú sækja barnið oftast en áður, og lét sér ant um framfarir þess, enda var hún nú hætt, að horfa á barnið með hræðslu og óró, sem oft hafði hrygt gamla manninn.

“Lítill og laglegur karlmaður er það”, hugsaði Körn, um leið og hann labbaði í hægðum sínum heim.

Rétt í þessu rak Körn sig, sem var í djúpum þönkum, á ungan mann, sem kom á móti honum, og einnig var hugsandi. Ungi maðurinn bað kurteislega afsökunar, og Körn svaraði jafn kurteislega, að áreksturinn væri eins mikið sér að kenna. Svo lyfti hann upp hattinum og ætlaði að halda áfram, en þá stöðvaði ungi maðurinn hann alt í einu og sagði:

“Afsakið, eruð þér ekki Körn forsöngvari?”

“Jú, það er ég”.

“Fyrirgefðu þér, eigið þér ekki heima hjá frú Stern?”

“Nei, ekki beinlínis, en ég á ráð yfir herbergjum í því húsi. Ég er svo lánsamur, að vera vinur og ráðsmaður þessarar nafnkunnu ungu konu”.

“Þá eruð þér sá, sem getur hjálpað mér”.

“Á hvern hátt?”

“Ég þrái sterklega að vera kyntur frú Stern, þó ekki í því skyni, að ég ætli að vegsama hana sem söngdrotningu, heldur sem sá, er dáist að og virðir hennar eigin persónu. — Skiljið þér mig?”

Ungi maðurinn talaði af svo miklum ákafa og sannfæringu, að Körn gerðist forvitinn eftir að heyra nafn hans og stöðu.

Hann svaraði því þægilega:

“Frú Stern vill ógjarna taka á móti gestum á sérheimili sínu, sem er henni friðhelgur staður, til þess að geta dvalið þar ein út af fyrir sig eins oft og hún vill, en ef þér viljið segja mér nafn yðar, skal ég þó spyrja hana um það”.

Barúninn tók nafnmiða upp úr vasa sínum og rétti Kfirn hann.

“Ég hefi af vissum ástæðum gert mér von um, að — að hún vildi virða mig þess að sjá mig. Segið þér henni, að það sé Carl von Lebau, sem langi til að heilsa henni”.

Forsöngvarinn fór nú að renna grun í ýmislegt.

Þetta hlaut að vera sá maður, sem sent hafði blómvendina, og sem frú Stern hafði sagt sig langaði til að sjá.

“Eruð það þér, sem hafði sent henni blómin?” spurði hann blátt áfram. Ég meina blómin með fall-ega fiðrildinu?”

Barúninn roðnaði eins og ung stúlka og leit niður feimnislega.

Körn gamli horfði á hann og brosti vingjarnlega.

“Ef svo er, þá er vandinn lítill. Ég held að frú Stern þyki vant um að sjá yður og þakka yður fyrir blómvendina”.

“Eruð þér viss um það?” sagði barúninn.

“Ég er nokkurn veginn viss um það. Frú Stern hefir látið í ljósi, að hana langaði til að kynnast yður”.

Barúninn varð svo glaður og hrifinn, að engum gat dulist það.

Körn horfði á hann ánægjulega.

“Hann er ástfanginn”, hugsaði hann, “alvarlega ástfanginn, og þetta er ekkert tizkufión, heldur ungur, skynsamur maður. Það gæti ef til vill orðið bezta ráðningin á öllu saman; ég held mig langi til að verða hjúskaparmiðill á elliárum mínum. Nú, lát-

um svo vera. Nafnið hefir litla þýðingu, ef áformið er gott". Hátt sagði hann: "Hr. Barún, ég er á leiðinni til frú Stern. Ég held hún eigi ekki annrikt þenna hluta dags. Ef þér viljið verða samferða núna, þá er mér ánægja í að kynna yður henni".

Lebau tók þessu boði með ánægju, og varð gamla manningur samferða undir eins, hann gerði sér enda von um, að skeið gæti, að óskir sínar rættust fyrir en sig varði.

Þegar þeir komu inn í húsið, þar sem þessi aðáunarverða frú átti heima, sló hjarta hans svo hratt, að hann sá að eins eins og í draumi skrautið og fegurðina í framherberginu.

Körnu opnaði dyrnar að litlu gestaherbergi, sem var svo fallett, að heldri konur gátu fundið ástæðu til að öfunda söngkomuna fyrir það.

"Gerið svo vel og látið yður sæti", sagði hann, "ég skal láta frú Stern vita um komu yðar"

Barúniun settist á legubekk og horfði feiminn og lotningarfullur um herbergið, sem hún hafði svo oft helgað með nærveru sinni.

Hann leit á píanóið, sem var opið, og nóturnar, sem þar láu, á myndirnar og blómakrukkurnar. Hann sá, að mesti grúi af blómavöndum, sem henni höfðu verið sendir, sem viðurkenning fyrir góðan söng, láu á veggsvölum fyrir framan viðtalsherbergið, að eins ein af síðustu gjöfunum hans, ljómandi fagurt hvítt blóm, hafði verið látið í glas sem stóð á píanóinu, og þannig lögð meiri rækt við það en hin.

Þetta örfaði hug barúnsins. Hann heyrði Körn kalla á Adelu, og heyrði, að hún svaraði honum neðan frá garðinum, með fallega, fjöruga rómnun, sem hann hafði svo oft orðið hrifinn af.

Enn þá liði fáein eftirvæntingarrík augnablik,

svo skjáfaði í kvennkjól nálægt honum, og Adela kom inn úr garðdyrnar, sem voru hálfopnar.

Hún sá ekki barúinn, og sagði í þeirri myndun að hún talaði við Körn:

“Hvað viljið þér Júna, slæmi friðspillir? Sáuð þér ekki, að ég var með blómin mín, sem —?”

Hún hætti við setninguna og hljóðaði ofurlítið, þegar hún sá þenna unga mann innantil í herberginu.

Lebau hafði aldrei fundist söngkonan jafn fögur og nú, þegar hún var ekki í samsöngs-skrautbúnaði, heldur í óbrotnum hvítum kjól, prýddum fáeinum blómum. Fallega hárið hennar var fléttað og vafið um höfuðið. Stráhattinn bar hun í hendinni fullan af blómum. Þannig kom hún fram fyrir hinn unga mann, sem þræði að geta kallað hana sína.

Barúinn stóð þegjandi og horfði á hana. Hann þorði ekki að ávarpa hana.

Adela varð sjálf að rjúfa þögnina, sem var orðin all-óviðfeldin.

“Ég bjóst við, að finna Körn hérna, og kom ekki til hugar nein heimsókn”, sagði hún hálf-vandraðaleg.

“Hr. Körn var líka hér áðan, frú — hann kallaði á yður, ég kom með honum —”

Meita gat barúinn ekki sagt, hann stamaði svo mikið, að hann varð að hætta.

Adela horfði hissa á hann. Hún var hissa á því, að Körn skildi koma með nokkurn mann til hennar, en þar eð hún áleit, að þetta kynni að vera maður, sem Körn ætti viðskifti við, bauð hún honum sæti.

“Ég skal strax kalla á Körn”, sagði hún, “þér ætlið líklega að finna hann”.

“Afsakið frú. — það var hr. Körn, sem lofaði að kynna mig yður”.

Adela hló.

“Og svo lofar hann okkur sjálfum að kynnast

hvort öðru", sagði hún, "ég er þá neydd til að greiða úr vandræðunum, og verð því að spyrja: Hver eruð þér? Við hvern veitist mér sú ánægja að tala?"

Áður en barúinn gat svarað, kom Körn inn.

Adela þaut á móti honum.

"Nú, þarna komið þér þá, slæmi vinur", sagði hún, "komið þér strax og losið mig úr þeim vandræðum, sem þér hafið stofnað mér í— ég og þessi maður þurfum nauðsynlega dróttseta til að kynna okkur".

Hún talaði glaðlega og í spaugi, til þess að rýma burt feiminni hjá unga mannum, sem hún hélt að væri listamaður eða söngmaður, en það kom til hennar fasta, að verða feimin, þegar Körn kynti henni barún von Lebau, einn af auðugustu ungu mönnum í borginni.

Adela roðnaði, þegar hún rétti honum hendi sína.

"Ég hef talað nokkuð djarflega, herra barún", sagði hún, "ég vona, að þér afsakið misgrip mín. Ég hélt ég hefði alt annan mann fyrir augum mér".

Hún fann, að hönd barúnsins skalf, þegar hún tók í hana, og sá að hann rendi augunum allra snöggvast til blómsins á píanóinu, svo hin næma eðlisávisun hennar sagði henni hitt annað. Hann var þá þessi óþekkti aðdáandi, sem hafði veitt henni þá hylli, sem hún gat ekki forsmáð. Nú mundi hún líka, að hún hafði séð hann á söngsamkomumum.

Þegar Körn var búinn að kynna þau, dró hann sig í hlé.

"Vesalings drengurinn", hugsaði hann, "hann er svo ástfanginn, að hann vill líklega helst tala um sínar sakir vitnalaust.

Það leið ekki langt um þangað til Adelu hepnaðist, að eyða feimni barúnsins, með hinni óvanalegu

mælsku sinni og skemtilegu samtalshæfileikum, svo v'ðræðurnar urðu eiginlegri.

"Ég þakka yður fyrir blómagjafirnar, hr. barún", sagði hún, "en ég verð jafnframt að segja yður, að hinir verðmiklu gimsteinar, sem fylgdu þeim, gera þau miður hentugar gjafir fyrir mig, heldur en tilfellið væri án þeirra. Blóm eru mér ávalt kærkomin; gimsteinar ekki. Ég má ekki leyfa, að þér á þann hátt vekjið athygli annara á okkur. Þess vegna vil ég biðja yður, að reiðast ekki, þó ég sendi yður gimsteinana aftur".

Það var svo sjarri því, að barúninn reiddist orðum hennar, að einmitt þessi heiðarlega aðferð gaf honum djörfung til að opna hugsanir sínar fyrir henni með einföldum, óbrotnum orðum, sem komu frá hjartanu, að lýsa fyrir henni tilfinningum sínum, þrá og vonum. Hann hefði elskað hana frá því augnabliki að hann leit hana fyrst augum, og það væri sín innilegasta ósk, að hún vildi verða konan hans. Blómin og gimsteinarnir, sem hann hefði sent henni, væri ckkert, alt sem hann ætti í heiminum, auð, tign, jarðeignir, nafn og alt vildi hann leggja henni í skaut. Hann skyldi verja öllu lífi sínu til að hlynna að henni og gera hana gæfusama, ef hún að eins vildi segja þetta stutta orð "já", og með því veita sér fullvissu um sína framtíðar gæfu.

Enda þótt Adelu furðaði ekki mjög mikið á þessari yfirlýsingu -- síðan hún var farin að njóta almennings hylli, hafði hún oft heyrt slíkar yfirlýsingar -- þá klöknaði hún allmikið yfir þessu. Enginn hafði áður látið hjartað tala jafn skýrt, enginn gefið orðum sínum jafn mikið sannleiksgildi, enginn bundið lífs gæfu sína jafn fastlega við hennar.

Hún svaraði þess vegna blíðlega:

"Þér hafið veitt mér þann mesta heiður, sem karlmaður getur sýnt kvennmanni, hr. barún, og ég

þakka yður fyrir það með hreinskilinni hugsun; en það, sem þér biðjið um, get ég ekki veitt. Ég vil ekki að lífsleið yðar verði hulin myrkri, sökum snöggra áhrifa, er ég, mér óafvitandi, hefi haft á yður. Ég er ekki haf til að vera kona barúns von Lebau".

Barúniinn endurtók aftur og aftur tilboð sitt, og reyndi að fullvissa hana um, að tilfinningar sínar væru ekki augnabliks ástríður. Hann bað hana að íhuga beiðni sína nákvæmlega, áður en hún neitaði henni. Hann kvaðst skyldi gera sig ánægðan með vináttu hennar, þangað til sér hefnaðist að breyta svo, að hún gæti elskað sig, hann skyldi fullnægja öllum óskum hennar, ef hún vildi verða barúnsinna Lebau.

Tilboðið var freistandi, og fáar konur mundu hafa verið færar um að neita því.

Adela hafði heyrt talað um hinn mikla auð barúnsins, áður en hún kyntist honum sjálfum. En það var hvorki tign né auður, sem freistaði Adelu, þegar hún með leyndu andvarpi skoðaði í huga sínum tilveru þá, sem hin tilvonandi barúnsfrú ætti von á.

"Þér megið trúá mér, hr. barún", sagði hún, "ég er hrisnari og finn mér meiri heiður sýndan með tilboði yðar, en ég er fær um að lýsa, og þó get ég ekki breytt svári minu, ég get ekki tekið því! Það er ómögulegt".

"Ómögulegt? Og hvers vegna? Haldið þér þá, að þó að þér elskið mig ekki núna, að það sé alveg órögulegt, að þér getið veitt mér ofurlitla vináttu, gert ofurlitla tilraun til að þykja vænt um mig?"

Adela brosti blíðlega.

"Það yrði naumast erfitt", sagði hún.

Og um leið bar hún vasaklútinn upp að augunum, til að þurka af þeim tárin, sem ætluðu að læðast ofan kinnarnar.

Barúrinnsá sá það og sagði hryggur:

“Orð mín hafa sært yður? Og þó langar mig að eins til að gera yður lánsama”.

“Já, það hlýtur að gera hverja konu gæfuríka, að hljóta annað eins tilboð frá eðallyndum manni”, sagði hún, “og ég er montin af því, að hafa vakið jafn hlýjar tilfinningar hjá yður. En það eru til ástæður, óhrekjanlegar ástæður, sem banna mér að hlýða á yður og sem ráða yfir hjarta mínu, enda þótt ég vildi gera það. Enda þótt ég elskaði yður með hinni æðstu og tryggustu ást, sem heima getur átt í konu hjarta, mætti ég þó ekki láta ástina ráða og giftast yður”.

“Hver er þessi hindrun, sem truflar samband okkar?” sagði barúinn innilega, “er ekki mögulegt, að ryðja henni út vegi? Viljið þér ekki segja mér hver hún er, svo ég geti sjálfur athugað, hvort hún er megnug um að aðskilja okkur?”

Adela var orðin mjög föl.

“Það hafa fleiri menn en þér, hr. barún, beint þessari spurningu að mér, síðan ég varð söngkona, en ég hef aldrei svarað henni, vegna þess ég vissi, að ást þeirra var að eins augnabliks ímyndun. En ég finn, að ást yðar er ekki af því tagi, og því skal ég segja yður það. Ég get ekki gifst yður, af því að —”

Henni fanst hún vera of veik til að halda áfram, og hefði fallið niður, ef barúinn hefði ekki gripið hana og flutt hana í legubekkinn.

“Segið þér það ekki núna”, sagði hann blíðlega, “ég bið yður, að gera yður ekki ónauðsynlega sorg, — ég get fengið að heyra það seinna”.

“Nei, núna”, hvíslaði hún.

Síðan hvíslaði hún að barúminum nokkrum orðum, sem hann heyrði glögt, þó lágt væri talað.

II. KAPÍTULI.

Græni fáninn vonarinnar.

Þegar Adela hætti að tala, horfði Lebau á hana með sárum vonbrigðasvip.

“Er þetta verulegur sannleikur”? sagði hann.

Adela atti erfitt með að átta sig.

Hún leit meðaumkunaraugum á barúinn, sem var náfölnur, og sagði:

“Já, það er satt, — spyrjið þér hann”.

Um leið benti hún á Körn, sem var að koma inn.

Áður en hana gat spurt um hvað væri að tala, hélt hún áfram:

“Gamli vinur minn, barún von Lebau hefir sýnt mér þann heiður, að leita ráðahags við mig. Hann er svo breinskilinn í tilfinningum sínum gagnvart mér að ég áleit rétt, að segja honum ástæðuna fyrir því, að ég verð að neita tilboði hans, en hann á erfitt með að trúa þessu. Viljið þér staðfesta frásögu mína, svo að hann skilji, að ég er ekki að fara með fals. Viljið þér segja honum, að ég geti aldrei gífst honum?”

Körn horfði vandræðalega af einu á annað.

“Aldrei, er slæmt orð”, sagði hann, “en að svo miklu leyti, sem ég veit, þá er nú sem stendur þröskuldur í vegi, sem maður sér ekki mögulegt að komast yfir”.

“Sem enginn getur komist yfir”, sagði Adela drembilega.

Barúnnu gat ekki varist því, að reka upp sorgarvein. Hann greip báðum höndum fyrir andlitið, og þegar hann tók þær aftur burt, mátti sjá, að hann hafði grátið. Jafn beinni neitun hafði hann ekki búist við, og honum fanst öll framtíð sín eyðilögð.

Adela gekk til hans og lagði hönd sína blíðlega á öxl honum.

“Mér þykir lefitt, að baka yður sorg, hr. barún”, sagði hún, “en það var nauðsynin, sem krafðist þessarar breytni minnar. Gagnvart yður vildi ég ekki vera fölsk. Ef ég hefði viljað græða á ást yðar, þá hefði ég getað talað við yður tvíræð orð, dulið yður sannleikans, og gefið yður von um, að ég gæti orðið kona yðar — þessari von hefi ég nú rænt yður — þér verðskuldið, að hafa óbundna hönd og hjarta, enda brosir blessunarríkt líf gegn yður. Þegar þér eruð orðinn gæfunaður, þá minnst þér mín. Ekki sem söngkonunnar, sem almenningur aðhyllist, heldur sem konunnar, sem með sitt eigið sorgbitna hjarta, reyndi að lækna þá sorg, sem gripið hafði yðar hjarta”.

“Lebau greip fram í ákafur:

“Ég skal alt af og endalaust hugsa um yður”, sagði hann, “er það þá nauðsynlegt, að banna mér að nálægjast yður? Má ég ekki koma hér — viljið þér ekki sjá mig aftur?”

Adela hrísti Löfuðið sorgbitin.

“Hingað megið þér ekki koma, hvorki yðar vegna né mín, heldur vegna almennings. Ég held við getum orðið góðir vinir, og þó verður slík vinátta til þess, að halda sári yðar lengur opnu, sem ég vildi þó að sem fyrst gæti gróið. Þér megið ekki koma hingað en ég skal skoða yður sem góðan og eðallyndan vin, og þurfi ég nokkru sinni hjálpar, þá leita ég yðar, það megið þér reiða yður á. Demanta megið þér ekki

senda mér, ég tek ekki á móti þeim, það verður að vera samningur okkar”.

“En ég get fundið yður í samkvæmum, það viljið þér ekki banna mér. Á hvaða heimili komið þér?”

“Engin”.

“Hreint ergin”.

“Jú, á eitt eða tvö heimili, þar sem tekið er á móti mér sem ekkju, en ekki sem söngkonu”.

“En viljið þér þá ekki, að ég kynni yður á fáeinum stöðum?” spurði Lebau. “Fyrir skömmu mintist ég á yður á heimili einu, og ég er viss um, að frúin þar mundi veita yður móttöku með ánægju. Það var hjá Heidecks. Guð minn góður, frú, hvað er að? Er yður að verða ilt, sagði ég nokkuð, sem móðgaði yður?”

Þegar Adela heyrði námið Heideck rak hún upp hljóð, og varð eins hvít og kjóllinn hennar.

“Það er ekkert”, sagði hún og átti bággt með að draga andann, “ég stakk mig á þyrni í þessari rós”.

Dálitla stund leit helzt út fyrir, að hún ætlaði að falla í dá, en með sinni yfirnáttúrlegu sjálfstjórn vann hún sigur og brosti ofurlítið.

“Hvernig atvikaðist það, að þér skylduð minnst á mig hjá — hjá þessum manni, sem þér nefnduð?”

“Ég leitaði ráða hans — nei, þér megið ekki miskilja mig — ég hafði heyrt, að hann þekti yður — að hann hefði þekt yður lengi — en nú veit ég að það er ekki satt, þó ég vissi það ekki þá. Hann er ávalt vingjarnlegur og kurteis við mig. Ég spurði hann —”

Adela greip fram í fyrir honum í æstu skapi:

“Ætluðuð þér að segja, að þér sögðuð honum frá tilboðinu, sem þér höfðuð hugsað tif að gera mér?” sagði hún.

“Já, ég sagði honum það. Ég vildi ekki, að hann

eða neinni annar skildi álíta tilfinningar mínar gagnvart yður, vera augnabliks ástarblossa”.

“Og hann réði yður til að biðja mín. Hvernig gat hann verið svo djarfur!”

Barúniun varð alveg hissa á ofsanum í Adelu.

“Nei, hann eggjaði mig ekki á það, hann sagðist einmitt halda, að tilboði mínu yrði ekki tekið, og reynslan hefir því ver sýnt mér, að hann gat rétt til”

“Nú, svo hann hefir verið svo miskunnsamur, að ætla mér svona mikla sjálfsafneitun? Hann hlýtur þó að vita, að það eru til konur, sem ekki hika við að kasta frá sér endurminningum liðna tímans, þegar glæsileg framtíð stendur þeim opin. Ég get þá huggað mig við það, að hr. von Heideck álítur mig ekki standa mjög neðarlega í siðferðislegu tilliti.

“Þér þekkið þá hr. von Heideck?”

“Nei, hr. barún, ég hefi aldrei átt neitt saman að selda við neinn með því nafni. Það getur komið fyrir að við eigum einhverntíma einhver viðskifti saman, en það verður ekki í bráð”.

“Yður myndi líka konan hans”.

“Ekki held ég það, við erum sín af hvoru sauðahúsi, við erum of ólíkar”.

“Að ytra áliti — já, en að ýmsu öðru leyti held ég ykkur svipi saman, hún er góð kona”

“Ég gæti ekki þolað það; ég mundi kafna ef ég ætti að vera undir sama þaki og hún”, sagði Adela æst. “Hr. barún, ef yður þykir nokkuð vænt um mig, þá bið ég yður, að tala ekki um lánsamar konur við mig. Munið það sem ég sagði yður, og ihugið það, að það eru til orð, sem sára hjarta mitt eins og rýtingur”.

Taugaspenningurinn, sem hafði þjád hana, linaðist alt í einu, og setti þá að henni ákafan grát.

Barúniun laur að henni hnugginn mjög.

“Guð minn góður! Hvað hefi ég gert?” sagði

hann óttasleginn. "Ég vildi heldur vera í þúsund mílna ljárlægð frá yður, og get ég þó einskis verra óskað mér, heldur en vera orsök í því, að þér grátið þannig".

Adela gat með naumindum þvingað sig til að brosa.

"Ég bið yður að fyrirgefa mér", sagði hún, "það er ekki yður að kenna, að ég græt, þér megið trúa því. Það var orð af tilviljun talað, sem olli því, en sem yður gat ekki grunað að hefði slík áhrif".

Barún von Lebau greip hendi hennar og kysti hana innilega.

Síðan kvaddi hann og fór, undrandi áhrif þau, er nafn Heidecks hafði á Adelu. Hann mundi nú einnig eftir geðshræfingu þeirri, sem greip Heideck, þegar hann talaði um frú Stern við hann, og þó neituðu bæði að þau þektust.

Eitthvert leyndarmál hlaut að vera hér í og með og Lebau strengdi þess heit með sjálfum sér, að hætta ekki fyr en hann finði það; hann hafði óglöggan grun um, að það gæti orðið til þess, að hjálpa sér að ná í Adelu. Hún og engin önnur skyldi verða kona hans, því lofaði hann sér á þessari hrygðarstundu.

Á rústum fyrstu tilraunar sinnar gróðursetti hann öruggur fána vonarinnar.

~~~~~

12. KAPÍTULI.

Voðalegt slys.

Barún Lebau fann Heideck fyrri en hann bjóst við. Fám dögum eftir að hann heimsótti Frú Stern, mæltist Valdímar til þess, að hann yrði sér samferða út á land til skemtunar. Lebau tók því þakk-samlega, af því hann bjóst við að geta fengið tækifæri til ítarlegrar viðræðu við hann, meðan þeir riði samhliða um nágrenni borgarinnar.

Nú var það Heideck en ekki Lebau, sem vakti máls á ástasambandi barúnsins við Adelu Stern.

Það leit svo út, sem hann af ásettu ráði leiddi samtalið að efni þessu.

“Ég gat þess við yður strax í byrjun, að ég álití ást þessa vera æskuímyndun að yðar leyti, hr. barún”, sagði hann, “og ég spáði yður því, að þér fengjuð hryggbrot. Það eru ef til vill margir, sem á-líta það allundarlegt, að hún skyldi neita yður, en ég álit, að það, að hún hafnaði jafn góðu tilboði, sanni, að hún hefir gildar ástæður til að gera það”.

“Já, hún hefir það líka”.

“En þessar ástæður fáid þér væntanlega aldrei að þekkja?”

Hann horfði fast á Lebau, eins og Lann væri hræddur við svarið.

“Yður skjátlar — hún sagði mér þessar ástæður”

Heideck kiptist við og var nærri búinn að reka upp hljóð, en áttaði sig strax aftur og sagði furðu rólegur:

“Og hver er ástæðan eða ástæðurnar? Máskæ hún ætli að giftast hertoga eða einhverjum af konunglegum ættum?”

“Nei, — frú Stern hugsar ekki um að gifta sig”.

Ekki? Því ætli hún vilji ekki giftast? — mintist hún á það?”

“Það er leyndarmál, sem ég hefi lofað og lagt við drengskap minn að geyma. Auk mín og þeirra tveggja persóna, sem hjá henni eru, er þekkja hugsanir hennar út í æsar, er líklega enginn sem veit, að það lifir maður, sem hefir gert hana að því sem hún er, lífspreyttura einstakling og ánægjulausri konu. Og ég hefi lofað sjálfum mér því, að hætta ekki fyrir en ég fæ að vita, hver þessi maður er”.

Heideck beit á jaxl, og lézt vera að laga beizlið á hestinum.

Svo sneri hann sér að barúninum og sagði heldur kuldalega:

“Ég vil ráða yður frá því, að hlutast til um mál efni kvenna, maður getur auðveldlega brent sig á þeim. En hvar erum við staddir núna”.

Lebau leit í kring um sig.

“Ég man ekki til að hafa komið hér fyrir”, sagði hann.

“Þarna stendur dálítið hús í snotrum garði. Vit-ið þér hvað mig langar til, Lebau? Að riða þangað og biðja um eitt glas af öli. Ég er þur í hálsinum og þyrstur”.

“Mér líkar sú uppástunga vel”, sagði Lebau.

Þeir riðu heim að húsinu, og þar eð þeir sáu eng-

an, bundu þeir hestana við girðinguna og gengu inn í fremri garðinu.

Laglega klæddur litill drengur lék sér inni í garðinum, góðleg kona, nokkuð rosken leit eftir honum.

Þeir báru nú upp erindi sitt, og kvaðst konan eiga heimabruggað öl til, ef þeir gætu gert sér það að góðu.

“Við erum ánægðir með það”, sagði Heidec, svo konan fór að sækja það.

Á meðan kom drengurinn alveg ófeiminn til þeirra og tók Heideck hann, setti á kné sér og spurði hann um nafn hans.

“Reia”, sagði barnið.

“Reia, það er sjaldgæft nafn!”

Konan kom að í þessu með ölið, og sagði að þetta ‘Reia’ ætti að þýða Reinhardt.

Læban hafði líka horft með athygli á drenginn, og þegar hann heyrði, að hann hét Reinhardt, óx athygli hans.

Hann færði sig nær drengnum, sem enn þá sat á kné Heidecks, og horfði fast á hann.

“Það er undarlegt, hvað hann er líkur yður, Heideck”, sagði hann.

Konan leit af drengnum á Heideck og af Heideck á drenginn.

“Það er satt”, sagði hún, “þeir eru alveg eins í andliti”.

Heideck var ýrður á svip.

“Tilviljun”, sagði hann, “sem svo mikið er til af í heiminum. Eigið þér þetta barn, kona góð?”

“Nei, hann er fósturbarn mitt. Faðir hans er dáinn”.

“Svo — — hvað heitir móðir hans?”

Konan svaraði ekki neinu ákveðnu. Hún vissi ekki, hvort Adela vildi að allir vissu, að hún ætti

barn, og hélt sig gera hinni nafnkunnu söngkonu greiða með því, að segja ekki hverjum sem vera vildi að Reinhardt litli væri sonur hennar.

Það sem skeði næstu mínúturnar, gat Lebau barún aldrei gert sér glögga grein fyrir.

Heidek hafði látið drenginn á jörðina og tekið upp budduna sína til að borga konunni ölið. Lebau horfði á blómarunn í gágnstæðri átt, svo ekkert í eittra hugsaði um drenginn á þessu augnabliki.

Þá heyrðist alt í einu hljóð og dálítill dynkur. Lebau snéri sér við og sá litla drenginn liggja hreyfingarlausan fyrir aftan hest Heidecks. Hann hafði að líkindum gengið aftan að hesti Heidecks, sem sló hann í hnakkann og braut höfuðskelina, svo drengurinn dó samstundis.

Barún Lebau þaut til fóstrunnar, sem var mállaus af hæðslu.

“Hvar býr móðir hans?” kallaði hann, “við verðum á augabragði að senda henni boð”.

“Ekki hérna — guð minn góður! — hún er ekki hér — hún er að ferðast!”

“Þá símritum við benni; hvað heitir hún?”

“Hún heitir frú Valdau, en er kölluð frú Stern — hún er nafnkunn söngkona inni í borginni”.

“Sonur hennar!” kallaði hann, “barnið hennar! Æ, ég þekki hana, góða kona, og skal sjálfur flytja henni þessa sorgarfregn”.

Hann snéri sér við.

“Hjálp þér mér, Heideck”, sagði hann, “að bera litla drenginn inn, og ráðstafa því sem þarf. Guð minn góður, hvað gengur að yður?”

Valdimar Heideck var orðinn náfölnur, og starði eins og frávita á dauða barnið — svo greip hann með höndunum út í loftið og féll meðvitundarlaus til jarðar.

13. KAPÍTULI.

Fljót ferð.

Það kom róg hjálpin, þó Heideck ekki gæti hjálpað. Nokkrir af nábúrunum komu hlaupandi undir eins og þeir heyrðu ópin í barninu og fósturu þess, en öll hjálp var un seinan, dauðinn var þar.

Litla líkið var farið að stirðna, þegar nábúarnir tóku það úr faðmi hinna örvilnuðu fósturu þess. Nú var ekki annað eftir, en snúa athygli sínu að hr. von Heideck.

Barúinn vissi ekki, hvernig hann átti að snúa sér í þessu efni.

“Það verður að sækja lækni, hvort sem það er til gagns eða ekki — sækið þið strax einhvern! — nei, verið þið ekki að þreyta vesalings konuana með því að spyrja hana, ég borga læknum — hún veit einu sinni ekki um hvað hún er spurð”.

Einn nágranninn þaut af stað að sækja lækni, en annar sagði:

Já, það er engin furða þó húsfrú Brun sé ekki með sjálfri sér, hún fékk mikla meðgjöf með drengnum. Hefði hann langað til að éta gull, þá hefði henni verið sagt að gefa honum það”.

“En, getum við ekkert gert fyrir vesalings manni, sem liggur í dái?” sagði kona nokkur.

Barúinn reyndi að reisa vin sinn upp.

“Ég vona það sé ekkert alvarlegt”, sagði hann, “hann varð svo hræddur, það var hesturinn hans sem —”

“Sló litla drenginn. Já, ég veit það, og svo er hann líklega faðir drengsins þar á ofan.”

Barúinn hrökk við.

“Hvernig dettur yður það í hug, kona góð?”, sagði hann. “Nei, við erum báðir ókunnugir hér, hvorugur okkar hefir séð barnið áður”.

“Ó, ég held það af því að þeir eru svo líkir”, sagði konan.

Þar sem læði andlitin nú voru hreyfingarlaus og föl, sýndust þau alveg eins að öllu leyti, en barúinn hélt það vera tíviljun.

Þegar lækurinn kom, var Heibeck raknaður við, en hann var svo fökur og svo óttalega hræddur. Hann sagðist samt fyrirverða sig fyrir veikleika sinn, og þykja fyrir, að hann féll í dá, en slíkt kæmi oft fyrir, þegar hann yrði fyrir miklum geðshræringum.

Hann vildi ekki sjá dauða barnið, það fór hrollur um hann að hugsa til þess.

“Ég get það ekki”, stamaði hann, “ég get það ekki. Losið mig við allt þetta fólk, Lebau. Segið þér þeim, að ég skuli borga allan kostnaðinn, en lofið þér mér að ríða heim. Ég ríð heim núna strax — einsamall, heyrið þér það — einsamall”.

“Þér getið það ekki í þessu ásigkomulagi”.

“Jú, ég er — ég verð að vera einn, ég þarf þess. Talið þér við konuna þarna, og að því er snertir móður barnsins —”

Hann varð að hætta að tala. Stórir svitadropar mynduðust á enni hans, og það leit helzt út fyrir, að það ætlaði að líða yfir hann aftur.

Læknum varð mjög bilt við.

“Vín!” kallaði hann, “vín eða brennivín, um fram alt, fýtið þið ykkur”.

Kona nokkur kom með sterkt brennivín í glasi og Heideck drakk það strax.

“Þér þurfið ekki að segja móður barnsins neitt”, sagði Lebau, “ég skal sjá um það. Ég skal segja henni frá þessu atviki eins lipurlega og ég get”.

“En ég veit ekki hvar hún er”, sagði húsfú Brun kjökrandi, “hún fór fljótlega burt, og hefir enn ekki látið mig vita hvert bréfin eiga að sendast”.

“Verið þér ekki að vandræðast um það”, sagði Lebau, “ég veit það”.

“Vitið þér það?” spurði Heideck.

“Já, ég veit að minsta kosti hvert bréf til hennar eiga að sendast, þar sem þau bíða þangað til hún vitjar þeirra”.

“Guði sé lof! Og þér ætlið að skrifa henni?”

“Nei, ég fer þangað sjálfur”.

“Án þess að vita hvar hún er?”

“Ég skal finna hana, þó ég verði að fara til heimsendaus í því skyni. Ég fer af stað undir eins og búið er að koma þessu í rétt horf. Það getur ef til vill dregið úr sorg hennar, að fréttu þetta af kunnugum manni”.

Það var furðu flíður svipur yfir Heideck, þegar hann sagði:

“Þér eruð eðallyndur maður, Lebau. Máske sá dagur komi einhverntíma, að Adela geti launað yður sarkvæmt óskum yðar”.

Það var harla undarlegt, að heyra Heideck tala þannig, en Lebau hafði allan hugann við þessar sorglegu kringumstæður, og eins hélt hann að Heideck gerði, og gaf lítinn gaum að orðum hans.

“Við skulum ekki tala og hugsa um það núna, Heideck”, sagði hann, “það væri synd. Viljið þér ekki

bíða eftir mér, Heideck? Ég held þér séuð naumast fær um, að ríða einn heim”.

“Jú, — jú — ég verð að fara heim. Ég verð að segja konu minni frá þessu fyrstur allra, hún má ekki fá að vita það frá öðrum fyrst. Komið þér ekki bráð um, Lebau?”

Hann gekk í hægðum sínum til hestsins síns, en hröklaðist með hryllingi aftur á bak, þegar hann sá hann.

“Nei”, sagði hann, “ég get ekki komið á bak þessum hesti ofvar, ég verð að láta skjóta hann. Lán ið mér yðar hest, Lebau”.

“Velkomið. En, ég held það sé synd, að láta skjóta ‘Korsar’. Þér getið haft hestakaup á honum, eða selt hann, sé endurminningin of sár fyrir yður”.

‘Korsar’, sem var ósvikinn kyngæðingur, þefaði undrandi af fæti húsbónda síns, þegar hann sá hann fara á bak hinum hestinum. Hann var venjulega eins hrekklaus og lamb, svo líklegt er að litli drengurinn hafi náð í taglið á honum, eða skapaunað honum á annan hátt. Hesturinn vissi alls ekki um afbrot sitt.

Heideck reið burtu, en Lebau gekk inn í húsið ásamt fóstrunni og lækninum, þar sagði hann þeim frá heimili sínu, nafni og stöðu.

“Móðir dána barnsins er bezta vinkona mín”, sagði hann, “svo ég starfa í hennar nafni nú. Sparið þér ekki peningana. Þetta er alt, sem ég hefi hjá mér núna. Nafn mitt er ábyrgð fyrir því sem skortir”.

Hann hvolfði peningunum úr buddunni, frammi fyrir hinni undrandi húsfú Brun, sem aldrei hafði séð annað eins gullregn fyr.

“Ég get ekki verið til staðar við jarðarför ‘drengsins’”, sagði hann, “ég verð að reyna að finna móðurina, svo hún geti komið nógu snemma, ef þess

er kostur. Ég símríta undir eins og ég kem inn í borgina. Alt annað fel ég í yðar umsjá, hr. læknir”.

“Ég skal gera allt, sem í mínu valdi stendur”, sagði læknirinn, “ef móðirin kemur innan fimm daga, býst ég við hún geti fengið að sjá litla drenginn sinn”.

“Svo langan tíma þarf ég naumast. Komið þér nú öllu sem best fyrir, sparið þér ekki peningana. Látið þér útför litla drengsins vera laglega”.

Svo fór hann á bak á “Korsar”, og reið í hægðum sínum heim að hesthúsi Heidecks.

14. KAPÍTULI.

Hræðilegt endurgjald.

Adela hafði tekið sér þessa ferð fyrir hendur, til þess að fá hvíld frá störfum sínum, og til þess að geta notið verulegrar hressingar.

Daginn áður en hún fór, gekk hún út í skemti-garðinn með Nani, þangað sem hún var vön að mæta stúlkunum, sem höfðu á hendi að gæta litla Arthurs von Heidecks. Hún hafði oft í fjarlægð horft á litla hópinn, sem var umkringdur öllu því skrauti og þægindum, sem að eins auðurinn getur í té látið, og hún hafði oft dáðst að litla drengnum með rauðu kinnarnar, sem íaði af fjöri og var svo hraustlegur.

Adela hafði áður heilsað Gunnhildi í Wien, og endurnýjaði þenna kunningsskap hér í kyrþey. Því nú var Gunnhildur, ásamt annari ungu þernunni, á-

valt með 'Monsiör Arthur', og var óláanleg til að vaurækja þessa skyldu sína.

Þennan daginn fékk Adela líka von bráðar auga á Gunnhildi, þar sem hún sat á bekk og horfði á leik drengsins. Adela settist hjá henni og talaði við hana um stund, án þess Nani sæi neina verulega geðshræringu hjá henni, og bjóst hún þó við því og athugaði hana þess vegna nákvæmlega. Nani hafði sínar ástæður til að veita frúnni eftirtekt, þegar hún talaði við gæzlustúlkur Arthurs litla.

Adela byrjaði samtalið róleg og kurteis..

"Þei eruð yfir-barnfóstra hins litla herra von Heideck, er það ekki? Líður litla manninum vel?"

Ungfrú Gunnhildur var ávalt upp með sér af því, þegar skrautlega klætt fólk talaði til hennar, og framkoma Adelu gaf í skyn, að hún væri úr flokki heðri kvenna.

"Ég þakka fyrirspurnina", svaraði hún, "já, nú líður Monsiör Artðhr vel aftur. Fyrir ári síðan leið honum fremur illa, hann var óánægður með alt og var talsvert vesæll, en nú er hann orðinn laglegur aftur, litli karlmaðurinn. María, komdu með Arthur litla hingað, þessa konu langar til að sjá hann".

"Nei — nei — í guðanna bænnum — komið þér burt með mér!" hvíslaði Nani hræðslulega að húsmóður sinni.

En í þetta sinn var sem Adela heyrði ekkert. Hún stóð kyr og einblíndi á drenginn.

"Móður hans þykir líklega vænt um hann?";

"Vænt um hann? Það er í rauninni alt of tilþrifalítið orð, til að lýsa með þeirri ást, sem hin náðuga frú ber til drengsins síns. Hún sér ekki sólina fyrir honum, og hann er líka átrúnaðargoð föður síns. Ég hef verið vinnukona í mörgum heldri manna húsum, en aldrei hef ég séð neina foreldra elska og gera börnun sínum til geðs, í neinni líkingu við það, sem

foreldrar þessa drengs elska Lann og láta eftir honum."

Arthur litli var hér um bil þriggja ára gamall, enda horfði hann ófeminn á Adelu, með fallegu augnum sínum.

"Kyssa Arthur", sagði hann vingjarnlega, og rétti Adelu blómlega munninn sinn.

Án þess að vita hvað hún gerði, þreif Adela barnið, kysti það á munn, kinnar og enni, og grét svo ákaft, að barnfóstrurnar voru nærri dottnar í stafi af undrun.

Loksins hepnadist Nani, að fá hana til að sleppa batninu.

Hún tautaði eitthvað um það, að hún elskaði börn svo innilega, og kvaddi svo með semingi.

Lebau barún hafði að eins fengið pósthíðar áritun Adelu til Koblens, en hvert hún myndi fara þaðan, vissi Lann ekki. En lánið var honum hliðholt. Adela kunni vel við sig í Koblens, og var þar lengur, en hún upplaflega hafði ætlað sér.

Fjórða daginn, sem hún dvaldi þar, sat hún við að skrifa langt bréf til húsfú Brun, til þess að gefa henni áritun sína og ýms fyrirmæli viðvíkjandi litla drengnum, þegar henni var sagt að maður væri kominn, sem vildi finna bana.

Körn var ekki heima, og það var efst í Adelu að reiðast þessari óvæntu töf.

Hún krafðist þess all-hardneskjulega, að fá að vita nafn gestsins, en heyrði um leið málróm manns sem hún þekkti fyrir utan dyrnar.

"Ég er viss um, að frúin veitir mér viðtöku", var sagt bak við hina háttrúðu húsmóður, sem sjálf hafði tekið að sér, að segja frá komu gestsins, og barún Lebau kom inn í rykugum reiðfötum.

Eitt augnablik leit svo út, sem Adela væri bálreið. Hún hélt að barúinn hefði elt sig, þrátt fyrir

bann sitt, eða, að hann vildi sýna í verkinu, að hann gæti ekki án þess verið að fá að sjá sig einn einasta dag.

Hún stökkreðnaði og sagði all-ergileg:

“Hvernig komið þér hingað, hr. barún?”

“Ég kem sem óhlyðinn unglingur — ég get ekki neitað því”, sagði hann.

“En er þetta rétt? Ég fór hingað til að fá hvíld og næði, en ég býst naumast við að geta notið þess undir núverandi kringumstæðum”.

“Haldið þér að ég myndi mín vegna vilja trufla ró yðar eina einustu klukkustund? Haldið þér að ég sé kominn mín vegna? Ég skal skýra þetta fyrir yður; setjist þér litla stund og leyfið mér að gera slíkt hið sama. Viljið þér — viljið þér ekki láta gefa mér eitt glas af víni. Ég hefi hraðað ferð minni svo mikið og verið svo kvíðandi fyrir að finna yður ekki hér, að ég hefi ekki gefið mér tíma til að neyta neins á leiðinni”.

Hann var fögur og þreytulegur, svo Adela varð hálfhrædd, hún hringdi því á þjón til að biðja um vín og ýtti um leið þægilegum hægindastól til hans.

Eftir litla stund virtist barúinn að jafna sig og fá sitt vanalega útlit.

“Nú, nú, þér eruð skárri sýnist mér”, sagði Adela glaðlega, “segið mér nú frá þessu markverða erindi. Er það viðvíkjandi sönglistinni? Þér segist ekki koma fyrir sjálfan yður? Máske þér komið í umboði eins eða annars, sem vill bjóða mér fasta stöðu? Slik brögð eru alls ekki sjaldgæf”.

“Ég er ekki neins manns sendimaður — og þó er erindi mitt ekki mér, heldur yður viðkomandi. Ég var á leiðinni búinn að búa mig undir, hvað ég ætti að segja, en nú, þegar ég er kominn til yðar, þverr mig hug til þess”.

“Þér eigið að flytja mér einhver boð eða nýungar frá höfuðborginni? Þar er enginn, sem ég veit um, er kærði sig um að senda mér boð, eða, sem er svo aut um rug, að þér færuð að flytja mér fregnur að þeim. Og þó — drengurinn minn. — En þér þekkið hann ekki, vitið ekki hvar hann á heima, og hafið aldrei séð hann”.

“Jú, ég hef séð hann, frú, fyrri hluta dagsins í gær, skömmu áður en ég fór af stað. Ég vissi ekki að það var yðar barn, þangað til —”

“Nú, jæ-ja, — þangað til?” sagði Adela.

“Þangað til húsrú Brun sagði mér það. Ég hefði haldið áfram dag og nótt til að finna yður”.

“Til að finna mig? Er þá barnið mitt veikt?”

Barúninna hægðist um andardráttinn, hann bjóst við, að hún mundi sjálf renna grun í þessa hörmulegu fregnu.

“Já”, sagði hann í hægðum sínum, “það er mjög veikt”.

“Þá verð ég strax að fara heim”, kallaði Adela hástöfum. “Ó, þarna kemur Körn! Góði Körn, við verðum að fara heim undir eins. Barún von Lebau er kominn og segir mér, að barnið mitt sé mjög veikt. Ég verð að fara strax”.

Adela var örvilnuð, en það var ekki móðurleg angist fyrir barni sínu, heldur einhver einkennileg hræðsla, sem breytti andliti hennar svo að það varð ókunnuglegt.

Barúninn gekk til hennar og lagði hendi sína á handlegg hennar.

“Góða frú Stern”, sagði hann, “ég er hræddur um, að það sé gagnslaust að hraða sér. Læknirinn sagði —”

“Hann er dáinn”, hrópaði Adela með hryllingi, “því sögðuð þér það ekki strax. Slíkar fregnir eiga að flytjast umsvifalaust. Þér þorið ekki að horfa í augu mér — það er þá satt — barnið er dáíð?”

“Já, þér hafið getið rétt. Hann er dáinn”,
Adela grét ekki.

Hún rak upp hátt hljóð og gekk hvíldarlaust fram og áitur um herbergið. Eitthvað tautaði hún, en það skildist ekki.

“Körn og Lebau horfðu undrandi á hana. Þeir skildu ekki þessa tryktu en jafnframt rólegu sorg.

Hún stóð kyr frammi fyrir þeim.

“Haldið þið að ég sé tilfinningarlaus?” sagði hún, “haldið þið, að ég syrgi ekki, af því ég get ekki grát-ið? Ég get ekki grátið! Og þó vildi ég feginn afsala mér mínu eigin lífi, ef barnið gæti lifnað aftur”.

Körn lagði handlegginn um mitti hennar, og hún lagði höfuð sitt á öxl honum.

“Það er best að þér segið henni alt saman, hr, barún”, sagði hann.

Við Adelu sagði hann:

“Þetta er voðaleg tilviljun, góða vinkona, en við verðum að stjórna okkur. Guðs vegir eru órannsaka-
anlegir, við getum enn ekki séð, hvers vegna hann hefir látið þetta ske”.

Lebau sagði nú frá öllu eins lempilega og hann gat, án þess að minnast á Heideck. Hann nefndi að eins manninn, sem átti hestinn er ógæfunni olli, vin sinn.

Adela titraði af hræðslu og starði tryllingslega á barúninn.

“Hver var þessi vinur yðar?” sagði hún skyndi-

lega. "Segið mér nafn þess manns, sem framkvæmdi þetta voðastarf á einum degi. Var það ekki duglega unnið, Körn?"

Hún hló tryllingslega.

"Róleg -- róleg -- ekki þannig, barn", sagði Körn. "Það hefir líklega enginn verið sem hún þekkir, hr. barún?"

"Sá, sem gerði það, er mjög sorgbitinn yfir því. Ég held að frú Stern þekki hann, en að eins að nafni. Það var Valdimar von Heideck".

Adela þaut til barúnsins, spenti greipar og horfði á hann sem brjáluð væri.

Hver sögðuð þér það væri?" kallaði hún hátt. "Það var Valdimar von Heideck, sem eyðilagði líf þessa barns? Já, nú get ég trúað því, að í þessu lífi finnist endurgjald fyrir syndir. Hvort ég þekki hann? Ég þekki hvern drátt í falska andlitinu hans, hvert orð á höggormstungunni hans. Ekki hefir himinn að ástæðulausu valið þenna mann til að framkvæma vilja sinn, sjálfum honum til hegningar".

Og svo hló hún reglulegum brjálsemishlátri, sem Körn gat ekki stöðvað.

"Látið þér hana tala, hr. barún, en gefið engar gætur að því, sem hún segir", sagði hann, "hún veit ekki sjálf hvað hún segir".

Um leið og hann sagði þetta, runnu tárin tafarlaust ofan kiunar hans.

Hann var mjög fökur og titraði sjáanlega eins mikið eins og Adela.

"En það er líka alt of hræðilegt, að það skyldi vera þessi maður sem gerði það. Ó, nú tala ég eins

undarlega og þér, vesalings Adela. Hlustið þér heldur ekki á mig, hr. barún, ég er jafn hryggur og hún. Þér megið ekki leggja áherzlu á brjálsemisorðin, sem hún talaði nýlega."

Nú var tryllingshlátur Adelu breyttur í þegjandi gón. Hún lygndi ástur augunum, og féll, án þess að tala orð eða stynja, í faðm barúnsins.

Barúinn og Körn lögðu hana á legubekkinn, breiddu ofan á hana og kölluðu svo á Nani.

Lebau var mjög forviða, þegar hann fór.

Undir eins og hann var kominn í sitt eigið herbergi í hótelinu, fór hann að reyna að átta sig á því, sem fram hafði farið.

Þessi orð Adelu: "Ég þekki hvern drátt í falska andlitinu hans, hvert orð á höggormstungunni hans", féllu honum þungt.

"Hamingjan góða!" kallaði hann alt í einu, "það er hann! Já, það hlýtur að vera hann! Það er endurgjald, þvílíkt óttalegt endurgjald!"

Arnþjotur B. Olsen

15. KAPÍTULI.

Ég hefi drepið son minn.

Barún Lechau var einn af þeim fáu, sem voru til staðar við jarðarför Reinhardts litla í kirkjugarðinum í P....

Adela skoðaði komu hans eins og hún væri sjálf-sögð. Hún hafði vanist á að skoða hann eins og góðan bróður, og Körn og Nani þótti líka vænt um hann, af því hann var svo alúðlegur í viðmóti og greiðafús.

Fyrir kappsemi barúnsins kom Adela nógu snemma til að sjá litla drenginn.

Eins og sannur engill lá hann í kistunni, sem búin var hvítu silki. Sárið, sem varð til þess að svifta hann lífinu, var hulið af mjúka svæflinum, sem höfuð hans hvíldi á.

Adela laut ofan að barninu og kysti það innilega. Hún gleymdi aldrei áhrifum þeim, sem sýn þessa litla, laglega líks hafði á hana.

Dálitill hópur af þorpsbúum voru hjá gröfnni, sem láta átti litlu kistuna í. En á síðustu mínútunni, þegar átti að fara að bera kistuna út úr sorgarhúsinu, ók skrautlegur vagn, með tveimur fallegum hest-

um fyrir, að dyrunum. Ökumaður og þjónn voru í einkenuishúningi, og stökk hinn fyrnefndi ofan úr sæti sínu, og rétti Körn körfu og bréf.

Bréfið hljóðaði þannig:

“Erna von Heideck sendir Körn forsöngvara kveðju sína, og biður hann að leyfa vagni sínum að fylgja kistu hins framliðna barns til grafarinnar. Hún ætlar ekki fyrst um sinn að koma sjálf til að tala við frú Stern, því hún finnur, að jafnvel hluttekning móður, mundi vera hinna syrgjandi móður á móti skapi. Ef frú Stern heldur, að hr. Valdínar von Heideck sé tilfinningarlaus fyrir því sem skeð hefir, gerið þér máské svo vel að segja henni, að hann liggur veikur af geðshræringunni, sem þessi óhappalega ógæfa vakti hjá honum. Að eins þetta ásigkomulag liudraði hann í að taka þátt í útförinni”.

Körn fór með körfuna og bréfið til Adelu.

“Hún hlýtur að vera vingjarnleg kona”, sagði Körn, “hún er ekki tilfinningarlaus heldri kona. Adela, þér ættuð að prýða kistu drengsins með fáeinum blómum frá henni”.

“Fáeinum?” sagði Adela um leið og augu hennar fylltust tárur, “fáeinum af hennar blómum? Hann skal fá þau öll”.

Hún fjarlægði í snatri öll blómin, sem hún og húsfrú Brun höfðu skreytt kistuna með, og breiddi öll blómin frá frú von Heideck á kistuna í staðinn.

“Ætlið þér ekki að láta neitt af yðar eigin blómum vera á kistunni?” spurði Körn.

“Nei”, sagði Adela harmþrungin. “Ég veit hvað ég geri. Á kistu þessa barns eru hennar blóm á réttum stað”.

Adela grét ekki, þegar seinustu moldarrekunum var kastað á hina blómskrýddu kistu, en þar á móti

grét Erna von Heideck á þessari sömu stundu, meðan hún þrýsti litla, fjöruga drengnum sínum að brjósti sér, yfir litla drengnum, sem ólán manns hennar hafði rænt lífinu, og bað guð heitt og innilega að varðveita sinn son frá slíkum forlögum.

Að afstaðinni jarðarförinni kvaddi Adela hr. von Lebau. Hún sagðist þurfa að taka sér ferð fyrir hendur, þangað sem hún var gefin saman við mann sinn; hún kvaðst ætla að sækja vígsluvottorð sitt; hún hafði enda ráðgert það áður en hún fór til Koblenz, en barúinn gat ekki skilið, að það væri til nokkurs gagns nú, þegar barnið væri dáið.

Barúinn kvaddi hana hryggur, honum virtist hún fjarlægjast sig meir og meir, og þó elskaði hann hana heitar en nokkru sinni fyr. Hann kvaldist af efa af því, að hann hélt sig hafa getið leyndarmál hennar, án þess þó að vita, á hvefni hátt það bætti eða skemdi sitt málefni. Hann gat ekki snúið sér til Heidecks, því hann var veikur. Það var sagt að hann talaði óráð, og hafði í því ásigkomulagi bannað konu sinni að fylgja dána barninu til grafar, eða skifta sér af því á nokkurn hátt.

Að afstaðinni jarðarförinni heimsótti Lebau þó Heideck, og bað Erna hann þá, að finna mann sinn og tala við hann.

Valdimar var í mikilli geðshræringu.

Hann settist upp þegar Lebau kom inn og einblíndi á hann.

“Nú?” spurði hann.

Erna starði líka spyrjandi augum á hann.

“Alt er búið”, sagði Lebau, “drengurinn er jarð-

settur undir ótölulegum blómum, sem er að þakka yðar umhyggju, góða frú”.

“Og móðirin?”

“Frú Stern er að ferðast”.

“Ferðast? Hvert?” spurði Heideck.

“Til Schwarzwald”.

“Til Schwarzwald?” hrópaði Heideck undrandi eða óttaslegian, Lebau vissi ekki hvort heldur var, “hvað vill hún þangað?”

“Hún hefir þar störfum að gegna”.

“Á-á!”

“Þér hafið máské heyrð, að hún giftist þar. Hún ætlar að sækja skilríkin fyrir hjónabandi sínu”.

“Hvað eigið þér við?” hrópaði Heideck.

“Það sem ég sagði”.

“Ó, heimskinginn”, sagði Heideck, “sorgin hefir truflað hugsun hennar. Hvernig getur hún ímyndað sér, að hún finni slík skilríki. Eftir því, sem ég hefi heyrð, þá hefir þetta verið málamyndargifting”.

“Lögmáður hennar er á gagnstæðri skoðun”, sagði Lebau rólegur. “Hún þarf ekki annað en að fá afritun af ráðhúss embættisbókinni, því hún giftist borgaralegu hjónabandi, en ekki kirkjulegu. Hún virðist annars vita, hvernig hún á að haga sér”.

“Er það svo?”

“Hún segir það að minsta kosti”.

“Nú, já-ja, ég vildi að henni gengi vel”.

Meðan hann talaði hló hann hæðnishlátur, en það gat ef til vill verið af óráði, svo Erna fann ástæðu til að senda eftir lækni.

Læknirinn hristi höfuðið og sagði að útlitið væri slæmt, veikin gæti hæglega snúist upp í taugaveiki, og það væri best að útvega strax hjúkrunarmann, sem ekki mætti yfirgefa hr. von Heineck eitt augnablik.

Lebau bauðst til að vaka hjá honum, en frú von Heideck afþakkaði það, og bað hann að koma aftur á morgun.

Þenna dag vildi hún heldur ekki ráða neinn hjúkrunarmann, því hún vonaði, að ástand bónda síns myndi batna til morguns. En orðin, sem hún heyrði af vörum manns síns, voru harla undarleg. Hann talaði oft um Adelu, en hræðilegast af öllu þótti henni það, að hann viltist á sínu eigin barni og dána drengnum, og ásakaði sig aftur og aftur fyrir að hafa drepið son sinn. Hann sagði líka hvað eftir annað, að það væri reisinornin Nemesis, en hvers vegna Nemesis átti að ásækja hann, það gat Erna ekki skilið. Oft lækkaði rómur hans svo, að ekki var unt að heyra, hvað hann tautaði, svo alt í einu rak hann upp org og kallaði hátt:

“Sonur minn — sonur minn — ég hefi drepið son minn!”

16. KAPÍTULI.

Brottflytjendur.

Með sínum dygga verndarmanni þaut Adela með eimreiðinni til Schwarzwald. Hún hafði látið Nani vera heima, af því hún þóttist ekki þurfa hennar á þessu ferðalagi. Að vissu leyti hafði Adela nægar sannanir fyrir því, að hún hafði verið kona Ernst Valdaus, en giftingarskírteinið, sem hann var vanur að geyma, var ekki finnanlegt. Hún hafði oft séð það

hjá öðrum skjölum manns síns, en eftir dauða hans var það horfið á skiljanlegan hátt. Það var ekki fyrir en seinna, þegar móðir Ernst bauð henni peninga, og hun var sjálf til staðar við giftingu Valdimars von Heidecks, að hana grunaði, hvers vegna það hefði horfið. Hún vissi nú, að Ernst Valdau hlaut að hafa tekið skjalið í síðasta sinni, sem hann yfirgaf hana, til þess að koma aldrei aftur.

Hún ímyndaði sér, að hægt væri að fá afskrift af giftingarskríteininu úr bókinni, þar sem það hafði verið skráð, og ef það fengist ekki, þá hafði þó gestgjafinn og kona hans verið vottar við vígsluathöfnina.

Þessi hjón höfðu oft talað saman um lína ungu og fögru stúlku, sem giftist háa, unga manningum, er út leit fyrir að vera borgaralega klæddur herforingi, en um það hafði Adela engan grun.

Og þó átti ekki vottorð þeirra að verða Adelu að neinu liði, að þessu sinni.

Þannig stóð á, að sonur þessara góðu hjóna hafði farið til Ameríku, kynst þar löndu sinni, sem flutt hafði þangað eins og hann, og samið við hana, að slást í fylgd með sér um alla eilífðina. Í fyrstunni áttu þau marga erfiðleika við að stríða, og hefðu ef til vill taplega sigrað þá, ef gæfan hefði ekki fylgt þeim að heiman. Ættingi þessarar ungu konu, sem dó heima, lét henni eftir sig dálítinn arf, sem gerði þeim mögulegt, að kaupa sér bújörð, sem fyrir sameiginlega atorku þeirra var nú í ágætu ásigkomulagi.

Elísa, svo hét unga konan, átti sjálf enga foreldra á lífi, og miðlaði þess vegna foreldrum manns síns, sem hún hafði aldrei séð, ást sinni. Hún ákvað, að þeim skyldi send myndarleg gjöf, og að bóndi sinn skyldi skrifa þeim og segja, að þegar þau væru búin að koma sér vel fyrir, þá skyldu gömlu hjónin koma vestur og setjast að hjá þeim.

Markmann leið nú að sönnu allvel heima, en tilboðið var þó nógu freistandi til þess, að vekja hjá þeirri góðar vonir og því gladdi það þau ekki all-lítið, þrem árum eltir giftingu Adelu, að fá bréf frá tengda-dóttur sinni í Ameríku.

Markmann lét á sig hornspanga gleraugun sín, og kallaði á konu sína inn í daglegu stofuna, sem var við hliðina á veitingastofunni.

"Lorla", sagði hann, "það er komið bréf frá þeim fyrir handan hafið".

Gamla konan var eins áhyggjufull og hann.

"Handan fyrir hafið? Frá syni okkar?" spurði hún.

"Nei — það er líklega frá konunni hans. Robert skrifar betur en hún".

"Lestu — farðu nú að lesa", sagði gamla konan all-óþolinmóð.

"Ég er farinn að lesa", sagði maðurinn.

"Brown Bluffs Farm, 14. marz 18...

Kæru foreldrar!

Robert hefir skorið sig í hendina, það er ekki mikið eða hættulegt sár, en nóg til þess, að hann getur ekki skrifað sjálfur, og þess vegna geri ég það fyrir hann. Hann vill að ég skuli segja ykkur, kær foreldrar, að nú höfum við nóg fyrir okkur ög ykkur líka, og því vill hann helst, að þið búíð ykkur í snatri og komið hingað til okkar. Við höfum búíð út litla, laglega stofu, þar sem þið getið verið út af fyrir ykkur, og ekki þurfið þið að leggja hart að ykkur með vinnu hérna, þess þurfum við því betur ekki. Robert sendir ykkur 200 dollara í ferðakostnað. Það er að sönnu meira en fargjaldið kostar, en það getur komið eitthvað óvænt fyrir. Vinur Roberts, hr. Froberg, er nú heima hjá ykkur, hann hefir lofað að fylgja ykkur til skips, sem á að fara 11. apríl frá Bremerhafsen,

Robert sækir ykkur til New York, þegar skipið kemur þangað. Hr. Froberg kemur til ykkar jafnhliða bréfinu. Látið þið nú ekki þær vonir okkar bregðast, að fá bráðla að sjá ykkur. Við sendum þúsund kveðjur, vonandi skjótra samfunda.

Yðar ástrík dóttir

Elísa Markmann.

P.S. — Brúna 'Ísa okkar hefir alið fallegan kálf, sem ég veit að gleður ykkur.

Missið nú ekki af skipinu".

Gömlu hjónunum varð afar bilt við þetta óvænta áform.

Þau höfðu að sönnu hugsað sér að flytja til "barnanna", en aldrei komið til hugar að það þyrfti að ganga svona fljótt fyrir sig. Á tæpum 14 dögum áttu þau að selja gistihúsið, búa sig undir ferðina og vera komin til Bremerhafen. Þetta var næstum ómögulegt. Maður gat fengið höfuðverk af því að hugsa um þetta.

Gamli maðurinn talaði fyrst:

"Það er gott bréf, það er gott bréf, og þeim hlýtur að líða vel þarna vestur frá, fyrst þau vilja fá okkur til sín. En það er best að hugsa sig um og sjá hvað setur".

Ekki hélt gamla konan að þörf væri á því.

"Það er gott bréf", sagði hún, "og það þarf ekki langan umhugsunartíma. Til hvers eigum við að dvelja hér, þegar þau vilja fá okkur til sín? Það er nærri því eins og við værum komin af stað, ef við gætum tekið fast áform strax".

Morguninn eftir kom Froberg, og hann gat, í sameiningu við gömlu konuna, talað svo um fyrir gamla, varkára karlsauðnum, að hann ásetti sér að flytja burtu til Ameríku.

Hr. Froberg flutti þeim kveðjur frá syni þeirra og

tengdadóttur, lýsti frelsinu í Ameríku mjög glæsilega og kvað ungu hjónin miklum og góðum eignum búin. Honum tókst von bráðar, að vekja jafn sterka löngun til útflutringsins hjá gamla manningnum, eins og kona hans bjó yfir. Í fyrstu geðjaðist Markmann illa að mjúkmælgri og fleðulátum Frobergs, en þegar hann var búinn að bjóða þeim aðstoð sína í öllu, svo fyrirhöfn þeirra yrði sem minnst, aðraðist hann tortrygni sinuar, og samþykkti þau orð konu sinnar, að hann væri 'makalaus maður'.

Þau komust að þeirri niðurstöðu, að ferðin skyldi hafa á ákveðnum tíma. Froberg ætti fyrst að afljúka sínum erindum, og koma svo aftur 7. apríl til þess að sækja þau.

Markmann gamli seldi heimili sitt með tilheyrandi, gegn óvanalega lágu verði, og sagði nágrönnum sínum, að hann ætlaði af landi burt. Þetta vakti ekki eins mikla undrun og menn skyldu ætla. Burtflutningssýkin geysaði þar um þessar mundir, og af því menn höfðu heyrt, að yngri Markmann liði vel í Ameríku, álitu menn rétt gert af gömlu hjónunum, að yfirgefa hið skattþunga föðurland.

Burtfarardagurinn rann upp, Froberg kom á réttum tíma til að sækja þau og flytja þau til Bremerhafn, og þegar þangað kom, fylgdi hann þeim á skip út. Á skipinu urðu þau hans ekki vör, enda voru þau fyrstu dagana svo þjáð af sjóveiki, að þau hugsuðu ekkert um, að grenslast eftir honum, þau þráðu að eins að vera komin heim aftur, því þar höfðu þau aldrei orðið fyrir slíkum þjáningum. Þegar sjóveikin fór að batna, varð þeim jafnframt hugrórri, og Markmann fór nú að spyrja um samferðamann sinn.

"Það er enginn maður með nafninu Froberg á þessu skipi", var honum svarað.

"Heyrirðu kona", sagði Markmann, "þetta er

harla undarlegt, þara að hann hafi nú ekki tælt okkur á einn eða annan hátt”.

“Tælt okkur? Og í hvaða tilgangi? Við höfum borguð farbréf, og í New York bíður sonur okkar eftir okkur. Nei, það er ekki rétt, að tortryggja þenna snildarmann, hver veit, hvað komið hefir fyrir hann? Hann getur hafa farið í land og mist af skipinu, eða -- hamingjan hjálpi mér, mér datt nokkuð í hug: Maðurinn hefir getað dottið fyrir borð”.

“Já, það getur nú verið”, tautaði Markmann, bæði efastlandinn og ergilegur.

Eftir tiltölulega hraða ferð kom skipið til New York, en þar var enginn Robert til að taka á móti þeim, og allar þeirra fyrirspurnir urðu gagnslausar.

Sörgmædd og ímyndandi sér, að þau hefðu verið taldregin, eða að eitthvert óhapp hefði komið fyrir son þeirra, fóru þau að líta í kring um sig eftir einhverri atvinnu, þangað til þau kæmist að niðurstöðu um, hvað réttast væri að gera. Loksins kom þeim saman um, að fara til Roberts, sem þau vissu hvar heima átti.

Eftir margar tilbreytingar, mæðu og fyrirhöfn, komust þau á endanum þangað, sem Robert átti heima. Viðtökurnar voru í alla staði ánægjulegar, en samt sem áður furðaði ungu hjónin stórlega á komu þeirra, því hvorki hafði Robert né kona hans skrifað þeim um að koma, og hvorugt þeirra þekti neinn Froberg.

17. KAPÍTULI.

Dularfull mótsögn.

Þegar Adela Stern, ásamt trygðavini sínum, kom í gistihúsið, voru gömlu hjónin öll á brottu. Þó voru það enn meiri vonbrigði fyrir hana, að gamla ráðhúsið var brunnið fyrir hálfu ári síðan, með öllu, sem í því var, bókum og skjölum, og þar á meðal auðvitað sú bók, sem giftingarvottorð Adelu var innritað í. Eina vonin, sem eftir var, sú, að aldraði embættismaðurinn, sem gaf þau saman, kynni að muna eftir henni og þekkja hana, rættist heldur ekki; hann var dáinn fyrir þremur árum síðan, og þó hann hefði lifað, var mjög ólíklegt, að hann hefði þekt Adelu aftur, eftir svo langan tíma.

Þetta voru sár vonbrigði fyrir Adelu, enda grét hún nú eins og barn, og var næst geði að sleppa allri von, hætta við sönginn, og á þann hátt missa af þeirri frögð, sem honum var samfara fyrir hana. Loks hepnadist þó gamla Körn, að telja svo um fyrir henni, að hún áleit það skyldu sína, að snúa aftur til þeirrar stöðu, sem hún hafði lofað að rækja.

Hún hélt því áfram að syngja eins og áður, og

vakti sömu undrunina hjá áheyrendum sínum með fallega rómuum eins og fyr, en hún var ávalt mæðuleg og tók engan þátt í skemtunum. Mennt álitu, að þetta stafaði af missi barnsins, en þótti það þó undarlegt, að hún mintist aldrei á það og kom aldrei að litlu gröfinni þess.

Lebau hélt áfram að vera hennar tryggasti vinur, og gaf því engan gaum þótt menn segðu, að hann eyddi æsku sinni og auð í þeirri von, að geta gifst þessari konu, sem ekki kynni að meta þá gæfu, sem henni býðist.

Adela var ekki eins róleg gagnvart almenningsþvaðrinu og Lebau, og einu sinni sagði hún við hann:

“Þér eruð ávalt góður og ástrikur við mig, hr. barún, og ég ætla að segja yður hreinskilnislega, að ég óska einiskis fremur, en að það stæði í mínu valdi að mega leggja forlög mín í yðar hendur. Þér vitið þetta máske ekki, en einmitt af því get ég ekki þolað, að menn hæðist að ást yðar til mín. Ég vil að þér yfirgefið mig. Skiljið þér mig nú rétt. Ég á ekki við viku eða hálfsmánaðar fjarveru, heldur fjarveru, sem ekki endurnærir þessa ást. Þér verðið að yfirgefa mig langan tíma, svo lengi sem mögulegt er, svo lengi að þér getið gleymt mér, og finnið yður færanum, að giftast ungri og fallettri stúlku úr yðar eigin manuvirðingaröð. Og ef þér getið ekki gleymt mér, þá giftist þér ekki annari, nú jæ-ja, ég krefst þess ekki, en ég vil að þér setjið yður takmark, sem getur orðið yður til ánægju. Þér elskið hugrekkisreynslu og ferðalög, er það ekki? Jæ-ja, ég vil að þér farið og leitið þessarar reynslu”.

Hún þagnaði með sorgarbross á vörum, en ungi maðurinn greip hendi hennar og kysti hana innilega.

“Þér segið satt”, sagði hann, “þér hafið ávalt rétt fyrir yður. Ég skal ferðast”.

Öðrum til stórrar undrunar, bjó hann sig undir langri ferðalag.

Hr. von Heideck og kona hans höfðu einnig tekið sér ferð fyrir hendur.

Eftir langvarandi veikindi, sem höfðu nær því svift Valdimar von Heideck lífinu, réði læknirinn honum fastlega til að fara í hlýjara loftslag, svo að alt ættfólkið, kona hans, sonur og móðir, fóru með honum til Ítalíu til að dvelja þar um tíma.

Áður en ferðin var hafin, heimsótti Lebau þau hjón til að kveðja. Hreinskilinn eins og honum var eiginlegt, lét hann þess getið, að það væri eftir tilögum Adelu, að hann tækist þessa ferð á hendur.

“Það var skynsamlegt af henni”, sagði Heideck, “og enn skynsamlegra væri það fyrir yður, að giftast ungri stúlku af aðli; það eru stúlkur, svo tugum skiftir og jafnvel hundruðum, sem vilja ná í yður, og margar af þeim eins góðar og fallegar og þessi söngpalla-prinsessa. Já, þér megið ekki reiðast, ég ætlaði ekki að móðga hana, að eins að gefa yður gott ráð. Eftir á að hyggja, hvernig gekk henni að fá vígsluvottorðið? Var það ekki það sem þér sögðuð að hún væri að leita að, þegar hún var á síðasta ferðalaginu?”

“Hún var því ver óheppin”, sagði Lebau, og gat þess, að hjónin, sem voru vígsluvottar, væru flutt til Ameríku, sömuleiðis að ráðklúsið með öllum bókum og skjölum væri brunnið.

Það var líkast því, sem eldingu brigði fyrir í augum Heidecks, sem annars voru venjulega fremur sljó, en rödd hans var kæruleysisleg þegar hann sagði:

“Þetta kalla menn að vera óheppinn, en ógæfan er í sjálfu sér ekki mikil, þegar þess er gætt, að hún gerði þetta til að láta eftir ímyndun sinni, því af slíkum skjölum hefir hún ekkert gagn nú, síðan barnið —”

Hann þagnaði skyndilega og fölnaði.

Læbau skildi hann og þrýsti hendi hans með hluttekningu.

Síðan kvöddust menn þessir til þess að hefja ferðir sínar.

Þegar Læbau var farinn, var Adela að vísu rólegri að vissu leyti, enda þótt að skilnaðurinn við þenna reynda vin, kostaði hana mörg tár, þá var hún þó glöð yfir því, að nú var ekki hægt að ásaka hann með réttu hennar vegna án þess hún gæti launað honum það sem hann varð að þola.

Daginn áður en Heideck fór af stað, var fallegum skrautvagni ekið heim að dyrum hjá Adelu.

Adela sat í skrautlegu hljóðfarastofunni, og var að æfa sig í nýju lagi, þegar Körn kom inn og sagði henni, að það væri komin kona, sem langaði til að sjá hana.

“Ég vildi ekki hleypa henni inn, fyr en þér vissuð nafn hennar, af því ég vissi að skeð gæti, að hún væri yður ekki kærkomin, ég lét hana líka skilja það en nú segið þér sjálfar til hvað gera skal”.

Hann rétti henni nafnmiðann kvíðandi.

Adela las:

“Erna von Heideck,
fædd greifainna af Blankenstejn”.

Hún fölnaði og fór að skjálfa.

“Það er ómögulegt”, sagði hún, “látið þér hana fara aftur, kári Körn, ég get ekki tekið á móti henni. Ég dey, ef hún kemur hér inn”.

“Því þá það, kára vinkona? Maður deyr ekki með svo hægu móti, þér megið trúna því. Auk þess kemur konan í svo vingjarnlegum tilgangi, að það liti illa út, að veita henni ekki móttöku”.

Adela var enn á báðum áttum, svo tók hún fastan ásetning.

“Jæ-ja”, sagði hún, “látið þér hana koma inn. Það er máske bezt, að við mætumst. Biðjið þér hana að koma inn, vinur minn. Ég skal vera róleg”.

Þegar frú von Heideck gekk inn, stóð Adela á fatur mjög róleg til að ganga á móti henni. Hún var fól, fólari og hryggari en vant var, klædd í dökkan sorgarhúning, eins og hún var, þá var hún alveg gagrstað hinni skrautklæddu konu, sem kom á móti henni, þrýdd öllu því ágæti, sem gæfa og auður geta í te látið.

Hún hraðaði sér á móti Adelu.

“Ég þarf líklega ekki að minnast á tilefni komu minnar, frú Stern?” sagði hún, “sameiginleg sorg dregur okkur saman”.

Hún rétti Adelu hendina vingjarnlega, og Adela rétti henni sína hendi á móti, þar hún fann enga ástaðu til að forsmá hana.

Adela tautaði fáein orð um þann heiður, sem sér væri sýndu: með heimsókn frú von Heidecks.

“Segið þér ekki þetta”, sagði frú von Heideck, “ég gat ekki farið til útlanda fyr en ég hafði séð yður, og látið í ljósi mína hjartanlegu hluttekningu

Ég veit naumast, hvað ég á að segja við yður! Getum við nokkurntíma gert nokkuð fyrir yður? Ó, getið þér nokkru sinni fyrirgefið manni mínum?”

Unga konan tárfeildi, en Adela var róleg og köld.

“Verið þér ekki að gráta”, sagði hún, “í þessu efni eruð þér saklausar. Það getur verið, að þér á-lítið mig tilfinningalaus, þar sem ég stend hér með þur augu meðan önnur kona grætur yfir barni því, sem ég hef mist, en líf mitt hefir verið undirorpið stærri sorg en missi þessa barns — en missi míns barns”, leiðrútti hún sig, “og það er ef til vill hún, sem hefir sljógað tilfinningar mínar og þurkað uppsprettur táranna. Það er líklegt, að forsjónin viti, hvers vegna hún hefir breytt eins og hún hefir gert,

og hvers vegna hún hefir valið eiginmann yðar til að verða orsök í dauða þessa saklausa barns”.

Hefði ég mist mitt barn á þenna hátt, þá er líklegt, að ég hefði dáið af sorg”, sagði frú Erna, “og svo að geta ekkert gert til að mýkja þá sorg, sem við — Valdimar og ég erum í rauninni eitt — höfum bakað yður, það er verra en allt annað. Því það er líklega ekkert, sem við getum gert fyrir yður?”

“Nei, ekkert”.

“Leyfið mér þá að vera vinkona yðar. Ég veit að þér lifið einmana. Ég hefi heyrt mikið um yður talað, og ég veit, hve góð og eðallynd þér eruð. Máske það eigi fyrir mér að liggja, að geta stráð ofurlitlum gleðibjatta á yðar dimnu lífsleið”.

Adela lærði sig aftur á bak til að forðast hana.

“Nei, nei, frú von Heideck”, stamaði hún, “við getum ekki orðið vinkonur. Lífsleiðar okkar ganga í andstæðar áttir. Einlæg viðkynning okkar á milli er ómöguleg”.

“Hvers vegna ætti hún að vera ómöguleg?”

“Það mundi verða báðum okkur til ógæfu. Ef þér viljið hafa frið fyrir mér og mínum sorgum, þá ættuð þér að vera eins langt frá mér og mögulegt er. Segið þér líka manni yðar þetta sama, þegar hann spyr yður hvernig konan, sem hann drap barnið fyrir, hafi tekið á móti yður”.

“Maðurinn minn veit ekkert um för mína hingað; ég gerði það í góðu skyni að koma”, sagði Erna hnuggin.

“Þér hafið gert vel í því, að sýna mér vingjarnlega hiuttekningu, annað getið þér ekki gert fyrir mig, og ég ætlað að biðja yður, að koma hingað ekki aftur. Ef þér vissuð orsökina til minnar köldu framkomu, sem yður hlýtur að finnast vera svo, myndi það ekki undra yður, en það myndi jafnframt baka yður ósegjanlega mikla sorg. Það er satt, þér

getið þó gert nokkuð fyrir mig. Viljið þér gera mér greiða áður en þér farið?”

“Alt, sem stendur í mínu valdi vil ég gera til að gleðja yður”.

“Lofið mér þá að sjá drenginn yðar”.

“Ó, kára frú Stern, hefði mig grunað, að yður langaði til þess, þá hefði ég komið með Arthur. Eg skal senda hann til yðar seinna í dag”.

Nú voru einnig tár í augum Adelu.

Ekki hugsunin um framliðna barnið hennar sjálfrar, heldur hugsunin um lifandi barn annarar konu, komi út á henni tárunum. Enginn var enn þá fær um að skilja hina undarlegu mótsögn í framkomu hennar; sist af öllu grunaði frú Ernu um sannleikann. Hún kvaddi og ímyndaði sér, að sorgin hefði skert vit Adelu.

Arnþjotur B. Olsen

18. KAPÍTULI.

Strokinn hegningarhússlimur.

Frú von Heideck sendi Gunnhildi með litla Arthur til frú Stern, skömmu eftir að hún var komin heim, og hefði hún séð, hvernig Adela grét og faðmaði að sér litla drenginn, þá hefði hún víst orðið hissa.

“Þegar Gunnhildur kom heim, sagði hún við húsmóður sína:

“Náðuga frú! Slíka ást til barna hefi ég aldrei séð á æli minni. Hún gat ekki verið alúðlegri en hún

var við litla herrann, þó hann hefði verið hennar eigin sonur, og það var líka harla merkilegt, hvað barnið undi vel hjá henni”.

Drengurinn kom með dálítið af fallegum og kostbærum leikföngum með sér, sem frú Stern hafði beðið Gunnhildi að biðja móður hans að lofa honum að eiga.

Frú von Heideck þótti undurvænt um þessa hugulsemi, en Valdimar var bálvondur út úr þessu öllu.

Hann sagði, að Erna hefði enga ástæðu til að skifta sér af frú Stern. Hann sagðist hafa gert alt, sem gera þurfti í því efni. Þessi atburður hefði nærri því verið orðinn orsök í dauða sínum, svo það væri nú kominn tími til að hætta að minnast á hann.

Það komu tár í augun á Ernu við þessi harðýðgislegu orð, en af því hann var enn þá vesall og vanstiltur, reyndi hún að sannfæra hann og hugga.

“Ég hugsaði að eins um, hvernig mér mundi hafa líðið í heunnar sporum, kæri Valdimar”, sagði hún, “mig langaði tíl að segja veslings konunni nokkur viagjaruleg hluttekningarorð”.

Valdimar ypti öxlum ergilegur.

Kona hans var hissa á hegðun hans, sem hún gat ekki skilið, og vissi enga ástæðu til, en hún þagði, svo hann yrði ekki enn óstiltari og órólegri.

Valdimar von Heideck batnaði heilsan til fulls meðan hann dvaldi í Ítalíu. Komu hans og Arthur leið þar einnig ágætlega. Nokkrum vikum síðar bættist hin dræmsama móðir Heidecks við hópinn, og þótti Ernu vant um það, enda þótt hún bæri dálitla afbrýði til hennar, þar sem henni fanst maður sinn bera meira traust til móður sinnar en sín, og sýna henni meiri einlagni en sér. Hún ásakaði mann sinn einu sinni fyrir þetta, en hann gerði spaug úr því.

Það var leldur alls ekki ástæðulaust, að hún fann að þessu; það var eitthvað, sem móðirin og sonur-

inn héldu leyndu fyrir henni, eða sem þau sögðu henni ekki. Þannig vildi svo til einu sinni, að hún heyrði samræður þeirra í gegnum opnar dyr, án þess þau vissu af, sem gerðu hana alveg hissa.

Það var um blöðin að heiman, sem þau voru að tala.

Valdimar var að lesa í einu þeirra, og æpti alt í einu af undrun um leið og hann lagði blaðið frá sér. "Hvað er að, Valdimar?" spurði gamla konan, og leit um leið af blaðinu, sem hún var að lesa í.

Í staðinn fyrir að svara, réttir hann henni blaðið og bendir á vissan stað með fingrinum, þar sem hann hafði verið að lesa síðast.

Það eru máske getgátur eins eða annars fréttaritara", sagði hún róleg.

"Nei, það er ekki", sagði hann, "öllum smáatriðum er svo nákvæmlega lýst, og auk þess er þarna nafnið Messerschmidt".

"Þó svo sé, þá get ég ekki séð að það komi þér neitt við".

"Ekki það? Ó, mamma, þú veizt ekki hvaða ólán þessi maður getur þakað mér, ef hann —"

"Þey, þey, Valdimar, talaðu ekki þessum orðum, það er heimska. Hann næst líklega aftur, og honum hepnast varla að strjúka í annað sinn".

"Ég vildi að hann væri kominn til h..... Þetta sýnir mér betur en alt annað, að ég stend á eldgýg".

"Þey. Valdimar, talaðu ekki meira um þetta. Minstu ekki á þenna mann oft".

Samræðurnar hættu nú, en þær urðu þreytandi gáta fyrir Ernu. Hún vildi ekki biðja um upplýsingar, af því hún vildi með engu móti gefa þeim ástæðu til að halda, að hún hefði staðið á hleri, en seinna tók hún blaðið og las það orð fyrir orð, þangað til hún kom að nafninu Messerschmidt. Þar var sagt frá því, að Karl Messerschmidt, fangi í hegningarhúsinu

í H.. væri strokinn. En hvað gat maður hennar átt saman að selða við slíkan mann? Hún hugsaði og hugsaði, en gat ómögulega munað eftir því að hafa heyrt þetta laín fyr.

Það var áður en Valdimar giftist, að hann komst í kynni við þenna mann. Hann var óbreyttur liðsmaður í herliðs tvífylki Heidecks, og hafði verið skósveinn hans, en hann varð að reka hann, af því hann stal ýmsi frá honum hvað eftir annað, og skömmu síðar var þessi fyrverandi skósveinn dæmdur fyrir annan þjófnað, sem hann hafði framið, og þar eð hann var dæmdur af herrétti, varð hegningin harðari en annars, enda hljóðaði dómurinn þannig, að hann ætti að sitja í virkisfangelsi það sem eftir var af herþjónustutíma hans.

Heideck slepti nú huganum af þessum ódygga þjóni sínum, sem til allrar ógæfu fyrir Heideck, var meðvitandi um lagabrot, sem hann hafði framið, meðan Messerschmidt var í þjónustu hans, og sem gat orðið honum afar hættulegt, ef það kæmist upp. En Messerschmidt notaði þekkingu þessa til að þvinga Heideck til að borga sér peninga til að þegja, og kröfur hans urðu ávalt hærri og hærri, svo Heideck munaði alimikið um útlátin, en þá vildi Heideck það láu til, að Messerschmidt gerði sig sekan í manndrápi í sambandi við innbrotspjófnað, og var hann því dæmdur í ævilangt fangelsi.

Valdimar bjóst nú við, að vera orðinn laus við hann fyrir fult og alt, en þá kom þetta upp úr kafinu að hann var strokinn úr hegningarhúsinu, og enda þótt lýsingar hans væru sendar um alt, var full ástæða fyrir Valdimar að óttast hann. Orsökina til þess að hann strauk var þessi: Af því að honum tókst að geta látið líta svo út, sem hann iðraðist breytni sinnar, og hegðaði sér sómasamlega, var

hann oft látinn vinna í jurtagarði umsjónarmannsins, en það fengu að eins þeir fangar að gera, sem hegðuðu sér vel. Eínu sinni sem oftast, er hann var við vinnu sína í garðinum, fauk til hans dagblað, sem vafði hafði verið utan um morgunverð umsjónarmannsins, hann greip blaðið og stakk því á sig til að lesa það, þegar hann væri aftur kominn í kletann.

Fyrsta orðið sem hann las var nafn Heidecks. Það vakti forvitni hans, svo hann hélt áfram að lesa með nákvæmri eftirtekt. Greinin, sem hann las, var um slysið sem til hafði viljað í P., þegar hestur Heidecks sló dreng frú Stern til dauða. Til þess að gera grein sína sem áhrifamesta, hafði fréttaritarinn minnst á Lina liðnu, skáldlegu ævi frú Stern, og stöðu þá, sem hún nú var í, samt látið þess getið að hinn ungi barún von Lebau hefði boðið henni aðra æðri stöðu.

“Ef tíundi hlutinn af þessu er sannleikur”, tautaði Messerschmidt, “þá er mér borgið, ef ég verð svo leppinn að sleppa úr þessu b.... buri”.

Honum lánaðist að sleppa úr fangelsinu án þess að drepa nokkurn af varðmönnum, sem hann hafði ásett sér að gera, ef þyrfti. Um miðja nótt komst hann út og hafði fundið óhult fylgsni áður en vart varð við flóttu hans. Hann flúði til næstu hafnar og komst út í skip, þar faldi hann sig, svo skipverjar urðu hans ekki varir fyrir en komið var á haf út.

“Hr. skipstjóri, þér verðið ekki harður við vesalings ræfil”, sagði hann, þegar tveir hásetar drógu hann til skipstjórans.

Án tillits til þeirrar hugdirðar, sem kom honum til að þola hungur og þorsta í margra daga, var eitt-hvað það í svip flóttamannsins, sem vakti athygli skipstjóra. Hann leit út fyrir að hoga ekki né hræðast dauðann, þótt fyrir kæmi að standa gagnvart honum.

“Væri ekki um annað að gera, en að láta þig fá borgunarlaust far”, sagði skipstjóri, “þá er það ekki mikils virði, en ég ærð neddur til að afhenda þig í fyrstu höfninni, sem ég kem til, af því mig grunar að þú sért glæpamaður”.

“Nei, það er ég ekki”, sagði Messerschmidt, “lítið þér á fatagarmana mína, líkjast þeir í nokkru kleðnaði hegnikgarhúss líma?”

“Hegningarhúss líma — nú, þar komstu upp um sjálfan þig, góði maður, mér hafði ekki dottið hegnungarhús í hug. Fatagarmana, sem þú talar um, hefirðu getað fengið einhversstaðar, þeir hafa enga þýðing”. Það stendur við það, sem ég sagði, þú ert faugi okkar, og ég afhendi þig lögreglunni undir eins og ég kem inn á höfn”.

“Nei, það fáði þér ekki leyfi til að gera, skipstjóri”, sagði Messerschmidt einbeittur, “það fáði þér ekki leyfi til að gera. Ég vil engum gera neitt ilt, en áður en þér fáði leyfi til að flytja mig í land, stekki ég fyrir borð, og ef einhver vill varna mér þess tek ég hann með mér í dauðann”.

Skipstjórinn var alls ekki vondur maður, en hann hafði átt svo misjöfnum mönnum að venjast, að hann hafði lært að halda meðlíðun sinni í skefjum, þar sem ekki var vert að láta hana í té. Hann skipaði þess vegna hásetum sínum að loka hann inni, þegar húsið væri að gefa honum mat og drykk og ljá honum gamla yfirhöfn til skjóls. Honum var full alvara, að láta hann í land í fyrstu höfn, er hann kæmi í, en það er ekki ávalt mögulegt, að fylgja föstum ákvörðunum, þegar vindur og sjór eru annars vegar. Áður en skipið komst út á Atlantshafið, hafði skipstjóri mist tvö af hásetum sínum, og hinn þriðji var ekki vinnufar. Það varð að gefa Messerschmidt frelsi, svo að hann gæti hjálpað til á skipinu, hann lofaði

að vinna á við tvo og enti það dyggilega. Þó hann væri ekki sjómaður, var hann þó verk hæfur maður, svo nú var ekki lengur ráðgert, að láta hann á land fyrst um sinn.

“Ég ætla að taka hann með mér til Neapel”, hugsaði skipstjóri, “og mæla með honum, þegar ég afhendi hann, manngarmurinn hefir gert gott gagn á skipinu”.

En þegar til Neapel kom, var Messerschmidt ekki á skipinu. Á að giska eina mílu frá Neapel notaði Messerschmidt tækifærið, því myrkur var, fleygði sér fyrir borð og reyndi að frelsa sig með því að synda til lands. Þrotinn að kröftum náði hann landi, og gat rétt að eins skriðió inn á milli skógarrunna, til að dyljast þar meðan sólin þurkaði fót hans og færði líkana hans hlýindi.

Um miðjan dag var hann staddur á hinum mannmörgu götum Neapels sem betlari, þar sem fáir litu við honum.

Magnlítill af hungri hallaði hann sér upp að múrvegg gagnvart einu af hinum stærstu hótélum í Neapel. Hann ætlaði að biðja fyrsta gestinn, sem hann sæi, að gefa sér fáeina skildinga. Rétt í þessu var ekið skrautlegum vagni að dyrunum, sem kvennaður og lítill drengur sátu í. Messerschmidt heyrði konuna spyrja dyravörðinn, hvort hr. von Heideco væri til staðar í hótélinu, og þar eð svarið var neitandi, sagði hún við litla drenginn sinn:

“Nei, pabbi er ekki hérna, við megum aka heim áu hans”.

Hún gaf ökumanni merki um að aka áfram.

Nú eða aldrei, hugsaði Messerschmidt, og gekk rösklega að vagninum og rétti fram hattinn sinn til að biðja um gjöf.

Þjóminn ætlaði að reka hann burt, en Messerschmidt stóð kyr.

"Þér gerið betur í að spyrja húsmóður yðar fyrst", sagði hann á móðurmáli sínu, "hún vill þó ef til vill hjálpa fátækum landa um ofurlítið. Ég er nærri dauður úr hungri", sagi hann svo hátt, að frú von Heideck gat ekki annað en heyrt það.

Hún fékk syni sínum nokkra smáskildinga.

"Gefðu vesalings mannum þetta, Arthur", sagði hún, "hann er svangur".

Drengurinn rétti hendina frá sér og lagði skildingana í barkarlitu hendina á betlaranum.

"Þarna, veslings maður", sagði hann, "kauptu þér kökur".

"Þökk, litli herra, það skal ég gera", sagði betlarinn auðmjúkur.

Síðan suéri hann sér nð frú von Heideck.

"Það er ekki að eins ögn af peningum, sem hér er um að gera", sagði hann.

"Hvað eigið þér við?" spurði hún.

"Ó, ekkert ákveðið, frú — að eins, að það borgar sig stundum, að gefa betlurum ögn. Ef þér hefurð látið þjóninn reka mig burt eins og hund, hefurð þér iðrast þess fyr en yður varði".

"Hver eruð þér áá?" spurði frúin hrædd.

"Eins og þér sjáið, vesalingur, sem þessir skildingar forða frá hungursdauða, en sem þó heldur forlögum yðar og sonar yðar í hendi sér".

"Forlögum sonar míns?"

"Já, frú".

Þjónninn sá að frúin fölnaði og flýtti sér henni til hjálpar".

"Snautið þér burtu undir eins", sagði hann, "þér gerið frúna hrædda með þorparahegðun yðar. Hún hefir gefið yður nokkuð, svo þér hefið ekki meira hér að gera".

"Máske þér séuð svo góður, að fjarlægja yður ögn", sagði Messerschmidt og horfði ógnandi á þjón-

inu. "Að öðru leyti héld ég að hin náðuga frú sé ekki hræðslugjörn. Eg fer nú, en býst við að finna hina náðugu frú seinna, og vona þá að hún skilji betur það sem ég átti við, en vera kann að skilningurinn verði nokkuð beiskur".

Síðan hræðaði hann sér í burtu og hvarf innan um maangrúann.

"Þetta hlýtur að hafa verið brjáláður maður", sagði hún við þjóninn, en hún var svo fól, að það voru lítil líkindi til, að hún tryði því sem hún sagði.

Þegar hún kom heim, sagði hún manni sínum frá þessum viðburði.

"Auðvitað hefir hann verið brjáláður", sagði Valdimar, "þessir letimagar eru líka allir svo nærgöngulir, að manni liggur við að hætta við að gefa þeim ölmusu".

"En það var ekki Ítali, það var landi okkar", sagði frúin.

"Landi okkar? Á-á! Já, það eru margir af þeim hér. Það getur hafa verið iðnaðarmanns flækjngur, málari eða myndasmíður, ef til vill þjónn, sem húsbændurnar hafa rekið burt. Hugsaðu ekki meira um það, góða mín, það eru engin líkindi til, að þú sjáir hann oftár".

Enda þótt Valdimar talaði blíðlega, var honum atvik þetta óþægilegra, en hann vildi að aðrir sæi, og þegar hann að loknum dagverði settist í reykinga herbergi sitt, var hann að hugsa um, hvort mögulegt væri, að hegningsarhúss fanginn gæti verið kominn til Ítalíu, en skynsemin sagði honum, að það væri harla ólíklegt og enda ómögulegt.

"Það hlýtur að vera ímyndun ein", sagði hann við sjálfan sig, og leit út á hafið, "ég er orðinn svo

órór í huga síðan þessi maður slapp, að ég sé allstaðar vofur. Það var líka ergilegt, að þessi betlari skyldi hræða Ernu með málæði sínu. Væri hann hér skyldi ég með svipunni — ha!” varð honum að orði, og starði forviða á aðaltröppuna, þar sá hann Messerschmidt koma í hægðum sínum, rólegan og óhikandi.

19. KAPÍTULI.

Svikull þjónn.

“Þú herna?” voru einu orðin, sem Valdimar gat sagt, svo hræddur var hann.

Messerschmidt rétti úr sér á hermanna hátt.

“Já, hr. lautinant”, sagði hann auðmjúkur.

“Hvað vilt þú hingað?”

Strokumaðurinn svaraði brosandi :

“Ég vil mikið — mjög mikið — ég vil fá peninga, föt og áreiðanlega stöðu — ég hefi beðið eftir þessu í fimm afarlöng ár, og nú er loks kominn tími til að fá það”.

“Og heldurðu að þú fáir þetta alt hjá mér?”

“Já, hr. lautinant”.

“Kallaðu mig ekki þetta. Þú ættir að vita, að ég er ekki lengur í herþjónustu, og þú hefir heldur enga heimild til að kalla mig það, því þú ert ekki að neina leyti þjónn minn. Ég hefi af tilviljun lesið um

flóttu þinn úr hegningarhúsinu, og get ekki skilið, að þú skulir voga, að koma til mín, það er að hlaupa beint í ginið á ljóninu, ég þarf ekki annað en taka í þennan klukkustreng, þá ert þú orðinn fangi aftur”.

“Já, gerið þér það, hr. von Heideck”, sagði flæk-
ingurinn rolegur. “Neyðin gerir mann hugaðan, skal ég segja yður. Ég er ekki kominn í neinum illum tilgangi, en ef þér þvingið mig til þess eða snertið þenna streng þarna, þá segi ég hverjum sem vera skal frá leyndarmáli yðar, og ég læt ekki oftara taka mig fastan; áður en ég sný aftur til hegningarhússins, drep ég sjálfan mig — en athugið orð mín, hr. von Heideck, í þessu tilfalli kveð ég ekki einsamall heiminn”.

Valdimar starði mállaus af ótta á mannum. Hann vissi ekki á þessu augnabliki, hvað hann átti að gera. Ef hann léti taka hann fastan, þá mundi hann ljóstu upp sínum leyndarmálum, sem hann vildi umfram allt halda huldum, og þó að Messerschmidt ekki gæti sannað framburð sinn, þá yrði hann samt að mæta fyrir dómara, og svo kæmist allt í blöðin, og þetta mundi gera konu sína frávíta af hræðslu. Nei, þá væri betra, að reyna að komast að friðsamlegum samningum við manninn.

Hann gekk að skrifborði sínu og tók þar upp peninga stranga.

“Þú mátt ekki ætla, að ég sé gleyminn eða vanþakklátur, Messerschmidt”, sagði hann, “ég skal gefa þér vinnu á heimili mínu, þangað til ég verð var við að þú getur ekki þagað. Ég held það sé hollast fyrir okkur báða, að þú umgangist mig aðallega, en verði ég var við mælgí af þinni hálfu, ef þú segir eitt einasta orð um leyndarmálið, sem þú þykist vita um, þá afhendi ég þig lögreglunni tafarlaust, án þess að hirða um, hverjar afleiðingar það kann að hafa fyrir sjálfan mig? Hefirðu skilið mig? Hérna eru pening-

arnir handa þér. Éttu þig nú saddan og kauptu þér brúklegan klæðnað, komdu svo hingað á morgun kl. 3. Ég þarf nýjan þjón, en ég vil heldur að hann sé skegglaus og ekki jafn snoðkliptur og þú ert nú, mér geðjust ekki að þessum nauðrökuðu hegningarhúss hausum”.

“Nei, það er ekki von, hr. laut — hr. von Heideck, ég get heldur ekki sagt að ég elski þá, en hvað tjáir að tala um það. Það getur komið fyrir betri menni en mig, að bera þenna hárbúnað, ef alt væri augljóst”.

“Enga óskammfeilni og enga mótsögn, þorpari. Farðu og gerðu eins og ég hefi sagt áér. Og þó, bíddu dálítið — ég gleymdi að spyrja hvað þú ætlar að heita á morgun”.

“Ég skil frönsku, hr. von Heideck — er þá ekki þezt, að ég nefni mig frönsku nafni? Hvernig líkar yður Jean Lafont?”

“Vel. Láttu þá kalla þig þessu nafni, og farðu nú”.

“Ég hlýðnast skipun yðar, náðugi herra”, sagði nýji þjónminn hlæjandi og laumaðist í burtu.

Það var eitthvað laumulegt, hálf í hvoru auðmjúkt og hálf gert háð, sem lá í framkomu hans, og gerði Heideck öskuvondan. Hann starði á eftir honum ískrandi af heift, gekk svo inn í sitt eigið herbergi í mjög vondu skapi.

En hann varð að jafna sig bráðlega, því þegar hann var kominn inn, heyrði hann konu sína og dreng inn koma inn um hinar dyrnar á herberginu.

20. KAPÍTULI.

Játningin.

Hvorki hinni ungu né gömlu frú von Heideck líkaði þessi nýji vildarþjónn Valdimars.

Yngri frúin hélt, að hann horfði ávalt á sig í laumi, og eldri frúnni fanst hún hafa séð þetta andlit einhverstaðar fyrri. Hún var undrandi og ergileg yfir því innbyrðis trausti, sem ríkti á milli þjónsins og sonar síns.

Það leit út fyrir, að þjónninn hefði eitthvert vald yfir húsbónda sínum, en þegar hún einu sinni fann að þessari hrokafullu framkomu þjónsins við Heideck, sló hann því upp í spaug og sagði, að hún skyldi ekki vera að hugsa um að venja þjóna sína, hann gæti það sjálfur.

Erna skeytti minna um framkomu þjónsins en tengdamóðir hennar, sem ergðist með degi hverjum, og ásetti sér að komast að því, af hverju umburðarlyndi Valdimars væri spröttið, enda tókst henni það von bráðar, og á annan hátt en henni var geðfellt.

Einn nærgunn kom hún að þjóninum, þar sem hann var að rannsaka skúffurnar í skrifborði herra síns.

Hann hafði tekið upp dálitinn pakka, sem í var

lítill ljóðabók, einkennilega innbundin, ofurlítill mynd og samanbrotin pappírsörk.

“Á, á”, hvíslaði hann, ‘loksins fann ég þó það sem ég þurfti með’.

Hann horfði brosandí á myndina.

“Mynd af húsbóndanum”, sagði hann, “hún er lík — og þessi bók? Á, það er ljóðabók. Látum okkur sjá, hvað skrifað er á hana: ‘Til minnar elsk uðu konu Adelu, á brúðkaupsdegi okkar — frá manni hennar, Ernst Valdau’ — það er ágætt! Og þetta! Á, á, það er engin furða, þó þessi skúffa væri svo vel læst, að ég ætlaði aldrei að finna lykil að henni = þetta er það markverðasta af því öllu — hjónabands-vottorðið. Hvað skyldi fallega frúin heima vilja gefa fyrir það? En nú held ég, með leyfi hins náðuga herra, að það verði ég, sem geymi það fyrst um sinn”.

Á þessu augnabliki kom gamla frú von Heideck að honum.

“Hvað eruð þér að gera?” kallaði hún, “látist þér eigur sonar míns vera, ósvífni þorpari.”

Jean Lafont sneri sér við og stóð augliti til auglitis gagnvart móður húsbónda síns.

Hann fölnaði og varð snöggvast mállaus af undrun, en ekki sáus hræðslumerki á honum. Hann líktist ekki almennum þjóf, sem staðinn er að verki.

Frúin lagði hendi sína á klukkustrenginn, en hún hringdi ekki.

“Mer þykir vænt um, að ég get sannað húsbónda þínum hver maður þú ert. Þú skalt undir eins verða rekinn. Þú skalt ekki fá leyfi til að dvelja hér stundu lengur undir þessu þaki.

“Það er nú líklega komið undir hr. von Heideck”, sagði hann rólegur, “hringið þér, en ég skal fyrirhafa segja yður, að það gagnar ekki, húsbóndi minn

rekur mig ekki burt, af því ég get með fáeinum orðum eyðilaggt hann”.

Frúin horfði fast á hann.

“Nú þekki ég þig”, kallaði hún, “hvað hefi ég gert af sjón minni. Þú ert Karl Messerschmidt, fyrverandi þjónn sonar míns, sem varst dæmdur fyrir þjófnað. — Þú ert strokumaður úr hegningarhúsinu”.

“Já — og svo?”

“Og svo — það er hægðarleikur að taka þig fastan, það er auðvelt að afhenda lögreglunni hegningarhúss lim”.

“Ég heyri að orðið hegningarhússfangi fellur ekki yðar smekk”, sagði Lafont við gömlu frúna, “það er þá bezt, að ég láti yður vita, að ég þarf ekki nema fáein orð til að koma syni yðar inn þangað, sem ég kom út, — kallið þér mig einu sinni enn ‘hegningarhúss lim’, með drambsömu áherzlunni, sem þér notuðu áðan — kallið þér mig það, ef þér þorið”.

Frá von Heideck varð hrædd, hana grunaði ekkert um hvað hann átti við.

“Hver er meining þín með þessu tali?” stamaði hún.

“Hver meining mín er? Ég meina að það séu smámunir fyrir mig, að trufla friðinn í þessu húsi, að láta draga hinn tigna herra á sakamanna bekkinn og svipta konu hans og son nafni þeirra. Ég get það frú — get það með hægara móti nú, síðan ég náði í þetta skjal”.

Ennþá grunaði frúna ekkert, hvaða skjal þetta var.

Máske það sé falskur víxill?

Var það á þenna hátt, að sonur hennar var á valdi þessa þrælmennis?

“Um hvað hljóðar það?” hvíslaði hún.

“Um giftingu, frú. Það er vígsluvottorð fyrir hr. Ernst Valdan og Adelu. Hver þessi herra er, vitið

þér eflaust, og núverandi söngkonu, frú Adelu Stern, hafið þér að líkum heyrt talað um áður?"

Gamla frúin varð náföl og varð að styðja sig við stól til að detta ekki.

"Ómögulegt!" stundi hún upp.

"Nei, það er alls ekki ómögulegt, frú. Ég var sjálfur vitni að því, að hinn þáverandi lautinant Heideck var eiginmaður Adelu undir nafninu Valdau, en það eru ekki nema tveir mánuðir síðan að ég vissi, að hann var giftur annari konu. Á þenna hátt hefi ég fengið leyndarmálið í mínar hendur, og ég þarf ekki annað en að ljúka upp munni mínum til þess að —"

"Nei, nei, það er ekki á þenna hátt", kallaði frú von Heideck í hálfgerðu meðvitundarleysi, "það er ekki þannig — ó, Valdimar! guði sé lof að þú komst Talaðu við mig! Segðu að þessi maður fari með ósannindi!"

Valdimar kom mátulega snemma inn í herbergið, til þess að geta gripið móður sína í faðm sinn, um leið og hún þaut á móti honum í hálfgerðu dái.

"Mamma, mamma! Hvað er að?" kallaði Valdimar hræddur. "Jean, flyttu legubekkin hingað".

Þjónninn hlýddi og leit um leið á húsbónda sinn, sem grunaði að hann hefði sagt henni alt saman.

"Niðingur!" hrópaði hann, "þú hefir sagt henni frá öllu".

"Ég hélt að hún mundi vita þetta", tautaði þjónninn. "Við töluðum um þessar sakir, það er alt"

"Farðu út, ómenni! Þú hefir gert nóg ilt af þér"

Þjónninn hlýddi, en kreisti stolna skjalið í hendi sinni með hatursfullu augnaráði.

Það var honum ómissandi skilyrði fyrir afkomu hans og hefnd.

Valdimar læsti dyrunum á eftir honum, og fór að reyna að vekja móður sína af dái.

Honum gekk það svo seint og illa, að hann var

orðinn læddur um að þurfa að kalla á hjálp, en það vildi hann sist af öllu, því hann bjóst við að fyrstu orðin, sem hún talaði, kynnu að ljósta öllu upp.

Gamla konan hafði enga hugmynd um, að hann hefði gíft Adelu, svo langt hélt hún að léttúð hans hefði ekki náð.

Að sönnu hafði hún heyrt ýmislegt um þenna feluleik, en hún hélt að sonur sinn hefði að eins verið að daðia við stúlku, sem ef til vill hefði ekki verið sem heiðarlegust, og áleit sér það óviðkomandi.

Undir eins og tækifæri bauðst fyrir son hennar, að eignast konu af hinni auðugu Blankendorffsku ætt, reyndi hún alt sem hún gat til að fá Valdimar til að hætta við daðurstíltraunir sínar við Adelu, og þóttist breyta heiðarlega og sýna henni veglyndi með því að bjóða henni nokkur þúsund dali til þess, að hún skipti sér ekkert af honum eftirleiðis.

Þegar hún vaknaði til meðvitundar aftur og leit framan í son sinn, var henni þegar ljóst, að þetta var ekki draumur.

“Valdimar, er það satt?” spurði hún og leit flóttalega í kringum sig. “Þessi Messerschmidt — ó, ég þekti hann vel — sagði að þú hefðir verið giftur stúlkunni, sem þú skildir við, til að ganga að eiga Ernu. Talaðu, í guðs bænnum, talaðu — segðu að hann hafi logið eða að ég sé orðin brjáluð”.

“Þey, mamma! Vertu róleg! Erna getur heyrt til þín, og hvað heldurðu að hún hugsáði, ef hún heyrði það seni þú sagðir?”

“En það er þá satt, ég sé það á þér. En hvers vegna hefir þú ekki snúið þér til mín eða einhvers annars, sem gat hjálpað þér úr vandræðunum?”

“Já”, sagði hann reiður, “eða, því hefi ég ekki létt af ykkur sorgunum með því að kæfa mig, skjóta mig eða taka inn eitur? Það hefir stundum verið

“komið á freinsta hlunn fyrir mér, að gera eitthvað af þessu, síðan ég fór að sjá það ljóslega að gifting mín og Ern var ekki annað en fjölkvæni”.

“Ern, ógrasusami maður! Það máttir þú vita fyrirfram”.

“Ég veit að eins, að ég var svo framúrskarandi léttuðugur, að ég gat ekki til fullnaðar dæmt um afbrot mitt. Tilviljunin var mér hagstæð. Ég fékk að vita að bókin, sem giftingarvottorð okkar var í, hefði brunnið ásamt ráðhúsinu. Með slægvizku gat ég komið vitnum í burtu — guð fyrirgefi mér það! — og komið öllu fyrir þannig, að hún getur ekki komið með gildandi kröfur. Hún getur ekkert sannað — en þessi riðingur getur það, ef hann vill”.

“Hvaða skjal var það, sem hann stal úr skrifborðinu þínu áðan, og sem hann var svo hrykinn yfir?”

Valdimar stappaði á gólfid af vonzku.

“Ég gæti drepið hann”, tautaði hann, “ó, ef Erna fær nokkurn tíma að vita, að ég hef eignast hana með því að kremja hjarta annarar konu í sundur — hvað þá? Hvað ætli hún segði? Hvað ætli hún gerði? Gæti hún elskað mig, þegar hún fengi að vita, að það var höfuð míns eigin sonar, sem hesturinn minn braut, og þegar hún heyrir að móðir deydða drengsins segist vera kona mín, sem biður að eins eftir tækifæri til að svipta hana nafni og stöðu, og sömuleiðis litla Arthur son hennar?”

Hann talaði dræmt og eins og í óráði, og horfði vandræðalega á móður sína.

Augu gömlu konunnar leiftruðu.

“Svo langt skal það aldrei komast”, sagði hún. “Þegar hætta er svona mikil, þá dugar ekki að vera huglaus. Því stærri sem hætta er, því meira hugrekki þarf til að mæta henni. Í þessu tilfalli dugar ekki að hugsa um aðferðina við að ná tilgangin-

um. Ég vil heldur sjá tíu aðrar manneskjur eyðilagðar, en að vita af sonarsyni mínum flækjast um heiminn án meðfæddrar tignar og aðalborins nafns."

"Þú segir satt, mamma. Við verðum að starfa. Hjálpaðu mér með skarpleika þínum og dugnaði, þegar þú sérð að ég er að guggna".

21. KAPÍTULI.

Gagnslaus heimsókn.

Skömmu eftir þessa samræðu í Neapel, voru Adela Stern og Körn stödd í baðstöð við hafið. Þau mættu þar engum kunnugum, og engum af baðgestunum kom til hugar, að þessi kylráta, ljóshærða kona, sem var svo faslaus og blátt áfram, væri hin nafkunnna söngkona, hverrar frægð náði nú orðið til útlanda. Endur og sinnum söng hún ögn, bæði sér til skemtunar og til að æfa röddina, en þá stóðu líka allir kyrrir, sem á gangi voru úti fyrir, til að hlusta á þessa hreimfögru rödd.

Það var fyrri hluta dags nokkurs, er Adela og Körn sátu í bjarta, fallega herberginu sínu, að þau heyrðu klukkuna hringja.

Nani gamla var ekki til staðar að opna.

Adela horfði spyrjandi á Körn.

"Hver getur þetta verið?" spurði hún, "ég vona það sé engin fordegis kynnistör. Viljið þér gá að hver það er, góði vinur mín. Ef það er einhver leiðinlegur gestur, þá segið honum að ég sé ekki heima".

Körn gekk út og kom von bráðar inn aftur ein-kennilegur á svip.

“Það er komin kona, sem vill fá að tala við yður, kára vinkona”, sagði hann, kona, sem ekki lætur vísa sér í burt’.

“Hver er það? Það er þó ekki konan — konan hans, Erna von Heideck?í’

“Nei, barnið mitt, ekki konan hans, en móðir hans. Viljið þér veita henni viðtöku?”

Adela hursaði sig um litla stund, svo stóð hún upp róleg en fíll.

“Já,” sagði hún, “ég vil tala við hana. Því skvldi ég ekki gera það? Hún getur annars ímyndað sér, að ég sé hrædd við hana. Látið þér hana koma, ég er viðbúin að taka á móti henni”.

Eins og somdi, tók Adela rólega á móti frú von Heideck, sem dramsöm og regingsleg gekk inn til hennar. Undir eins og gamla konan leit á hana, sá hún að hér var að mæta konu, sem í tíguleik og mentun stóð henni jafnhliða, svo hún vissi ekki hvern ig hún átti að ávarpa hana. Það fór fyrir henni eins og lögmanninum, sem hún sendi til hennar fyrir nokkrum árum, til þess að kaupa frelsi sonar síns fyrir peninga.

Körn fór út aftur, svo gamla konan var ein hjá óvin sínum.

“Þekkið þér mig, frú?”

“Já”.

“Þá þarf ég ekki að geta nafns míns. Við höfum sézt einu sinni áður, en þá vissi ég raunar ekki að—”

Hún þagnaði vandræðaleg.

“Að ég var kona sonar yðar”, bætti Adela við, “og þó sagði ég yður það þá, án þess að vita, við hverja ég talaði”.

“Ég trúði ekki frásögu yðar, frú”.

“Nei, auðvitað. Viljið þér ekki fá yður sæti? Þér virðist vera í einhverri geðshræringu, frú von Heideck. Þegar þér lafið hvílt yður, eruð þér máske svo góðar, að segja mér erindi yðar?”

Adela talaði svo kalt og rólega, eins og þetta væri einhver ókunnugur, sem ætti tal við hana um smámuni, en gamla konan átti fult í fangi með að stjórna geði sínu.

“Það er sorgin, sem kom mér til að fara hingað, frú Valdau.

Sendir sonur yðar yður?”

“Nei”.

“Eða sem hefir vakið það áform yðar að heimsækja mig?”

“Nei”.

“Haldið þér þá áfram, frú. Fyrst hann hefir ekki sent yður, skal ég hlusta á yður”.

“Þér vitið það máske, frú, að það eru ýmiskonar fjúksögur á ferðinni, sem einnig hafa borist til eyrna sonar míns”.

“Viðvíkjandi mér? Ég skal biðja yður að tala greinilegar, frú von Heideck”.

Frú von Heideck ræksti sig feinnislega, og talaði fljótt og óskipulega:

“Menn segja, að þér — reynið að finna óhrekjandi skilríki fyrir giftingu yðar með — Ernst Valdau, til að gera kröfur yðar gildandi sem lögleg kona hans”.

“Það er nokkuð satt í þessu”, sagði Adela, “ég vil fá þessar sannanir, af því ég á heimting á þeim, en, umfram allt, látið yður ekki koma til hugar, að ég geri neina kröfu til að fá son yðar. Það er ekkert fjær hugsan minni en einmitt það”.

“Er það svo?”

“Ég ætti þá ekki neina ögn af sómatilfinningu né sjálfsvirðingu, ef ég vildi ná í hann. Mér hefir ekki

einu sinni komið til hugar að sanna, að Ernst Valda-
ar og Valdimar von Heideck er einn og sami maður,
til þess er hann of svívirðilegur í mínum augum”.

“En þér viljið þó ná í sannanirnar. Hafið þér í-
hugað, að kona hans gæti fengið að heyra um þessar
tilraunir? Ó, ég þori ekki að hugsa um slíkt”.

“Leyfið mér að taka því fram, frú von Heideck,
að það er af samhygð við þessa konu, að ég breyti
ekki í þessu efni jafn frjálst og óhikað eins og mér er
geðfellt, hún er ástúðleg og hjartagóð kona, sem ekk-
ert veit um öll þau vélabrögð, sem framin hafa ver-
ið, til þess að hún fengi það sæti, þá stöðu, sem mér
bar. Hún verðskuldar ekki að verða þess vör, að eitt
orð frá minni Lálfu getur sett hana þar, sem þér
helduð að ég stæði”.

Adela talaði rólega, en þó með áherzlu, og horfði
djarflega í augu gömlu konunnar.

“En þér talið ekki þetta orð, frú”, sagði gamla
konan hrædd og feimin, en þó með keim af dramb-
samri skipan, sem hún gat ekki varist að láta bera
á, jafnvel á þessu augnabliki. “Setjið yður fyrir sjón-
ir hinar vöðalegu afleiðingar, sem fá orð í þá átt
gætu framleitt. Hugsið um afleiðingarnar. Hugsið
um baruið, hver voði því gæti staðið af slíku spori”.

“Hugsa ég þá ekki um hann!” sagði Adela áköf,
“það er hans vegna, að ég þoli og líð —”

Hún þagnaði alt í einu. Gamla konan horfði undr-
andi á hana.

“Ég skil yður ekki, frú”, sagði hún, “það getur
vart verið hans vegna, að þér reynið að gera móður
hans að lögmætri konu”.

Adela áttaði sig fljótt.

“Ég get því ver ekki látið yður skilja mig í
þessu efni, frú von Heideck”, sagði hún kuldalega.
“En ég get fullvissað yður um, að það verður ekki
um son yðar að baráttan hefst, leldur um nafn

hans. Hr. von Heideck er dauður fyrir mér, og það eina, sem mér sármar, er það, að ég syrgði hann bæði innvortis og útvortis, þegar hann lét þá hlægi- legu frögn berast út, að hann væri dauður. Hann var ekki þeirrar sorgar verður. En það var þá, sem ég lofaði sjálfri mér að hefna mín”.

“Að hefna yðar?” sagði frú von Heideck felmts- full.

“Já, og þér megið vera vissar um það, að þessi hefnd skal koma fram. Hr. von Heideck skal einhvern tíma lá að vita í hverju hefnd mín er innifalin, en til þess að ná þessu takmarki mínu, verð ég að hafa saunanir í höndum fyrir því, að það er ég, sem er hans lögmæt kona. Ef hann vill kalla annan kvenn- mann konu sína, meðan ég lifi, þá má hann það mín vegna. Hættan fyrir því að það sannist, að hann og Ernst Valdau sé sami maður, hvílir á honum”.

Hún hneigði sig kuldalega til að gefa til kynna, að viðræðurnar væru á enda, og frú von Heideck varð að fara með þá vissu, að hún hefði beðið ó- sigur.

Þegar hún kom heim, skrifaði hún syni sínum og sagði honum, hvað hún hefði gert. Hún huggaði hann með því, að Adela kærði sig ekkert um hann sjálfan, það væri að eins nafn hans, sem hún vildi fá.

“En þrátt fyrir þetta”, sagði hún að lokum, “er þessi manneskja mjög hættuleg, og það er ómögulegt að vita, hvað hún særða sómatilfinning hennar, getur komið henni til að gera; ég álit hana færa í alt”.

Adela hélt áfram söngstörfunum, án þess menn grunaði um sorg þá, er hún bar í luga sínum, og Erna var kyr í Neapel ásamt drengnum sínum, sem leið þar svo vel, að hún vildi ekki hugsa um heim- ferðina. Þess eldri, sem Arthur varð, því betur kom það í ljós, að hann líktist alls ekki móður sinni, hún hélt jafnvel, sér til mikillar undrunar, að sér findist

honum svipa til annarar konu, en það var henni hul-
in gáta, hvernig á því gæti staðið. Heideck sýndist
þetta líka, og það hafði stundum svo mikil áhrif á
hann, að hann var hræddur við að sjá blíða andlitið
hans sonar síns. Það var eins og þessi tilviljun, að
döngurinn líktist annari konu, ætti að vera honum
hegning fyrir æskuléttúð hans. Drengurinn leit til
hans á sama hátt, eins og unga konan, sem hann
hafði taldregið svo svívirðilega, og þannig atvikaðist
það, að stund eftir stund, dag eftir dag, varð sonur
hans til þess, að minna hann á afbrot sitt gegn Ad-
elu Stern.

22. KAPÍTULI.

Játningin.

Endurminningin um hina fyrstu ást barúns Carl
von Lebau, fylgdi honum ávalt og allstaðar. Sú
staðreynd, að Adela Stern var ekki ekkja, heldur
saklaus að orsakalaus yfirgefin kona, minkaði ekki
ást hans að meinu leyti, það var þvert á móti eins
og traust það, sem hún sýndi honum, drægi sálir
þeirra nánara saman.

Hann hlýddi vilja hennar í því að fara langt í
burtu og ferðaðist til Ameríku, þar gerðist hann
ferðaláglagi tveggja annara ferðamanna, sem ætluðu
að ferðast um enska hlutann af Norður-Ameríku, og
skoða ólygðirnar þar. Ungir, röskir og hugdjarfir,
eins og þeir voru, flýðu þeir engar hættur, sóttust

nar því heldur eftir þeim, og höfðu jafnan góðan árangur af reiki sínu.

Fyrstu jólin dvöldu þeir við Niagarafossinn, sem þeir dáðust að í hvíta vetrarklæðnaðinum sínum, en þar var hótél, sem gat veitt þeim skjól fyrir veður-óblíðunni. Önnur jólin, sem þeir dvöldu fyrir vestan Atlantshafið, áttu þeir ekki eins þægilegt heimili. Samferðamennirnir skildust að, þegar þeir eitt sinn leituðu skjóls undan æðisgengnum stormi. Með öðrum förunaut sínum, ásamt indverskum leiðsögumönnum og þjónum, var barún Lebau staddur í bjálkakofo nálægt virkinu Pitt, sem stóð við Saqueskurðinn, og átti þar að stríða við hinar óblíðu vetrarhörkur.

Um þetta leyti mætti barúninn umrenningi nokkurum, sem reyndist að verða mjög mikilsverður fyrir útlistun þessarar sögu, þótt undarlegt megi virðast.

Leitandi að hinum horfna samferðamanni sínum, með byssu sína á öxlinni, kom hann þangað, sem Indíanar höfðu reist landtjöld sín. Meðal þeirra vingjarnlegu rauðskinna fann hann hvítan mann, fárveikan, og hvíta konu, sem sat grátandi við hvílu hans.

Í byrjuninni leit út fyrir, að 'Jean' ætlaði að vinna sigur á veikindunum, en svo hnignaði honum aftur snátt og smátt, og öll von um framhald lífs hans hvarf gersamlega. Jean vissi sjálfur, að það var úti um hann.

"Mínir dagar eru taldir, Eska", sagði hann við konuna sem grét. "Gráttu ekki, góða mín, ég vona að þér gangi vel. Þeir lofa þér að vera með sér, þangað til þú finnur aftur hvíta menn. En það er eitt, sem særir mig á dauðastundinni. Mig langar til að sjá einhveru landa minn áður en ég dey. Ég geytái leyndarmál í minni mínu, sem ég vil síður fara með í gröfina".

“Get ég ekki skrifað það upp fyrir þig, Jean?”

“Jú, ef þú hefir nokkuð að skrifa með, en þú hefir svo slæmt minni, að það gagnar ekki, að ég segi þér það”.

“Ég skal ekki gleyma einu orði, og undir eins og ég kem til hvítra manna, skal ég skrifa það upp”.

“Máske gömlu hjónin séu dáin, áður en þau fá að vita það, en það er það sama, ég ætla að segja þér það — þey — hvað var þetta? Heyrðirðu ekkert?”

Hann reyndi að setjast upp, og studdi Eska hann til þess.

“Ég heyrði ekkert” sagði hún.

“Jú — það var rödd — ekki Indíána rödd — en rödd hvíts manns — rödd landa míns — þey — heyrirðu — núna aftur”.

Vonarglanpa brá fyrir í augum hans, og hann varð dálítið óþolinmóður. Það var barún Lebau, sem stefndi á reykinn, er hann hafði séð í fjarlægð, og kallað við og við: ‘Hollah’ — ‘Heida!’ sem veiki maðuriun lafði heyrt til. Hann sá strax, að Indíána-flokkur þessi var meðal hinna friðsömustu, og fór til þeirra til að spyrja um samferðamann sinn. Þeir gátu að eins sagt honum, að hvítur maður læi veikur í einu tjaldinu þeirra, og þangað gekk Lebau vonandi og kvíðandi.

En hann fann ekki vin sinn þar, heldur einhvern ókuunan hvítan mann að dauða kominn, ásamt hvítu konu.

“Get ég hjálpað yður nokkuð?” sagði Lebau og gekk að hvílu.

“Mér er ekki mögulegt að hjálpa héðan af”, sagði Jean; “á morgun um þetta leyti verður búið að jarða mig. En þér getið samt gert nokkuð fyrir mig, ef þér viljið”.

“Ef ég vil? Auðvitað vil ég ef ég get”.

“Hafið þér ritföng hjá yður?”

“Ég hefi vasabók og blýant, ef það er nóg”.

“Já, það er nóg. Viljið þér skrifa það sem ég segi yður, og kreinskrifa það svo seinna?”

“Já, ég skal gera það”.

“Guð blessi yður fyrir það; ég dey rólegri, ef gömlu hjónin fá að vita, að ég hefi iðrast þess”.

Hann sagði nú með mikilli áreynslu og mörgum hvíldum frá undarlegri sögu. Að hann hefði verið óreglumaður og hétu Jóhann Krumholt. Hann sagði barúninun, að skömmu áður en hann fór að heiman, hefði hann telt gömul hjón í Schwarzwald til að fara til Ameríku, þau hefðu lifað af því, að halda gestgjafahús, sem þau hefðu selt ásamt öðrum eignum sínum áður en þau fóru. Þetta hefði hann gert fyrir mann nokkurn, sem hefði borgað sér mikið fé fyrir það, en hvers vegna sá maður hefði viljað þau í burt, það vissi hann ekki; hann vissi heldur ekki, hvort þau hefðu komist áleiðis; honum stóð á sama um það í þá daga; hann hefði látið þenna vonda mann kaupa sig til þessa starfa fyrir ærna peninga.

Barúnin undraði stórum frásaga þessi, hjarta hans barðist tíðara en ella og höndin skalf, svo hann átti örðugt með að skrifa.

“Gömul hjón frá Schwarzwald?” sagði hann, “Hvað hétu þau? Segið þér mér nöfn þeirra, strax”.

“Strax, já, það verður að gerast, því annars getur það orðið of seint. En er ekki bezt að kveykja, hér er orðið svo dæmt”.

Úti var vel bjart, en skugga dauðans dró yfir augu hins veika manns.

Barúnin bar ferðaflösku sína, með sterku rommi í, að vörum mannsins. Hann drakk vænan sopa og virtist lifna við allra snöggvast. Konan sat út í horni og grét.

Með veikri röddu nefndi hann nafn gömlu hjónanna, sem Ernst og Adela höfðu dvalið hjá fyrstu hveitibrauðsdagana sína.

Carl barún var í mikilli geðshræringu.

“Hafið þér skrifað nöfnin?” spurði hinn veiki maður stýnjandi.

“Já, og ég veit líka, að leitað hefir verið að gömlu hjónunum, og að frásögn yðar er mjög áriðandi konu nokkurri. Þér hafið unnið mikið gagn með því að segja mér þetta. Og nú, fljótt, hver borgaði yður fyrir að gera þetta? Hvað hét þrælmennið, sem bað yður að gera þetta? Það er áriðandi að vita það.

Hinn deyandi maður hreyfði varirnar, en ekkert hljóð heyrðist koma yfir þær.

“Talið þér”, sagði barúinn, “hver fékk yður til að gera þetta?”

Veiki maðurinn gat ekki talað. Augu hans voru kyrr og líktust glasmolum og varirnar fölnuðu.

“Spyrjið þér hann”, sagði Lebau við konuna, “máskæ hann skilji yður betur, ég þarf að fá að vita nafnið”.

Konan laut niður að hinum deyjandi manni sínum, en vegna sorgarinnar gleymdi hún því, sem barúinn bað hana um, og hvíslaði í þess stað ástríku orðum í eyra hins deyjandi manns — það hefði líka verið gagnslaust, að bera fram spurningu barúnsins, því á næsta augnatliki var lífið sloknað, svo það var að eirs hinn líflausi líkami þess manns, sem hún hafði elskað, er hún hélt í faðmi sínum.

Jóhann Krumholt fór með nafn ódádámannsins þangað, sem öll leyndarmál eru í óhultri geymslu.

Hinn framliðni var jarðsettur skamt þaðan sem hann dó, og barún Lebau lét ekkjuna fylgjast með sínu föruneyti: sá fylgdarmaður sem vantaði, kom nú einnig í leitirnar, sem gladdi Lebau mikið.

23. KAPÍTULI.

Markverðar fregnir.

Það var erfitt fyrir Lebau, að finna gömlu hjónin, en loks hepnadist honum það þó. Tveim dögum síðar en hann hafði fengið vitnisburð þeirra um það, sem hann vildi vita, var hann á leið til hafnarinnar, til þess að taka sér þaðan far með skipi til Hamborgar. Engar hættur gátu aftrað honum á þessari leið; hann fór skemstu leið, og hve hart, sem hraðlestin rann yfir hið eyðilega land, var þó hugur hans langt á undan. Til Hamborgar kom hann, án þess nokkuð markvert hefði við borið, og í fyrsta blaðinu, sem hann sá þar, las hann nýtt sigurhrós um Adelu. Hún var þá lifandi og heilbrigð, — svo hann gat vænst að sjá hana bráðum. Hann var búinn að gleyma því banni heunar, að láta sjá sig í nálægð hennar, hann áleit að fregnu, sem hann flutti, myndi útvega honum fyrirgefningu, þó hann væri dálítið óhlýðinn.

Án þess að dvelja sem nokkru nam, hraðaði hann sér til jarnbrautarstöðvanna, og áður langt um leið var hann kominn þangað, sem Adela átti heima.

Adelu grunaði alls ekki, að hann væri í nánd. Kveld nokkurt, þegar farið var að dimma, stóð hann

alt í einu fyrir framan hana. Hún sat í litla garðinum sínum, og hugsaði hnuggin um þenna unga mann, sem forlögin höfðu hrakið inn í sorga-hringiðu hennar. Þá brakaði lægt í runnanum, og skugga brá fyrir milli hennar og hins dvínandi dagsljóss. Hún sá Lebau barúna standa fyrir framan sig, og á sama augnablik: mundi hún, að hann hefði sagt, að eftir dauða sinn mundi skugginn sinn svífa í kringum hana. Hún hljóðaði lágt; en Lebau svifti hana skjótlega þessari villu.

Hann féll á kné fyrir framan hana og greip hendi hennar.

“Adela, ástfólgna Adela”, sagði hann, “það er ég! Af hverju verðið þér svona hræddar? Eruð þér reiðar af því, að ég kem? Eigið þér ekki eitt orð til að bjóða mig velkominn með? Talið þér! Talið þér þó!”

Adela jafnaði sig fljótt og sagði vingjarnlega:

“Eruð það þér? Ég var hrædd, þér komuð svo skyndilega. En velkominn eruð þér mér — því vil ég aldrei neita. Hvar er konan, sem þér lofuðu að koma með, kæri barúni? Mér virðist þér vera aleinn. Hvað flytur yður hingað?”

Hann svaraði rólegur:

“Ég man ekki eftir, að hafa gefið yður jafn heimskulegt loforð. Ég kem einn og ég kem yðar vegna”.

“Min vegna?”

“Ég kem til að færa yður fregn, sem ef til vill gleður yður, en sem er þröskuldur í vegi vona minna”

“Þér snertið þarna við málefni, sem er okkur báðum hrygðarefni —”

“Ég veit það, og ég segi það líka af því, að ég held, að þér hafið gagn af því. Ég fór frá Ameríku og hingað til að flytja yður fregn. Adela, ég hefi

fandið gömlu hjónin frá Schwarzwald, sem þér leit-
uðuð árangurslaust að”.

“Er það mögulegt? — Hvar og hvernig?”

“Ég frétti til þeirra og leitaði þeirra unz ég fann
þau; þau voru tæld til Ameríku, svo þau gætu ekki
borið yður vitni”.

“Muna þau eftir mér ennþá?”

“Já, bæði yður og dvöl yðar í gæstgjafahúsinu;
þau muna öll auka-atríði við giftingu yðar”.

Hann þagnaði snöggvast, því honum veitti erfitt
að segja þetta orð.

“Ég fékk hjá gamla mannum skriflegt vottorð
um það, að hann og kona hans hefðu verið vitni við
hjónavigsluna. Hann er viljugur til að koma hingað,
ef það skyldi verða nauðsynlegt”.

Hann þagnaði skyndilega, því Adela brast í ákaf-
an grát, og grét lengi áður en hún gat stilt sig.

“Hvers vegna grátið þér?” sagði barúinn, er
það af gleði eða sorg?”

“Hvorutveggja: ég græt af hrygð yfir því, að
verða að baka yður sorg, og af gleði yfir því að geta
sannað, að ég er gift, og að sonur minn —”

Hún þagnaði vandræðaleg.

“Hann er dáinn, svo gagnvart honum lefir sönn-
unin ekkert gildi”, sagði hinn ungi maður.

“Þyrirgefðu mér, kæri barún, hugsanadraumar
mínir trufla mig stundum. En segið mér eitt — virt-
ist yður ég ekki köld og tilfinningarlaus, þegar þér
töluðuð við mig hjá dánarbeði sonar míns?”

“Ó, nei”.

“Vorud þér ekki hissa á því, að ég skyldi ekki
geta felt tár yfir hinum dána dreng?”

“Það eru til svo sárar tilfinningar, að menn geta
ekki grátið. Verið þér nú ekki að kvelja yður sjálfa,
kæra frú, ég —”

Í þessu bili kom Körn inn til þeirra, og horfði

hálf hissa og hálf sorgmæddur á unga manninn.

"Velkominn aftur, hr. barún", sagði hann, "en ég veit naumast, hvort þessi ósk á að gleðja mig. Ég veit ekki, hvort það er gott að þér komuð aftur".

"Jú, það er gott", sagði Adela fljótt, "hr. barúnn hefir fært mér áriðandi fregnir".

"Viðvíkjandi því, sem þér eruð sífellt að hugsa um, gizka ég á".

"Alveg rétt, ég hefi verið svo heppinn að finna hjónin, sem voru vottar að giftingu frú Adelu og —"

"Þey — þey! Hvar funduð þér þau?"

"Í Canada".

"Það er langt í burtu — er það þá alveg áreiðanleg vitni þessi gömlu hjón?"

"Já, ég hefi í höndum skriflegt vottorð frá þeim, og get fengið þau hingað að fjórum vikum liðnum, ef þarf".

"Guð blessi yður fyrir þessar fregnir, hr. barún", sagði gamli maðurinn klökkur, "nú skal almennigur fá að vita um þetta".

"Nei, ekki strax, kæri Körn", sagði Adela, "við verðum að minnast þess, að málefni þetta snertir fleiri en okkur. Segið þér okkur heldur frá samfundum yðar við gömlu hjónin, kæri barún".

Lebau sagði nú greinilega frá því, þegar hann fann hinn veika landa sinn, og leyndarmálinu, sem hann auglýsti honum.

"Þetta er saga mín í fáum orðum", sagði hann, "hún er nógu rómantísk til að sýna það, að lífið er oft skáldlegra, heldur en menn vilja jata".

Síðan bauð hann þeim góða nótt, og fór í burtu.

Þegar Adela var orðin einsömul, grét hún eins og barn.

Nú voru enn þá fleiri hindranir til að brjóta á bak aftur, ef henni ætti nokkurn tíma að auðnast að verða kona unga, eðllynda mannsins, sem einn átti

sæti í huga hennar og hjarta. Og þó var það hún sjálf, sem var svo óbilgjörn, að leggja þessar hindranir í veginn, með því að setja annan mann, sem hún var löglega gift, sem þröskuld milli sín og hans. Það var engin furða, þó fallega frúin gréti.

24. KAPÍTULI.

Hraðfréttarskeyti.

Löbau barún gekk beina leið frá heimili Adelu til gildisskála aðalsmanna.

Í þessu húsi hafði hann fyrst fundið hr. von Heideck, en nú bjóst hann ekki við að sjá hann, þar sem Heideck var að sögn í Ítalíu enn þá.

Þegar hann kom inn, var honum heilsað með sannarlegri ánægju, og margar hendur voru glaðlega réttar til hans.

“Ég hélt að þið væruð allir búnir að gleyma mér”, sagði hann brosandí.

“Enginn hefur gleymt yður, kæri Löbau”, sagði rödd, sem gerði honum bilt við, það var rödd þess manns, sem hann hafði ekki búist við að heyra hér.

Hr. von Heideck hafði orðið að ferðast heim viðvíkjandi eignum sínum og viðskiftum, og var nú einn af þeim, sem heilsaði Löbau.

Barúinn gaf engan gaum að hendinni, sem Heideck rétti honum, og lét sem hann væri önnum kafinn með blöðin sín. Heideck leit undrandi á hann,

hann vissi ekki, hvort hann gerði þetta af ásettu ráði eða af því að hann hefði eigi séð hann.

Hann endurtók því kveðju sína og sagði:

“Nú, gamli kunningi, velkominn aftur”.

Barúniun leit kuldalega til hans, og sagði með lágrri röddu, til þess að hlífa Heideck :

“Vegna yðar eigin kringumstæða, óska ég helzt, að við séum hér eftir ókunnugir”.

Hr. von Heideck varð hissa.

“Eðlilega”, sagði hann með uppperðar hlátri, “en þar eð við skildum sem vinir, þætti mér vænt um að þekka ástæðuna fyrir slíkri framkomu”.

“Viljið þér að ég greini frá ástæðunni hér?”

“Já, hér eð, hvar annarstaðar, sem yður þóknast”.

“Það er með fáum orðum sagt, viðvíkjandi frú Adelu Stern.

“Hvernig?”

“Það er hennar vegna, að ég vil ekki halda kunningskap okkar áfram”.

Heideck brosti veiklulega.

“Ég er ekki svo heppinn að skilja yður”, sagði hann.

“Þá er hægt að skýra það á auðveldan hátt. Ég hefi komist að því málsatriði, sem frú Stern var með svívirðilegri aðferð varnað að geta. Ég hefi í Ameríku fundið gömlu hjónin, sem voru vitni að giftingu Adelu með manninum, sem sveik hana svo niðingslega. Ég fann líka þann mann, sem fenginn var til þess að tæla þau til Ameríku. Gömlu hjónin eru fús til að koma hingað og eiðfesta vitnisburð sinn, undir eins og frú Stern leggur málið fyrir réttinn”.

Heideck titraði af hræðslu, en gat þó brosað hátslega.

“Það er mjög leiðarlegt af yður, hr. barún”, sagði hann, “það er að eins leiðinlegt að þessi upp-

götvun verður fastari tálmun milli þessarar dömu og yðar”.

“Ég met gæfu þessarar konu meira en mína eigin. Jæ-ja, við höfum þá ekki fleira að tala um, hr. von Heideck”.

“Nei — mér veitist sú virðing að kveðja”.

Undir áhrifum megnrar hræðslu og heiftar, fjarlægði Heideck sig, án þess þó að líta af þessum nýja og óvænta mótstöðumanni.

Rétt í þessu fékk þjónninn honum símritaskeyti.

Hann gekk að glugganum og reif umslagið af í flýti.

Einn af vinum hans tók eftir því, að hann fölnaði, og varð að styðjast við gluggaumgerðina til að detta ekki.

“Eru það sorglegar fregnir”, spurði vinurinn í hluttekningarróm.

Heideck leit tryllingslega á hann, og gat með naumindum beðið þjónninn, að biðja símritaboðberann að biðja eftir svari. Símrítið, sem hann kastaði á borðið, var frá Lafont, herbergissveini hans, sem samkvæmt skipun frú Ernu lét hann vita, að sonur hans hefði orðið fyrir slysi, og að hann mætti hraða sér til þeirra, ef hann vildi fá að sjá Lam einu sinni enn.

Heideck gekk í burtu; símrítið, sem hann fleygði, datt ofan af borðinu og að fótum Lebaus, sem tók það upp og leit á það.

“Það er eins og einhver refsinorn elti þenna mann”, hugsaði hann um leið og hann stakk símríttinu í vasann. “Ég skal segja Adelu frá þessu á morgun, hún vill vist fá að vita það”.

Daginn eftir kom hann óvanalega snemma á heimili Adelu, eu af því hann var einkavinur hennar leyfðist honum slíkt. Adela hlustaði róleg á frásögu hans um samtundi þeirra Heidecks, og þarúnum kvaðst vera feginn, að þurfa ekki að sjá Heideck fyrst

uta sinn, þar eð hann hefði fengið skemar fregnir frá fjölskyldu sinni, og því ferðast til Neapel. En þegar hann rétti henni símrítið og hún leit á það, hljóðaði hún hátt.

“Barnið — barnið!” kallaði hún örvæntandi og knú niður meðvitundarlaus.

Barúinn varð hræddur og hringdi í ákafa, svo bæði Körn og Nani komu þjótandi inn.

“Hvað hefir komið fyrir?” spurði Körn. “Þér hafið líklega sagt henni, að hann sé hér í borginni núna, en hún er svo taugaveikluð og óróleg um þessar mundir, að það hefir hrætt hana, er það ekki?”

“Ég sagði henni það að sönnu, en ég held að það sé ekki orsök til yfirliðs hennar”.

“Ekkí?”

“Nei, hún tók því mjög rólega. En þegar ég sýndi henni símrítið, sem Heideck fékk, sem flýtti fyrir burtför hans, hljóðaði hún hátt og féll í dá. Ég hafði ekki myndað mér, að hún bæri slíka umhyggju fyrir litla drengnum hans Heidecks”.

“Hefir nokkuð komið fyrir barnið? Hafið þér sagt frúnni frá því?” kallaði Nani agndofa.

“Já, það gerði ég”, svaraði Lebau.

Hún skeytti nú ekkert um meðvitundarleysi Adelu, en starði mjög skelkuð á barúinn.

“Hr. von Heideck fékk þau boð, að hann yrði strax að koma, þar eð sonur hans lægi fyrir dauðanum”.

“Fyrir dauðanum? Ó, guð hjálpi okkur! Mig undrar þá ekki, þó hún félli í dá. Farið — farið út, herrar mínir. Ég skal einsömul vekja hana til meðvitundar”.

Lífslerill frá Stern hafði leyndarmál að geyma, sem var hulið bezta vininum hennar.

Körn og barúinn gengu út.

“Ég get ekki skilið, hvernig fregnin um veiki ó-

viðkomandi barns, getur haft önnur eins áhrif á vinkonu okkar", sagði Lebau.

"Konurnar eru gátur", sagði Körn og stundi við, sem ekki er auðvelt að skilja".

En gamla manninn fór nú að gruna ýmislegt, og orð Nani vöktu hjá honum hugsun, sem hann enn ekki þorði að láta í ljós. Barúinn kvaðst ætla að koma aftur seinna um daginn, til að vita hvernig frú Stern liði, en Körn réði honum til að koma ekki fyr en að morguninum daginn eftir, þar eð Adela væri of vesæl og þyrfti að hafa næði.

Þegar barúinn kom þangað morguninn eftir, fann hann vinkonu, sem sagði honum að frúin væri farið, en hvert, það vissi hún ekki. Hún hefði verið veik og sorgnædd allan daginn í gær, og undir kveldið hefði Nani útvegað henni vagn; hún hefði stigið inn í vagninn, en þess að hafa annan farangur en tvo litla böglu, og svo ekið á brott.

"En hefir þú enginn spurt um, hvert hún ætlaði að fara?"

"Jú, hr. Körn kom hingað og var í meira lagi ákafur; hann vildi tilkynna lögreglunni þetta, af því hann hélt að frúin hefði þotið af stað í einhverju brjálsemis aði. En Nani huggaði hann með nokkrum orðum. Ég held líka að Nani geti gefið yður bestar upplýsingar", bætti stúlkan við.

Barúinn mætti gamla Körn í dyrunum, og var hann mjög hrugginn.

"Hvar er hún?" sagði Lebau með ákefð. "Vitið þér það?"

"Ekki nakvamlega. Nani veit það, en vill ekki segja það. Ég held hún hafi farið til Neapel".

"Til Neapel? Í hvaða tilgangi?"

"Til að sjá þetta deyjandi barn. Spyrjið mig ekki um meira, hr. barún, ég get ekki sagt meira, ég hef að eins ágizkanir. En með tímanum kemur sam-

leikurinn í ljós, svo við fáum að þekkja misgerð hennar eins og hún er”.

“Misgerð hennar? Hvað hefir hún þá gert?”

“Það, sem ekki er hægt að kippa í lag aftur, og sem því ver mun hafa sorglegar afleiðingar”, svaraði Körn, og þetta varð barúminn að láta sér nægja.

Ágizkan Körns var rétt. Adela notaði fyrstu hraðlestina, sem til suðurs rann, og var nú á leiðinni til Neapel, til að sjá barn Valdimars von Heidecks, sem fyrir slysinu hafði orðið.

Arnþjotur B. Olson

25. KAPÍTULI.

Dauði óðalsherrans.

Erna var ánægð og róleg í Neapel, og leið þar ágætlega. Hún virtist að hafa yfirgefið allar skemtanir heldra fólksins, til að geta helgað barninu sínu líf sitt. Hana grunaði ekkert um þær hugarkvalir og órósemi, sem maður hennar og móðir hans áttu við að búa. Hún hafði ánægju af að horfa á glaðlegu leikina drengsins síns, og kom ekki til hugar, að til væri kona, sem með einu einasta orði gæti svipt hana þeirri stöðu, sem hún og barn hennar höfðu í mammfélaginu, og gert drenginn hennar að frillusyni.

Drengurinn gat nú orðið talað við hana, og krafist samhygðar hennar í æleði sinni og sorgum. Hún var sjálf kennari hans, og vildi ekki missa þá stöðu, þótt bæði faðir hans og amma álitu réttast að fá

honum kenslukonu. Það, sem hana furðai mest, var, að litli Arthur var hmeigður fyrir og hafði hæfileika fyrir söng. Hann hafði ánægju af að heyra aðra syngja, og söng sjálfur eins og lavirki.

Þegar hún sagði manni sínum frá þessum hæfileikum, vildi hann fyrst ekki trúa því, en þegar hann sjálfur heyrði drenginn syngja, varð hann ergilegur og sagði, að hún yrði að venja hann af þessum skrækjum.

“Það er leiðinlegt, að hafa svona söngfugl á heimiliinu. Kendu drengnum nógu snemma að skemta sér við annað, honum getur komið til hugar, að hann hafi sönghæfileika, en til þess að velja slíka lífsstöðu er hann of rikur og ættstór”.

Erna skildi ekki af hverju þessi óvild manns hennar gagnvart söng Arthurs litla gat verið spröttin, en hún hagaði sér þó eftir þessum dutlungum hans, sem hún leit svo á að þetta væri réttast nefnt.

Dag nokkura kom Arthur inn í herbergi móður sínar, þar sem mamma hans og amma sátu og spjölluðu saman, en Lafont stóð á hleri eins og vant var.

Arthur söng hátt, en Erna þaggaði niður í honum.

“Þey, þey, litli drengurinn minn, þey, pabbi vill ekki að þú syngir”, sagði hún.

Drengurinn vafði sig upp að móður sinni.

“Því má ég ekki syngja, mamma?” sagði hann. “Það er svo fallett”.

“Pabbi se gir að það eigi ekki við fyrir ættgöigan dreng”, sagði Erna mæðuleg, “og hann er hræddur um, að þér verði ilt í hálsinum”.

“En fuglarnir syngja allan daginn, mamma, og þeim verður ekki ilt í hálsinum. Þá vildi ég miklu heldur vera söngfugl, ekki samt eins og páfagaukur, sem bara orgar”.

“En Arthur minn. Þér liður betur núna, heldur en ef þú varir fugl. Þú skalt líka fá leyfi til að syngja; þegar þú ert orðinn stór, þá máttu syngja eins mikið og þú vilt”.

“Jean segir að ég skuli syngja allan daginn”, sagði drengurinn ergilegur.

“Jean er slæmur maður, sem skiftir sér af því, sem honum kemur ekki við, sonur minn”, sagði Erna önnug, “þú mátt ekki hlusta á Lann, Arthur”.

“Því þá ekki? Hann er góður, mamma. Hann kann líka að syngja og blístra í fingurna. Og hann kann svo margar listir, hann getur fleygt spilum og peningum burt svo það kemur ekki aftur”.

“Það er ekki svo undarlegt, barnið mitt, það geta allir látið peninga hverfa”.

“Þú ekki eins vel og hann, mamma. Hann tekur þá á milli fingranna, blístrar, og svo eru þeir hornir. Og, mamma, veiztu hvað hann getur líka?”

“Nei, hvað getur hann?”

“Hann getur tekið allt hárið af höfðinu, og þá er hann alt öðruvísi — eins og negri”.

Erna starði á barnið.

“Góða Erna”, sagði gamla konan, “hvað eruð þeir að láta barnið segja? Þér ættuð ekki að láta hana vera oft hjá vinnufólkinu, hann er eftirtekta-samur og sér og heyrir svo margt, sem honum er ekki hölt”.

Jean þótti vænt um það, sem gamla konan sagði, því hann heyrði alt sem sagt var.

“Lofað þér honum að tala”, sagði Erna. Arthur segir ekki nema sannleikann, og þar eð það sem hann sá, virðist hafa gert hann hræddan, er bezt að við láum að vita það svo við getum látið hann skilja, að hann þurfi ekki að hræðast það. Hvað sást þú svo, Arthur litli, þegar Jean tók af sér hárið?”

“Það var niðri í garðinum, mamma. María sagð

ist ætla að sækja mér að drekka, og ég var einn. Þá sá ég Jean liggja í grasinu og heyrði hann tala við sjálfan sig. 'Pú, ha', sagði hann, 'en hvað hér er heitt', og svo tók hann allt hárið af sér og lagði það í grasið. Svo lét hann það á sig aftur og bölvaði svo mikið, að ég varð hræddur og hljóp þurtu, mamma'.

Erna varð hugsandi við þessa sögu.

"Ætli það sé mögulegt, að þessi maður sé grímu-lúinn?" sagði hún við tengdamóður sína.

"Hvaða hugmynd!" sagði hún. "Jean hefir líklega lítinn hárvöxt og reynir að leyna því með hárkollu".

"Það er laglega gent af gömlu konunni að verja mig", hugsaði Jean, "og það þó hún vildi helst drepa mig á eitri. En strákurinn, ég verð að passa hann betur, ef hann verður mér til ama, vildi ég helst hálsbrjóta hann".

Erna sfaðist við orð gömlu frúarinnar.

Það er samt sem áður ógeðslegt", sagði hún með hryllingi, "þegar Valdínar kemur heim ætla ég að biðja hann að láta þenna mann fara".

En morgunin eftir fékk hún annað að hugsa um.

Húsið, sem Heideck fjölskyldan bjó í, var með breiðu marnarariði, sem lá ofan í breitt anddyri með marnaragólli og gosbrunn í miðju gólfinu með blómum umhverfis.

Erna hafði gengið inn til tengdamóður sinnar, en létli Arthur lék sér að knetti í ganginum fyrir ofan stigann. Jean stóð hjá gosbrunninum og reykti vindil í takindum sínum.

Knöttur Arthurs valt ofan stigann, og ætlaði hann að gripa hann, en var á of hraðri ferð, svo hann misti fótanna og valt sjálfur ofan allan stigann, unz hann staðnæmdist á gólfinu.

Jean hefði getað gripið drenginn í stiganum, en gerði það ekki.

"Þetta er þó lán fyrir mig", hugsaði hann, "nú ætti amman að fara sömu leið".

Á þessu augnabliki þaut María æpandi ofan stiganum, og Jean lézt vera að stumra yfir drengnum.

"Guð minn góður, hann er dauður — hann er dauður!" kallaði þernan og kastaði sér niður við hliðina á drengnum.

"Nei, hann er bara í dái, verið þér rólegar", sagði Jean, og á meðan þusti hitt vinnufólkið að.

"Guð minn góður, hvað ætli frúin segi", tautaði það.

"Ég saki lækni", sagði Jean og fór.

Drengurinn var ekki dauður, en föla og hreyfingarlausa andlitið hans, spáði engu góðu. Samstundis og móðir hans og amma, sem voru örvilnaðar af sorg, koma lækni, hann sagði að fall drengsins hefði skemmt heila hans.

Erna daldi örvilnan sína eins vel og hún gat, og brúkaði meðulin, sem lækniinn fyrirskipaði, með mestu nákvæmni. Ekkert annað en föla andlitið tenti á sorgina í huga hennar.

"Símrítið þér strax til Valdimars", sagði hún við tengdamóður sína.

Þegar Valdimar von Heideck, með fölar kinnar og kvíða í huga, kom til Neapel, vöktu tveir vonarlitlir læknar við rúni sonar hans.

26. KAPÍTULI.

Vægðu henni.

Heideck sat hvíldarlaust í margar stundir við rúm drengsins. Undir kveldið læddist Jean inn til hans og sagði, að kona vildi fá að tala við hann.

"Kona? Hérna? Núna? spurðu hver hún sé og segðu henni að koma á morgun".

Jean varð skritinn á svip.

"Þessi kona lætur ekki vísa sér á burt", sagði hann. "hún bað mig að kalla á konu yðar til sín, ef þér neituðuð að tala við sig".

"Hver er hún þá?" spurði hann hissa.

Jean hló háðslega.

"Hún vill ekki segja nafn sitt. Ég fór með hana inn í sérherbergi yðar".

"Þetta er dæmalaust", sagði Heideck reiður, "ég skal tala við hana, þó ekki sé til annars en að reka hana út, og þú leyfir þér aldrei oftari að hleypa konu inn í mitt herbergi".

Hann gekk fljótlega út og Jean á eftir með háðs-bros á vörum.

Heideck gekk hálfhræddur inn í nýja herbergið sitt. Hann sá grannvaxinn kvennmann standa á miðju gólfi. Það fór ósjálfrátt hryllingur um hann, en sagði þó hryssingslega:

“Þjónninn sagði mér, að þér vilduð tala við mig, en af því drengurinn minn er veikur, bið ég yður að vera fáorða”.

“Ég skal vera fáorð, Ernst Valdau”, sagði konan rólega en kalt.

Heideck þekti röddina, án þess konan þyrfti að lyfta blæjuni frá andlitinu. Hann reikaði og varð að styðja sig við stól til að detta ekki.

“Adela”, tautaði hann.

“Já, það er ég, k o n a n y ð a r”, sagði hún með áberzlu og ískrandi kulda.

Hversu breytt var hún nú orðin, þessi kona, sem um áttíggjudegja þeirra hafði verið svo eftirlátsöm og blíð? Nokkur augnablik stóð hann í algerðum vandræðum, og vissi ekki, hvernig hann átti að ávarpa hana. En hugleysi hans og bleyðiháttur hvísluðu því að honum, að honum væri bezt að tala í öflugum og fráhrindandi róni.

“Talið þér ekki svona hátt”, sagði hann, “þessi undarlega orð yðar heyrast ef til vill af vimmufólkinu, og orsaka verðskuldaða undrun, sem ekki getur verið þægileg fyrir yður sjálfa”.

“Þér meinið fyrir yður — ekki fyrir mig. Mín orð eru sönn”.

“Setjist þér”, sagði hann, og ýtti til hennar stól; því hann fann að hann gat ekki staðið lengur. “Þér komið mér að óvörum með þessari skyndilegu komu yðar”.

“Ég vildi það og varð að gera það. Þér vitið það, að ég hef vitni, sem sannað geta giftingu okkar. En ég hef fleira að láta í ljósi”.

“Enn fleira?”

“Ég hef skriflega játningu hins deyjandi Jóhanns Krumholts”, bætti Adela við.

“Deyjandi?” endurtók Heideck.

“Já, hann er dáinn og getur nú ekki lengur um-

snúið sanuleikanum fyrir yður gegn borgun, eða afturkallað orð sín. Hann er jarðsettur í hinum fjarlægum frumskógum Ameríku. En áður en hann dó viðurkendi hann opinberlega, að þér hefðuð mótað honum til að tala gömlu hjónna, sem voru vottar að giftingu okkar, burt frá heimili sínu og til Ameríku”;

“Og sá, sem hann hefir meðgengið þetta fyrir, er líklega barún Lebau, sem þér elskið”.

Hann hefir meðgengið þetta fyrir vini mínum, barún Lebau, hr. von Heideck. Hin löglega kona yðar hefir ekki eitt augnablik brugðist skyldum sínum”.

“Bölvaður þorparinn!” tautaði Heideck, en hann breytti strax um róm og sagði: “Fyrirgefið þér mér, Adela, ég er nærri því brjálatur, og veit naumast hvað ég segi. Alt veitist að mér — og nú komið þér, hvað viljið þér? Hvað heimtið þér af mér? Því sem skeð er getur ekkert opinbert hneyxli breytt”.

“Nei, en í það skifti, sem ég sá yður standa við altarið með annari konu, og inna af hendi falskt loforð, til þess að ná í auðæfi hennar, strengdi ég þess heit að hefna mín, og ég er komin til þess í dag, að segja yður, hvernig ég hef hefnt mín. Þér skeyttuð engu um þjáningar mínar, og því skiljið þér ef til vill ekki, hve langt konuhefndin hefir leitt mig”.

Heideck horfði kvíðandi á hana.

Hún var stundum rjóð og stundum föl, og sjáanlega í mikilli geðshræringu.

“Ég er komin að sjá barnið mitt”, sagði hún, “það barn, sem þér segið að liggi fyrir dauðanum”.

Hann horfði á hana og hélt að missir drengsins hefði gert hana brjálada.

“Yður skjátlar, Adela”, sagði hann, “fyrst og fremst vona ég að minn drengur liggi ekki fyrir dauðanum, og í öðru lagi, þá er það ekki yðar barn, sem hér er”.

"Mér skjátlar ekki", sagði hún með áherzlu, "það er mitt barn, sem hér er".

"Haf þú þér þá gleymt því, að drengurinn yðar er dáiinn?" spurði hann. "Dauði þess barns hefir ollað mér sorgar og kvala. Hefði mitt líf getað frelsað hann, þá hefði ég með fúsum vilja látið það í té, það get ég svarið".

"Minn drengur er ekki dáiinn", sagði hún snjalt og rólega. "Það skyldi þá vera, að hann hefði dáíð mína, meðan ég tala við yður. Það barn, sem hesturinn yðar deyddi, var ekki mitt barn, heldur barn ykkar Ernu, það barn, sem átti að erfa nafn yðar".

Hann starði undrandi á hana. Það var ekki snert af brjálsemi að sjá á andliti hennar, hún stóð gagnvart honum sem lifandi gáta. — Hverju átti hann að svara? Hvaða tilgang hafði þessi undarlega kona að koma til hans með slíka ásökun?

"Ég skil yður ekki", sagði hann. Annaðhvort hljótið þér eða ég að vera brjálður. Skýrið þér fyrir mér menningu yðar".

"Ég hef sagt yður hreinan sannleika", sagði hún, "barn ykkar Ernu liggur í grófinni í litla kirkjugarðinum í P. Það var yfir sínu eigin barni, að hún grét samhygðartárum, það var sínu eigin barni, sem hún sendi blómin, er ég breiddi á kistu þess. Mitt barn lá lifandi og elskað við hennar brjóst, og ég veit, að hún hefir ekki séð sólna fyrir því fram að þessari stundu. En mitt barn hefir það þó alt af verið".

"En hvernig — ég get ekki skilið yður. Hvað hafid þér gert?"

Adela tók dálítinn böggul, leysti hann og lagði innihaldið fyrir framan Heideck.

"Látið þér á", sagði hún, þessa tvo hluti þekkið þér líklega? Þessir tveir hlutir hurfu einn daginn sem barnfóstran yðar var með litla drenginn í lystigarðinum, og þér reynduð alt, sem í yðar valdi stóð, til

þess að komast að því, hvað af þeim hefði orðið, en árangurslaust. Eu þeim var ekki stolið af barninu, — það var skift um sjálft barnið! Þernan yðar tók mitt barn heim til yðar, en mín dygga Nani færði mér ykkar barn heim til mín. Þetta eru viðburðir sem þér máskje skiljið”.

Heideck horfði með undrun og hræðslu á skrautsaumaða silkikjólinn og þunga gullmenið. Nú skildi hann alt. Barnsfóstran, María, hafði einmitt fengið þá til að bera vitni um sakleysi sitt, sem svo kenlegga skifti um börnin, meðan hún talaði við unnusta sinn.

“Guð minn góður!” sagði Heideck og stundi við, “hvers vegna gerðir þú þetta? Og hvað ætlarðu nú að gera?”

“Hvers vegna ég gerði þetta, Valdimar Heideck?” sagði hún með óviðjafnanlegri fyrirlitningu, “hvers vegna ég gerði það? Af því ég vildi ekki láta son minn verða nafnlausan frilluson, og láta barn annarar konu taka stöðu hans í mannfélaginu, og njóta þeirra gæða, sem hann átti heimting á. Þegar ég sá son ykkar í Wien, og sá hve lík börnin voru, ásetti ég mér að gera þetta — að láta hann ekki lengur vera í stöðu sonar míns. Ég kom ekki barninu fyrir á láta þess heimísi, og ætlaði ekki að gera því neitt illt. En sonur minn átti að verða erfingi yðar — eins og honum bar með réttu”.

“Og þér tókuð hann burt til þess að dauðinn hitti hann”, sagði Heideck og néri saman höndunum í ofbóði, “ó, Erna deyr af sorg þegar hún heyrir þetta”.

Adela horfði á hann. Hann elskaði þá konu sína Erna hafði þá getað bundið þetta óstöðuga hjarta fastara við sig, með hjartagæzku sinni og töfrandi æskufegurð, heldur en henni sjálfri hafði hepnast, þrátt fyrir sína saklausu og óbrotna fegurð.

“Vægið þér henni!” bað Heideck. “Hún hefir engan órétt gert yður; ef þér segið henni það, sem þér hafið sagt mér, þá deyri hún. Hún elskar þetta barn meira en sitt eigið líf. Ef það skyldi deyja, ó! ég get ekki hugsað til þess”.

Á þessu augnabliki kom hjúkrunarkonan þjótandi inn í herbergið.

Drengurinn var nývaknaður og starði tryllingslega í kring um sig. Hjúkrunarkonan laut að honum óttaslegin.

“Þetta er ills viti”, tautaði hún, “það er bezt ég kalli á húsbóndam fyrst, áður en ég flyt frá þessu sorgarfregn”.

Hún kom því til að kalla á Heideck.

Adela hraðaði sér á eftir honum.

Eftir fáar sekúndur voru þau í herbergi drengsins.

Drengurinn reyndi að draga andam og stamaði:

“Mamma!”

Adela féll á kné við rúmið hans, og lagði kinn sína við kinn hans. Drengurinn rétti fram handlegginn til að ná í hana — hann þekti hana ekki. Hún lagði höfuð hans á handlegg sinn, og kysti kinnina hans skjálíandi.

“Mamma!” endurtók drengurinn mjög lágt, — varla heyranlegt. Það var síðasta orðið hans.

Hr. von Heideck hefði ekki þurft að óttast afbiúpanir við banasæng drengsins. Erna tók naumast ettir því, hver það var, sem hélt drengnum í faðmi sínum síðustu augnablikin af lífi hans; hún slepti sér alveg og var svo yfirkominn af sorg, að hún sinti engu öðru. Adela byrgði sorgina inni í sínu eigin brjósti, kyr og þögul. Nú hafði hún enga ástæðu til að opinbera neitt, eða gera neinar kröfur til þess manns, sem sveik hana einu sinni. Daurinn hafði slitið þenna sína streng, sem batt hana við hann. Hún leit í síðasta sinni með ósegjanlega skærri ást á bleika and-

Itið, stóð svo upp og gekk út, en Erna fleygði sér í örvilnan ofan yfir dána hrenginn og kysti kinnar hans og varir í sífellu.

Arnþjotur B. Olsen

27. KAPÍTULI.

Ástarinnar unaðssæla gæfa.

Arthur var jarðsettur í stóra kirkjugarðinum í Neapel.

Marmarahella var reist á gröfinni og á hana skráð: "Hér hvílir Arthur von Heideck". Ernu, sem á degi hverjum þakti steininn með blómum, grunaði ekki, að önnur lítil, fjarlæg gröf átti meiri kröfu til hluttekningar hennar; hún fékk aldrei að vita, hvar hennar barn dó.

Adela lá mjög veik í hóteli í Neapel. Nani og Körn, sem komu þangað strax, gerðu alt, sem í þeirra valdi stóð til að frelsa líf hennar, enda leit svo út um stund, að dauðinn ætlaði að bera sigur úr bítum. Meðan Adela var veik, sagði Nani gamla Körn frá barnaskiftunum, og skildi hann þá, hvernig á því stóð, að hann sá svo sjaldan móðurtilfinningar Adelu koma í ljós við drenginn.

Vesalings móðirin, henni hafði orðið dýr tilraunin að koma syni sínum í þá mannfélagsstöðu, sem honum bar, og þessir dyggju vinir hennar komu sér saman um, að minnast aldrei einu orði á dauða drengjanna við hana.

Til trygga vinarins heima, var á hverjum degi send veikindaskýrsla með meiri og minni von, og loksins sendi Körn þau boð, að veikin væri rénuð og Adela heilbrigð, en máttvana og þreytt. Eins og nærri má geta, var þessum boðum tekið með fögnuði

enda þótt að Lebau hefði enga framtíðarvon til að fullkomna gleðina.

Sex mánuðum síðar sat Adela og Körn á hjalla nokkrum við Arnofljótið. Þau voru komin til Florents og atluðu að dvelja þar lítið eitt.

Adela brosti blíðlega til gamla vinar síns og sagði:

“Ég held við förum nú bráðum heim, Körn. Ég er nú orðin vel frísk og rödd mín er byrjuð að jafna sig. Ég er ef til vill nokkuð mögur ennþá, og ekki tiltakanlega aðlaðandi, en ég held þó, að ég verði að fara að húa mig undir þetta ameríkanska starfstilboð”.

“Það vona ég þér gerið ekki, frú Adela”, sagði á þessu augnabliki hljómmikil rödd við hliðina á henni.

Adela leit við og sá með ánægðri undrun gleðigeislandi andlitið á barúni Lebau.

“Ástfóligna Adela”, sagði hann, “ég gat ekki lengur barist gegn freistingunni að fá að sjá yður aftur. En hvað mér þykir vænt um að sjá yður heilbrigða og hressa”.

Adela rétti honum hendina. Hún gat ekki dulið gleðina yfir því að sjá hann, og það gaf barúnum þrótt til að þverskallast við áminninguna, sem hann vissi að á eftir mundi koma.

“Þér hefðuð ekki átt að koma”, sagði hún, “það er ekki gott fyrir okkur að finnast of oft, og þess utan er það líka rangt”.

“Nei, það er ekki lengur rangt, kæra Adela, við höfum heimild til að elskast, til að tilheyra hvort öðru, þér og ég. Þér eruð frjálsar, Adela”.

“Frjáls! — hr. barún, þér gleymið —”

“Ég gleymi engu. Ég hef glöggari afspurn en þér, Adela. Hann er dáinn”.

Hún starði þegjandi á hann. Þessi fregn gerði hana mállausa af undrun.

Barinninn greip hendi hennar og hélt henni stundarkorn.

Litlu síðar jafnaði Adela sig svo mikið, að hún gat hlustað á, hvernig Valdimar von Heideck hafði dáið.

“Hann var nýlega kominn heim til óðalsjarðar sinnar. Þegar hann skipaði að leggja hnakkinn sinn á ‘Korsar’, seið hann hafði ekki komið á bak síðan hann deyddi drenginn hans. Ráðsmaður Heidecks hafði oft riðið Lestinum í seinni tíð, en hann var lélegur reiðmaður, sem stundum var of strangur og stundum of mildur við hestinn, svo að hesturinn var orðinn ohlýðinn og kenjöttur. Heideck, sem bæði var sorgbitinn og í illu skapi, brúkaði bæði sporana og svipuna til að fá hestinn til að hlýða. Hann ætlaði að þvinga hestinn til að stökkva yfir fyrirstöðu eða tálma, sem var á veginum, en sem hesturinn fældist. Tvisvar hopaði Lesturinn með miklum hraða, en í þriðja sinni stökk hann — og þá of stutt. Hesturinn datt og heideck varð undir honum, en stóð aldrei upp aftur.

Hann hafði hálsbrotnað. — —

Adela hrylti við þessari frégn.

Hún var nú að sönnu laus og frjáls, og gat endurgoldið hina tryggu ást vinar síns og gert hann sælan, með því að gefa honum hendi sína, en þó liðu enn tólf mánuðir þangað til klukkurnar í fallegu kirkjunni á herragarði Lebaus, gerðu vitanlegt að hjónavígsla ætti fram að fara og að brúðkaup væri í nánd.

Listavinirnir, sem svo oft höfðu dáðst að fallegu röddinni hennar Adelu, hörmuðu missir söngkonunnar listarinnar vegna, en þeir voru ekki margir, sem ófunduðu hana af hinni einu gæfu, sem er æðri og íegurri öllu hrósi og lagurgala manna, ástarinnar unaðssæla láni.

ENDIR.

Arnjótur B. Óhau